

உ
சிவமயம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய

திருவாசகம்

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

அருள்

தருவாசகம்

வெளியீடு :- நா.முருகையா
ஆத்மஜோதி தயான மஹாமண்டபம்
ஏழாலை கிழக்கு, ஏழாலை,
சுன்னாகம் .

T.P. 021 491 7840, 077 3267996

விலை : 250/=

நூல் குறிப்பு

தலைப்பு	: திருவாசகம்
ஆசிரியர்	: மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
முதற் பதிப்பு	: பங்குனி 2014
பக்கங்கள்	: i - xii / 232
விலை	:
வெளியிட்டோர்	: ஆத்மஜோதி தியான மணி மண்டபத்தினர்
அச்சிட்டோர்	: சிவரஞ்சனம் ஓவ்செற் பிறிண்டேர்ஸ், பலாலி வீதி, கோண்டாவில். 077 3068982

பொருளடக்கம்

பதிக எண்	பக்க எண்
01. சிவபுராணம்	01
02. கீர்த்தித் திருஅகவல்	05
03. திரு அண்டப்பகுதி	11
04. போற்றித் திருஅகவல்	18
05. திருச்சதகம்	27
06. நீத்தல் விண்ணப்பம்	56
07. திருளம்பாவை	71
08. திருஅம்மானை	77
09. திருப்பொற்சுண்ணம்	82
10. திருக்கோத்தும்பி	88
11. திருத் தெள்ளேணம்	92
12. திருச்சாழல்	96
13. திருப்புவல்லி	100
14. திருஉந்தியார்	104
15. திருத்தோள் நோக்கம்	107
16. திருப்பொன் ஊசல்	110
17. அன்னைப்பத்து	113
18. குயிற்பத்து	115
19. திருத்தசாங்கம்	118
20. திருப்பள்ளிஎழுச்சி	120
21. கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்	123
22. கோயில் திருப்பதிகம்	126
23. செத்திலாப்பத்து	130
24. அடைக்கலப்பத்து	133
25. ஆசைப்பத்து	136

26.	அதிசயப்பத்து	139
27.	புணர்ச்சிப்பத்து	142
28.	வாழாப்பத்து	145
29.	அருட்பத்து	148
30.	திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்	151
31.	கண்டபத்து	153
32.	பிரார்த்தனைப்பத்து	155
33.	குழைத்தபத்து	159
34.	உயிர் உண்ணிப் பத்து	162
35.	அச்சப் பத்து	165
36.	திருப் பாண்டிப் பதிகம்	168
37.	பிடித்தபத்து	171
38.	திருஏசறவு	174
39.	திருப்புலம்பல்	176
40.	குலாப் பத்து	177
41.	அற்புதப் பத்து	179
42.	சென்னிப் பத்து	183
43.	திரு வார்த்தை	186
44.	எண்ணப் பதிகம்	189
45.	யாத்திரைப் பத்து	191
46.	திருப்படை எழுச்சி	194
47.	திருவெண்பா	195
48.	பண்டாய நான் மறை	197
49.	திருப்படை ஆட்சி	199
50.	ஆனந்த மாலை	204
51.	அச்சோப் பதிகம்	206
	வாழ்த்து	208

திருவாசகப் பெருமை

ஒரு வார்த்தையானாலும் அது திருவார்த்தை. அந்த வார்த்தை உயர்ந்தது மட்டுமல்ல. உயர்த்துவது, உயர்ந்ததாயும் உயர்த்துவதாயும் பேசிய வார்த்தையே “வாசகம்”. வாதவூர் அடிகள் பேசியது சாதாரண வாசகம் அல்ல, அது மாணிக்க வாசகம். வாழ்க்கை வெளிச்சம் பெறப் பேசிய வாசகம் ஒளியானவாசகம். அதனை திருவாதவூரரே மணிவாசகர், மாணிக்கவாசகர் அவர் பாடிய வாசகமே திருவாசகம்.

“திருவாசகத்துக்கு உருகாதார்

ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்”

என்ற தொடர், திருவாசகத்தின் பெருமையைச் சாதாரண மனிதனுக்கும் உரிய வகையில் எடுத்துரைப்பது. எல்லா மனிதர்களும் தம் அன்னையை, தந்தையை, பிள்ளையை எண்ணி அன்பில் உருகலாம். உறவை எண்ணி உருகலாம். சொல் கேட்டு உருகுவதற்கு மிக எளிமையாக இருந்து பெரிய உருக்கத்தைத் தரவல்லது திருவாசகம். அந்தச் சொற்களைக் கேட்க வேண்டும்; பாட வேண்டும்.

முத்து அன்ன வெண் நகையாய் முன்வந்து எதிர் எழுந்து என்

அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன் என்று அள்ளுறித்

தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்து உன் கடை திறவாய்

பத்து உடையீர் ஈசன் பழஅடியீர் பாங்கு உடையீர்

புத்தடியோம் புன்மை தீர்த்து ஆட்கொண்டால் பொல்லாதோ

எத்தோ நின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ

சித்தம் அழகியார் பாடாரோ, நம் சிவனை

இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

என்ற திருவெம்பாவைப் பாடல், நாம் பேச வேண்டிய முறையை, அடியாரொடு கூடிப் பாட வேண்டிய முறையை, சித்தத்தை அழகாக்க சிவனைப் பாட வேண்டிய முறையை அறிவிக்கிறது.

இறைவனைப் பாடினால், அத்தனான இறைவன் நமக்கு ஆனந்தம் தரும் அமுதமாவான். அவன் நம் உள்ளேயிருந்து பீறி நம்மை, நம் பேச்சைத் தித்திக்கச் செய்வான். நாம் தித்திக்க, மற்றவரைத் தித்திக்கச் செய்ய திருவாசகம் ஓத வேண்டும். அதனால் சிவனைப் பாடும் சித்தம் அழகு பெற்றதாகும்.

முத்தி நெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை
பத்தி நெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்
சித்த மலம் அறிவித்து சிவம் ஆக்கி எனை ஆண்ட

அத்தன் எனக்கு அருளிய ஆறு ஆர் பெறுவார் அச்சோவே.
என்ற மணிவாசகம், திருவாசகம் தரும் அனுபவத்தை உரைக்கிறது. உலக வாழ்க்கை மூர்க்கத்தனமாகப் போகிறது. வேகமாக அழிந்து போய்க் கொண்டே இருக்கும் அந்த வாழ்க்கைக்குத் தாமும் முயற்சி செய்து அழிந்து போகின்றனர். அப்படிப் போகிற வாழ்க்கையை முறையான வாழ்க்கையாக்க “பத்தி நெறி” அறிவிக்கிறது திருவாசகம். பத்திநெறி தந்து செயல்குறைகளை எல்லாம் நீக்கி, நம்முடைய அறிவுப் பிழையை நீக்கி, நம்மைச் சிவமாகவே ஆக்கும். சிவத்தோடு நம்மைச் சேர்த்து சிவ அனுபவத்தை கொஞ்சங்கூட வேறுபடா வகையில் அப்படியே நமக்கு ஆக்கித்தரும், திருவாசகம் ஓதினாலே அது வாய்க்கும்.

முன்னுரை

“நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க”

என்று எடுத்துப் பாடும் திருவாசகம் என்னும் தேனுக்கு முன்னுரை மொழிவது சிரிப்புக்கிடமாகும். சூரியன் ஒளிக்கு இதிரே ஒரு மின்மினிப் பூச்சி சூரிய ஒளியை வெல்வதற்கு ஒளி விளக்கினாற் போலாகும். இருந்தாலும் தெரிந்ததை சொல்ல மறைப்பதும் பாவம் என்று எண்ணி இதைப் பகர்வேன்.

பன்னிரு திருமுறையில் தேவாரத்தை அடுத்து எட்டாவதாக வைத்து எண்ணப்படுவது மணிவாசகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் பனுவல்கள்.

பன்னிரு திருமுறைகளில் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான், அடியெடுத்துக் கொடுத்தது உண்டு. சொற்றமிழ் பாடு என்று சொன்னதும் உண்டு. எனதுரை தனதுரையாக அதிட்டிடதும் உண்டு. ஆனால் எட்டாம் திருமுறை பாடங் கேட்டுத் தமிழில் பதியப்பட்ட அருமைக்கும் பெருமைக்கும் உரிமைக்கும் முன்னின்ற அருளும் மகத்துவம் உடையது.

திருவாசகம் திருவாதவூரடிகளாருடைய சொந்த அனுபவம், சிவபெருமானுக்கும் அடியார்க்கும் இடையே ஏற்பட்ட கருத்துப் பரிமாறல், விரும்பியது விரும்பாமை, நல்லன நல்லாதன என்று பல தரப்பட்ட சிந்தனையில் சீரித்த பாடல்கள், ஆண்டவன் அடியனுக்கிடையிலான தெய்வ அனுபவம்.

அன்பர் முருகையா அவர்களுக்கு ஓராசை எத்தனை ஆயிரக் கணக்கான திருவாசகம் வெளிவந்தாலும் தம்முடைய ஆசைதீரத் திருவாசகத்தை முழுமையாக சைவப் பேருலகத்தில் நடமாடச் செய்வதைத் தமிழ் சைவப் பணியாகக் கொண்டுள்ளார். அவர் ஆசை உங்கள் கரங்களில் திருவாசகமாக முகிழ்கின்றது. நன் மகிழ்ச்சி.

அன்பன் :

ஏழாலை மேற்கு, சுன்னாகம்.

சிவ.சண்முகவடிவேல்.

அணிந்துரை

“படிப்பவர் நெஞ்சைப் பாகாய் உருக்குமே
நடிப்பவரைக் கூட நம்பிட வைக்குமே
அடிமையாக்கி அருள்பெற வைக்குமே
விடிவினைத் தருமெங்கள் வாதவூர் பாடலே”

சைவப்பெருந்தகையீர்!

ஆத்மஜோதி தியான மணிமண்டபத்தின் சார்பில் அவரின் மருகர் சிவதொண்டன் நா.முருகையா அவர்களின் பல்வேறு நூற்பதிப்புக்களைப் பார்க்கிறேன். ஆத்மஜோதி ஐயாவின் பதிப்புக்களுடன் தாமும் பல தேடல்களின் மூலம் தொகுத்த தெய்வீக ஆன்மீக அமுத நூல்களை அவ்வப்போது வெளியிடும் பெருந்தகை இவர்.

இவர் வெறும் நூற்பதிப்புக்களுடன் நின்றுவிடாது திருவாசக முற்றோதல், நிகழ்வுகளையும் ஊரெழு ஸ்ரீ வீரகத்தி விநாயகர் ஆலயம், ஊரெழு ஸ்ரீ பர்வதவர்த்தனி அம்பாள், ஊரெழு கண்ணகை அம்பாள் ஆகிய எல்லா ஆலயங்களிலும், ஆத்மஜோதி தியான மணிமண்டபத்தில் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களின் குருபூசைத் தினங்களிலும் வருடந்தோறும் நடாத்தி வருகின்றார். அத்துடன் ஒவ்வொரு அமாவாசைத் தினத்திலும் மாதந்தோறும் ஊரெழு ஸ்ரீ பர்வதவர்த்தனி அம்பாளின் சந்நிதியில் அபிராமிப் பட்டரின் அபிராமி அந்தாதி முற்றோதல் நிகழ்வுகளையும் செய்து வரும் ஓர் சிவபக்தன். இவருடன் அடியேனும் பங்குபற்றும் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றவன் பயனாக அண்மையில் உரும்பிராய், ஊரெழு கலை கலாசார மன்றத்தின் தலைவராகும் வாய்ப்புக் கிட்டியதனால் இவரின் திறனாய்ந்து, சிபார்சு செய்து தக்க கௌரவம் அளிக்கும் வாய்ப்பை எமது தலைமையில் நிகழ்த்த அன்னை அருளிநின்றாள்.

இதோ இந்தத் திருவாசகம் என்னும் தேன் மலர் இவரது இத்தகு பணிகளில் முதன்மையாய் நின்று முத்தாய்ப்பாய்த் திகழ்கிறது. ஆம் இவர் இதுவரை வெளியிட்ட சுமார் 150 மலர்

களில் இது தலையாயது. எம் வருங்கால சந்ததியினருக்கு ஓர் வரப்பிரசாதமான மலர். ஓர் அழியாச் சொத்து அனைவரது இல்லங்களிலும், உள்ளங்களிலும் இருக்க வேண்டிய எம்குரவர் மணிவாசகர் தந்த மாணிக்கம். திருவாசகத்தை பலர் பல சந்தர்ப்பங்களில் பதித்துள்ளனர். அவர்களில் ஒருவராக இவருக்கும் ஓர் இனிய வாய்ப்பை இறைவன் ஈய்ந்துள்ளான். திருவாசகத்தின் பெருமைகள் பல அதனை விரிக்கின் அதுவே ஒரு பெருநூலாகி விடும். மிகச் சுருக்கின் திருவாசகம் ஒரு தேன். ஆம் தேன் எனும் பொழுது வெறும் இனிப்புச் சுவைக்கான ஓர் உவமை அல்ல. மேலும் தேன் தானும் கெடாது தன்னுள் மூழ்குபவர்களையும் கெடாது பாதுகாக்கும் பண்புள்ளது. இதனாற்றான் நாற்றமெடுக்கும் இப் புண்ணுடலைப் பல வருடங்களாகப் பாதுகாக்க தேனுள் மூழ்க வைத்துக் காட்டியிருப்பது இன்றும் கண்கூடு.

இதேபோல்தான் ஆன்மா ஈடேற்ற சித்தாந்தக் கருத்துக்களை தாங்கி நிற்கும் திருவாசகப் பொன்னுரைகள் எம் சைவமக்களது வழிபாட்டுக்கு வழிகோலி நிற்கின்றன. அத்துடன் "திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார்" என்பது முதுமொழி. ஆம் மோகன ராகத்தில் திருவாசகத்தை ஓதினால் எம்மை இறையருளில் மூழ்க வைக்கும் என்பது எளியேனின் பட்டறிவு.

"அம்மையே அப்பா....." எனும் பிடித்த பத்தைப் படிப்பவர் உள்ளம் உருகிடும் தன்மையை என்னால் உரைத்திடல் எளிதோ? இது எம்மால் உணர்ந்த ஒன்று. இதனை எல்லோரும் ஏற்பர் என்கிறது என் சிற்றறிவு. திருவாசகம் அத்தனையும் அருமை ஆனந்தப் பொக்கிஷம். இறைவனோடு இசைந்து இருக்க வைப்பன. இத்தகு நூல் உங்கள் கரங்களில் தவழ்கிறது. அதனைச் சுவைத்து மாந்துங்கள். உள்ளத்து மருள் அகன்று இல்லைத்து இருள்நீங்கி எங்கும் ஒளி ஓங்கி தெய்வீக மணங் கமழும்.

தொடர்க இவர் தொண்டு! எல்லோரும் எந்நாளும் வாழ்க வளர்க!

க.ஆனந்தராசா (ஓய்வுபெற்ற அதிபர்)
கிசைச் சொற்பொழிவாளர்
"ஸ்ரீரங்கம்" ஊரெழு.

கவிமணி அன்னைதாஸன்
தொ.பே. இல : 0770333396

என்னுரை

சிவநேயச் செல்வர்களே!

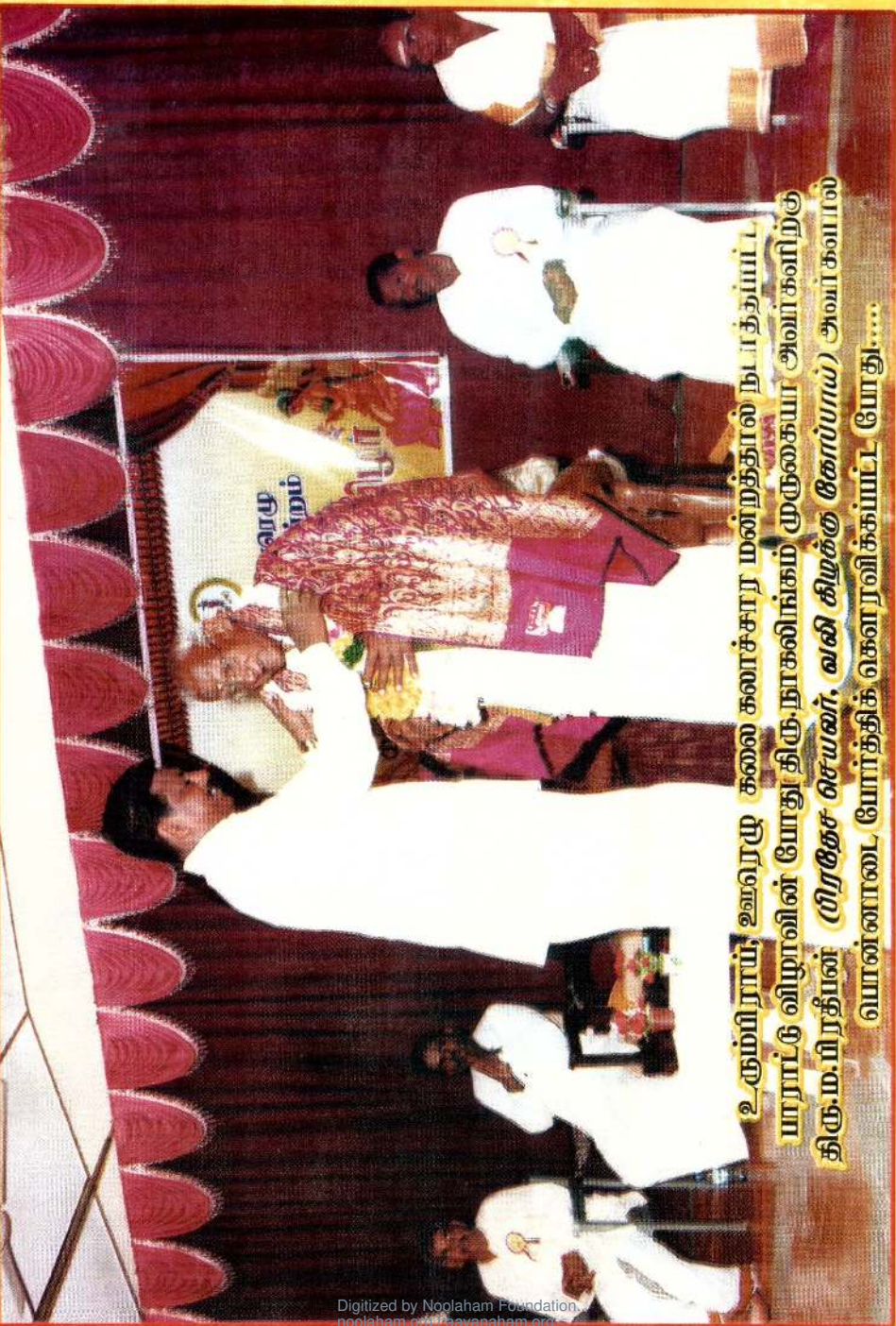
எம்பெருமானின் பேரருளாலும், நீங்கள் தந்த ஆதரவினாலும் எம்முறவுப் பெருந்தகையாம் ஆத்மஜோதி ஞாபகார்த்ததியான மணிமண்டபத்தின் சார்பில் இதுவரை பல வெளியீடுகளை வெளியிட்டுள்ளோம். ஆனால் இம்முறை எமது வெளியீடு சைவமக்கள் தேன் எனவும் கண் எனவும் போற்றும் ஓர் பெரு வெளியீடாக அமையத் திருவருள் கைகூடியுள்ளது. இப்பெருமலரை எளியோம் தனியாக வெளியிடுவதில் உள்ள பழுவை நூற்பதிப்பாளர்கள் நன்குணர்வர். எனவே இப்பெரும் சைவப் பொக்கிஷமான திருவாசகம் என்னும் இப்பெருநூல் வெளிவருவதற்கு சைவஉலகு நன்கு அறிந்த சமய சமூகத் தொண்டர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய கோட்ட ரிஷிதொண்டுநாத சுவாமிகள், பல்வேறு வகையான சைவ சமூகப் பணிகளைச் செய்து வரும் யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல வர்த்தகப் பெருந்தகைகளான திருகங்கைவேணியன், வேணி களஞ்சியம், கஜமுகன் காட்வெயர் ஸ்ரோர்ஸ், E.S.P நாகரட்ணம் முகாமையாளர், திரு.க.கு.கந்தையாபிள்ளை ஸ்ரோர்ஸ் முகாமையாளர், ரூபா பன்முக வர்த்தக நிலைய முகாமையாளர் ஆகியோருடன் வலம்புரி நிர்வாகி திரு.வெற்றிவேல் ஆகியோர்களது அனுசரணைகளும் பெரும்பங்கு தந்து தெம்பூட்டி நிற்கிறதை மிகவும் நன்றியறிதலுடன் தெரிவித்து மகிழ்கிறோம்.

எமது வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு திருவாசகத்தை பதிப்பித்து வழங்கியவர்களில் ஒருவனாகச் சிறியேனிற்கும் ஒரு வாய்ப்பைத் தந்த இறைவனின் பெருங்கருணையினையும் ஆத்மஜோதி ஐயாவின் குருவருளின் பெருந்திறத்தையும் வியந்து போற்றி இந்நூலுக்கு ஒரு அழகிய பெருமைமிக்க அணிந்துரையை வழங்கிய கவிமணி அன்னைதாஸனிற்கும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவித்து இதனுடாக திருவாசகத்தை ஒதி அவன் கழல் பணிவோமாக.

"மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்"

ஊரெழு கிழக்கு,
சுன்னாகம்.

என்றும் சிவப்பணியில் அன்பன்
நா.முருகையா

உமம்பிராய், ஊரெழு கலை கலாச்சார மன்றத்தால் நடத்தப்பட்ட
 யாராட்டு விழாவின் போது திரு.நாகலிங்கம் முருகையா அவர்களுக்கு
 திரு.ம.பிரதீபன் (பிரதீச செயலர், வலி கிழக்கு கோப்பாய்) அவர்களால்
 வான்னாடை, போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்ட போது....

01. அகிலம் போற்றும் அருமறை திருவாசகம்.
02. ஆன்ம ஈடேற்றம் தருவது திருவாசகம்.
03. ஆசையைத் தவிர்ப்பது திருவாசகம்.
04. இல்லங்களில் இருக்க வேண்டியது திருவாசகம்.
05. ஈசனின் நேர்ப்படைப்பே திருவாசகம்.
06. உண்மையை உணர்த்துவது திருவாசகம்.
07. ஊருலாவில் ஓத வல்லது திருவாசகம்.
08. எதையும் தரவல்லது திருவாசகம்.
09. ஏற்பவற்கு ஏற்ப அருளுவது திருவாசகம்.
10. ஐயம் அறுப்பது திருவாசகம்.
11. ஒப்பிலா மாணிக்கம் திருவாசகம்.
12. ஒதிப் பயன் பெறுவது திருவாசகம்.
13. பயத்தை அழிப்பது திருவாசகம்.
14. மனிதன் திருந்தத் திறவுகோல் திருவாசகம்.
15. மாணிக்கவாசகரின் கொள்கையே திருவாசகம்.

**திருவாசகம் ஒதுவோரைத்
திருவருள் தேடி வரும்.**

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிய

திருவாசகம்

01. சிவபுராணம்

(சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை - அருவநிலை - இறைவன்
ஆன்மாக்களைப் பல்பிறவிச் சூழலுள் ஆட்படுத்தி, திருவருளுக்கு
உரியனவாகச் செய்யும் படிநிலை - சிவனுடைய அருள் நிலைமை)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (கலிவெண்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்லை யிலும்பிறவிச் சூழும் தளைநீக்கி
அல்லறைத் தானந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறி அளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகம்என்னுந் தேன்.

நமச்சிவாய வாழ்ச்சு நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சில் நீங்காதான்தாள் வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமனி தன் தாள் வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவனடி வாழ்க

5

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள்வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரம்குவிவா ருள்மகிமுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க

10

ஈசனடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவ னடிபோற்றி

15

ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
 சிவனவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கி
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான் 20

கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நின் பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன் 25

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள் 30

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேனெம்பெருமான்
 மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே 35

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகலவந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞான மில்லாதே னின்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே 40

ஆக்க மளவிறுதி இல்லா யனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பா யழிப்பாய் அருள்தருவாய்

போக்குவா யென்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தி னேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே 45

கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்ற
பிறந்த பிறப்பறுக்கு மெங்கள் பெருமான்
நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்களேத்த
மறைந்திருந்தாயெம்பெருமான் வல்வினை யேன்தன்னை 50

மறைந்திட மூடிய மாய விருளை
அறம்பாவ மென்னு மருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்குமூடி
மலஞ்சோரு மொன்பது வாயிற் குடிவை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய 55

விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தவன் பாகிக் கசிந்துள் ளருருகு
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் 60

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கு மாரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெட 65

பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதா ருள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீரா யுருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமுந் துன்பமு மில்லானே உள்ளானே 70

யன்பருக் கன்பனே யாவையுமா யல்லையுமாஞ்
 சோதியனே துன்இருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி யல்லானே
 ஈர்ந்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்தமெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின் 75

நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய் 80

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணார் அமுதே யுடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
 ஆற்றேனெம் மையா அரனேயோ என்றென்று 85

போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே 90

அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக் கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக் கீழ்ப்
 பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து. 95

திருச்சிற்றம்பலம்

02. கீர்த்தித் திருஅகவல்

(சிவனது திருவருட் புகழ்ச்சி முறைமை - சிவன் அருட் குணங்களை,
புகழ் பெருகும் செயல்களைப் போற்றிப் புகழ்தல் -
சிவனுடைய அருளின் முறைமை)

திருத்தில்லையில் அருளியது
(நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா)
திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல் உயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி
எண் இல் பல் குணம் எழில் பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்

5

என்னுடை இருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதாரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்
மன்னு மா மலை மகேந்திரம் அதனில்
சொன்ன ஆகமம் தோற்று வித்து அருளியும்

10

கல்லாடத்துக் கலந்து இனிது அருளி
நல்லாளோடு நயப்புற எய்தியும்
பஞ்சப்பள்ளியில் பால்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சாது ஈண்டும் இன்னருள் விளைத்தும்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சக வாயவள்

15

விராவு கொங்கை நல் தடம் படிந்தும்
கேவடர் ஆகிக் கெளிநு அதுபடுத்தும்
மா வேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்று அவை தம்மை மகேந்திரத்து இருந்து
உற்ற ஐம் முகங்களால் பணித்து அருளியும்

20

நந்தம்பாடியில் நான்மறையோனாய்
 அந்தம்இல் ஆரியனாய் அமர்ந்து அருளியும்
 வேறு வேறு உருவும் வேறு வேறு இயற்கையும்
 நூறு நூறு ஆயிரம் இயல்பினது ஆகி
 ஏறு உடை ஈசன் இப் புவனியை உய்யக்

25

கூறு உடை மங்கையும் தானும் வந்து அருளிக்
 குதிரையைக் கொண்டு குடநாடு அதன்மிசை
 சதுர்படச் சாத்தாய்த் தான் எழுந்து அருளியும்
 வேலம்புத்தூர் விட்டேறு அருளி
 கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்

30

தர்ப்பணம் அதனில் சாந்தம்புத்தூர்
 வில் பொரு வேடற்கு ஈந்த விளைவும்
 மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
 சொக்கு அதுஆகக் காட்டிய தொன்மையும்
 அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறி ஒண்ணான்

35

நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்
 ஆண்டுகொண்டு அருள அழகுஉறு திருவடி
 பாண்டியன் தனக்குப் பரிமா விற்று
 ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறா அது
 ஆண்டான் எங்கோன் அருள்வழி இருப்ப

40

தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்
 அந்தணன் ஆகி ஆண்டுகொண்டு அருளி
 இந்திர ஞாலம் காட்டிய இயல்பும்
 மதுரைப் பெருநல் மாநகர் இருந்து
 குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும்

45

ஆங்கு அது தன்னில் அடியவட்கு ஆகப்
பாங்காய் மண்சுமந்து அருளிய பரிசும்
உத்தரகோச மங்கையுள் இருந்து
வித்தக வேடம் காட்டிய இயல்பும்
பூ வணம் அதனில் பொலிந்துஇருந்து அருளித்

50

தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
வாதவூரினில் வந்து இனிது அருளிப்
பாதச் சிலம்பு ஒலி காட்டிய பண்பும்
திரு ஆர் பெருந்துறைச் செல்வன் ஆகி
கரு ஆர் சோதியில் கரந்த கள்ளமும்

55

பூ வணம் அதனில் பொலிந்து இனிது அருளிப்
பாவ நாசம் ஆக்கிய பரிசும்
தண்ணீர் பந்தர் சயம் பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்
விருந்தினன் ஆகி வெண்காடு அதனில்

60

குருந்தின் கீழ் அன்று இருந்த கொள்கையும்
பட்டமங்கையில் பாங்காய் இருந்துஅங்கு
அட்டமா சித்தி அருளிய அதுவும்
வேடுவன் ஆகி வேண்டு உருக்கொண்டு
காடு அது தன்னில் கரந்த கள்ளமும்

65

மெய்க்காட்டிட்டு வேண்டு உருக்கொண்டு
தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்
ஓரி ஊரின் உகந்து இனிது அருளிப்
பார் இரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்
பாண்டிர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும்

70

தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோஆர் கோலம் கொண்ட கொள்கையும்
தேன்அமர் சோலைத் திருவாளுரில்
ஞானம் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
இடைமருது அதனில் ஈண்ட இருந்து 75

படிமப் பாதம் வைத்த அப் பரிசும்
ஏகம்பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோடு ஆயின பரிசும்
திருவாஞ்சியத்தில் சீர்பெற இருந்து
மருஆர் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும் 80

சேவகன் ஆகித் திண் சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய்மலையில் எழில் அது காட்டியும்
ஐயாறு அதனில் சைவன் ஆகியும் 85

துருத்தி தன்னில் அருத்தியோடு இருந்தும்
திருப்பனையூரில் விருப்பன் ஆகியும்
கழுமலம் அதனில் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன்று அதனில் வழக்காது இருந்தும்
புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும் 90

குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்
அந்தம்இல் பெருமை அழல் உருக் கரந்து
சுந்தர வேடத்து ஒருமுதல் உருவுகொண்டு
இந்திர ஞாலம் போல வந்து அருளி
எவ்வவர் தன்மையும் தன்வயின் படுத்துத் 95

தானே ஆகிய தயாபரன் எம் இறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
அந்தரத்து இழிந்து வந்து அழகுஅமர் பாலையுள்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்து இருந்து அருளியும்
மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன் 100

அந்தம்இல் பெருமை அருள்உடை அண்ணல்
எம்தமை ஆண்ட பரிசுஅது பகரின்
ஆற்றல் அதுஉடை அழகுஅமர் திருஉரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
ஊனம் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும் 105

ஆனந்தம்மே ஆறா அருளியும்
மாதில் கூறுடை மாப்பெரும் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
அழுக்கு அடையாமல் ஆண்டுகொண்டு அருள்பவன்
கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண்டு அருளியும் 110

மூலம் ஆகிய மும்மலம் அறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
ஏல் உடைத்து ஆக எழில்பெற அணிந்தும்
அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறியாதவன் 115

பரிமாவின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழி அருள்புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம் பதி ஆகவும்
பத்திசெய் அடியரைப் பரம்பரத்து உய்ப்பவன்
உத்தரகோ சமங்கை ஊர் ஆகவும் 120

ஆதிமூர்த்திகட்கு அருள்புரிந்துஅருளிய
 தேவ தேவன் திருப் பெயர் ஆகவும்
 இருள் கடிந்துஅருளிய இன்ப ஊர்தி
 அருளிய பெருமை அருள் மலை ஆகவும்
 எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்

125

அப் பரிசு அதனால் ஆண்டுகொண்டு அருளி
 நாயினேனை நலமலி தில்லையுள்
 கோலமார்தரு பொதுவினில் “வருக” என
 ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்தருளி
 அன்றுஉடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்

130

ஒன்ற ஒன்ற உடன் கலந்து அருளியும்
 எய்த வந்திலாதார் எரியில் பாயவும்
 மால் அதுவாகி மயக்கம் எய்தியும்
 பூதலம் அதனில் புரண்டு வீழ்ந்து அலறியும்
 கால் விசைத்து ஓடிக் கடல்புக மண்டி

135

நாத! நாத! என்று அழுது அரற்றிப்
 பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்
 பதஞ்சலிக்கு அருளிய பரம நாடக! என்று
 இதம் சலிப்பு எய்த நின்று ஏங்கினர் ஏங்கவும்
 எழில்பெறும் இமயத்து இயல்புடை அம்பொன்

140

பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம்நவில்
 கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு
 அருளிய திருமுகத்து அழகுஉறு சிறுநகை
 இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
 பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கு இனிது அருளினன்
 ஒலிதரு கயிலை உயர் கிழுவோனே!

145

தஞ்சைநம்பலம்

03. திரு அண்டப் பகுதி

(சிவனது தூல குங்குமத்தை வியந்தது - படைத்து, காத்து,
ஒடுக்கி, மறைத்துச் சிவன் எங்குமாய்க் கலந்து நிற்கும்
திருவருட் செயலைப் போற்றுதல்)
திருத்தில்லையில் அருளியது
(இணைக் குறள் ஆசிரியப்பா)
திருச்சிற்றம்பலம்

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பரும் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்ற எழில்பகரின்
நூற்று ஒரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இன்னுழை கதிரின் துன் அணுப் புரைய

5

சிறிய ஆகப் பெரியோன் தெரியின்
வேதியன் தொகையொடு மால் அவன் மிகுதியும்
தோற்றமும் சிறப்பும் ஈற்றொடு புணரிய
மாப்பேர் ஊழியும் நீக்கமும் நிலையும்
சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்து

10

எறியது வளியின்
கொட்கப் பெயர்க்கும் குழகன் முழுவதும்
படைப்போன் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை
காப்போன் காக்கும் கடவுள் காப்பவை
கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்

15

கருத்துடைக் கடவுள் திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத்து அறுவகையோர்க்கும்
வீடுபேறு ஆய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையும் கிழவோன் நாள்தொறும்
அருக்கனில் சோதி அமைத்தோன் திருத்தகு

20

மதியில் தண்மை வைத்தோன் திண்திறல்
தீயில் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்
வானில் கலப்பு வைத்தோன் மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன் நிழல் திகழ்
நீரில் இன்கவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட 25

மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் என்றுஎன்று
எனைப் பல கோடி எனைப் பல பிறவும்
அனைத்து அனைத்து அவ்வியின் அடைத்தோன் அஃதான்று
முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்றேர் இல்லோன் தானே காண்க 30

ஏனத் தொல் எயிறு அணிந்தோன் காண்க
கானப் புலி உரி அரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க அந்தோ கெடுவேன்
இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க 35

அன்னதுஒன்று அவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன் மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
சொல் பதம் கடந்த தொல்லோன் காண்க 40

சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையில் படுவோன் காண்க
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
அணுத்தரும் தன்மையில் ஐயோன் காண்க 45

இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க

நூல் உணர்வு உணரா நுண்ணியோன் காண்க
மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க 50

அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதும் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பமும் இறுதியும் கண்டோன் காண்க
யாவரும் பெற உறும் ஈசன் காண்க 55

தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க
பெண், ஆண், அலி எனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க
அருள் நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க
கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க 60

புவனியில் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க
அவன் எனை ஆட்கொண்டு அருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளும் தானும் உடனே காண்க 65

பரம ஆனந்தப் பழங் கடல் அதுவே
கருமா முகிலின் தோன்றி
திரு ஆர் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்
திருத்தகு மின் ஒளி திசை திசை விரிய
ஐம்புலப் பந்தனை வாள் அரவு இரிய 70

வெம் துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடு எழில் தோன்றி வாள் ஒளி மிளிர
எந்தம் பிறவியில் கோபம் மிகுத்து
முரசு எறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
பூப் புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட 75

எஞ்சா இன்அருள் நுண்துளி கொள்ள
 செஞ்சுடர் வெள்ளம் திசைதிசை தெவிட்ட வரையறக்
 கேதக் குட்டம் கையற ஓங்கி
 இரு முச் சமயத்து ஒருபேய்த் தேரினை
 நீர் நசை தரவரும் நெடுங்கண் மான் கணம்

80

தவப் பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
 அவப் பெருந் தாபம் நீங்காது அசைந்தன
 ஆயிடை வானப் பேரி யாற்று அகவயின்
 பாய்ந்து எழுந்துஇன்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்து
 சுழித்து எம் பந்தம் மாக்கரை பொருது அலைத்து இடித்து

85

ஊழ் ஊழ் ஓங்கிய நங்கள்
 இரு வினை மாமரம் வேர் பறித்து எழுந்து
 உருவ அருள் நீர் ஓட்டா அருவரைச்
 சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டுஅவிழ்
 வெறி மலர்க் குளவாய் கோலி நிறை அகில்

90

மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுஉடைக் குளத்தின்
 மீக்கொள மேல் மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி
 அருச்சனை வயலுள் அன்பு வித்து இட்டுத்
 தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த
 அண்டத்து அரும்பெறல் மேகன் வாழ்க

95

கரும் பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க
 அருந்தவர்க்கு அருளும் ஆதி வாழ்க
 அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க
 நிச்சலும் ஈர்த்து ஆட்கொள்வோன் வாழ்க
 சூழ் இரும் துன்பம் துடைப்போன் வாழ்க

100

எய்தினர்க்கு ஆரமுது அளிப்போன் வாழ்க
 கூர் இருள் கூத்தாடு குனிப்போன் வாழ்க
 பேர் அமைத்தோளி காதலன் வாழ்க

ஏதிலர்க்கு ஏதில் எம் இறைவன் வாழ்க
காதலர்க்கு எய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க 105

நச்சு அரவு ஆட்டிய நம்பன் போற்றி
பிச்சு எமை ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி நால்திசை
நடப்பன நடாஅய் கிடப்பன கிடா அய்
நிற்பன நிறீ இச் 110

சொல் பதம் கடந்த தொல்லோன்
உள்ளத்து உணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படாஅன்
கண் முதல் புலனால் காட்சியும் இல்லோன்
விண் முதல் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்
பூவில் நாற்றம் போன்று உயர்ந்து எங்கும் 115

ஒழிவு அற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்று எனக்கு எளிவந்து அருளி
அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள்
இன்று எனக்கு எளிவந்து இருந்தனன் போற்றி
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி 120

ஊற்றுஇருந்து உள்ளம் களிப்போன் போற்றி
ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்து அலை செய்யப்
போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்
மரகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
மின்ஒளி கொண்ட பொன் ஒளி திகழத் 125

திசைமுகன் சென்று தேடினர்க்கு ஒளித்தும்
முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க்கு ஒளித்தும்
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து
உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க்கு ஒளித்தும்
மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க்கு ஒளித்தும் 130

இத் தந்திரத்தில் காண்டும் என்று இருந்தோர்க்கு
 அத் தந்திரத்தில் அவ்வயின் ஒளித்தும்
 முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
 ஆண்எனத் தோன்றி அலி எனப்பெயர்ந்து
 வாள்நுதல் பெண் என ஒளித்தும் சேண்வயின் 135

ஐம்புலன் செலவிடுத்து அருவரைதொறும் போய்த்
 துற்றவை துறந்த வெற்றியிர் ஆக்கை
 அருந் தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்
 ஒன்று உண்டு இல்லை என்ற அறிவு ஒளித்தும்
 பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும் 140

ஒளிக்கும் சோரனைக் கண்டனம்
 ஆர்மின் ஆர்மின்! நாள் மலர்ப் பிணையலில்
 தாள் தளை இடுமின்
 சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
 பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற்று ஒளித்தும் 145

தன்றேர் இல்லோன் தானே ஆன தன்மை
 என்றேர் அனையோர் கேட்க வந்து இயம்பி
 அறை கூவி ஆட்கொண்டு அருளி
 மறையோர் கோலம் காட்டி அருளவும்
 உளையா அன்பு என்கு உருக ஓலம் இட்டு 150

அலைகடல் திரையின் ஆர்த்து ஆர்த்து ஓங்கி
 தலைதடு மாறா வீழ்ந்து புரண்டு அலறிப்
 பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
 நாட்டவர் மருளவும் கேட்டவர் வியப்பவும்
 கடக் களிற்று ஏற்றாத் தடப் பெரு மதத்தின் 155

ஆற்றேன் ஆக அவயவம் சுவைதரு
 கோல் தேன் கொண்டு செய்தனன்

ஏற்றார் மூதூர் எழில் நகை எரியின்
வீழ்வித்து ஆங்கு அன்று
அருள் பெரும் தீயின் அடியோம் அடிக் குடில் 160

ஒருத்தரும் வழாமை ஒடுக்கினன்
தடக்கையின் நெல்லிக்கனி எனக்கு ஆயினன்
சொல்லுவது அறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தான் எனைச் செய்தது
தெரியேன் ஆ! ஆ! செத்தேன் அடியேற்கு 165

அருளியது அறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்லகில்லேன்
செழும் தண் பால் கடல் திரை புரைவித்து
உவாக் கடல் நள்ளு நீர் உள் அகம் ததும்ப
வாக்கிறந்து அமுதம் மயிர்க்கால் தோறும் 170

தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன் தழை
குரம்பைதோறும் நாய் உடல் அகத்தே
குரம்பை கொண்டு இன் தேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புதமான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவது 175

உள்ளம் கொண்டு ஓர் உருச் செய்தாங்கு எனக்கு
அள்ளு ஆக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னல் கனி தேர் களிறு எனக்கடைமுறை
என்னையும் இருப்பது ஆக்கினன் என்னில்
கருணை வான் தேன் கலக்க 180

அருளொடு பரா அமுது ஆக்கினன்
பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றியோனே!

திருச்சிற்றப்பர்
17

04. போற்றித் திருஅகவல்

(சகத்தின் உற்பத்தி - உலகினைத் தோற்றுவித்தலும், உலக வாழ்வில் ஆன்மாக்கள் படும் பிறவித் துயரும் இறைவனைப் போற்றியே பிறவிப் பகை அறுதலும் இறைவன் ஞான ஆசிரியனாய் வந்து ஆட்கொண்ட முறைமையையும் வணங்கிப் போற்றுதல்)

திருத்தில்லையில் அருளியது

(நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுது எழு
ஈர் அடியாலே மூஉலகு அளந்து
நால் திசை முனிவரும் ஐம் புலன் மலர
போற் செய் கதிர் முடித் திரு நெடுமால் அன்று
அடி முடி அறியும் ஆதரவு அதனில்

5

கடு முரண் ஏனம் ஆகி முன் கலந்து
ஏழ் தலம் உருவ இடந்து பின் எய்த்து
ஊழி முதல்வ "சய! சய" என்று
வழுத்தியும் காணா மலர் அடி இணைகள்
வழுத்துதற்கு எளிது ஆய்வார் கடல் உலகினில்

10

யானை முதலா எறும்பு ஈறு ஆய
ஊனம் இல் யோனியின் உள் வினை பிழைத்தும்
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து
ஈனம் இல் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும்
ஒரு மதித் தான்றியின் இருமையில் பிழைத்தும்

15

இரு மதி விளைவின் ஒருமையில் பிழைத்தும்
மும் மதி தன்னுள் அம் மதம் பிழைத்தும்
ஈர் இரு திங்களில் பேர் இருள் பிழைத்தும்
அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
ஆறு திங்களில் ஊறுஅலர் பிழைத்தும்

20

ஏழு திங்களில் தாழ் புவி பிழைத்தும்
 எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்
 ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
 தக்க தசமதி தாயொடு தான் படும்
 துக்கசாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும் 25

ஆண்டுகள்தோறும் அடைந்த அக்காலை
 ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்
 காலை மலமொடு கடும் பகல் பசிநிசி
 வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
 கருங்குழல் செவ்வாய் வெள் நகை கார் மயில் 30

ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கி உள் மதர்த்து
 கச்சு அற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன் பணைத்து
 எய்த்து இடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்து
 ஈர்க்கு இடை போகா இள முலை மாதர் தம்
 கூர்த்த நயனக் கொள்ளையில் பிழைத்தும் 35

பித்த உலகர் பெரும் துறைப் பரப்பினுள்
 மத்தக் களிறு எனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்
 கல்வி என்னும் பல் கடல் பிழைத்தும்
 செல்வம் என்னும் அல்லலில் பிழைத்தும்
 நல்குரவு என்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும் 40

புல் வரம்பு ஆய பல துறை பிழைத்தும்
 தெய்வம் என்பது ஓர் சித்தம் உண்டாகி
 முனிவு இலாதது ஓர் பொருள் அது கருதலும்
 ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
 வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின 45

ஆத்தம் ஆனார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத் தழும்பு ஏறினர்
சுற்றம் என்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி அழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
விரதமே பரம் ஆக வேதியரும்

50

சரதம் ஆகவே சாத்திரம் காட்டினர்
சமய வாதிகள் தம் தம் மதங்களே
அமைவது ஆக அரற்றி மலைந்தனர்
மிண்டிய மாயா வாதம் என்னும்
சண்ட மாருதம் சுழித்து அடித்து ஆஅர்த்து

55

உலோகாயதன் எனும் ஒள் திறல் பாம்பின்
கலாபேதத்த கடு விடம் எய்தி
அதில் பெரு மாயை எனைப் பல கூழவும்
தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியா
தழல் அது கண்ட மெழுகு அதுபோல

60

தொழுது உளம்உருகி அழுது உடல் கம்பித்து
ஆடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும்
கொடிறும் பேதையும் கொண்டது விடாது எனும்
படியேஆகி நல்இடையறா அன்பின்
பசு மரத்து ஆணி அறைந்தால் போல

65

கசிவது பெருகி கடல் என மறுகி
அகம் குழைந்து அனுகுலமாய் மெய் விதிர்த்து
சுகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாண் அது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூண் அதுவாக கோணுதல் இன்றி

70

சதுர் இழந்து அறி மால் கொண்டு சாரும்
கதியது பரமா அதிசயம் ஆக
கற்றா மனம் எனக் கதறியும் பதறியும்
மற்று ஓர் தெய்வம் கனவினும் நினையாது
அரு பரத்து ஒருவன் அவனியில் வந்து 75

குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையை
சிறுமை என்று இகழாதே திருவடி இணையை
பிறிவினை அறியா நிழல் அதுபோல
முன் பின் ஆகி முனியாது அத் திசை
என்பு நைந்து உருகி நெக்கு நெக்கு ஏங்கி 80

அன்புஎனும் ஆறு கரை அது புரள
நன்புலன் ஒன்றி “நாத” என்று அரற்றி
உரை தடுமாறி உரோமம் சிலிர்ப்ப
கரமலர் மொட்டித்து இருதயம் மரை
கண் களி கூர நுண் துளி அரும்ப 85

சாயா அன்பினை நாள்தொறும் தழைப்பவர்
தாயே ஆகி வளர்த்தனை – போற்றி
மெய்தரு வேதியன் ஆகி வினை கெட
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி
ஆடக மதுரை அரசே போற்றி 90

கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென்தில்லை மன்றினுள் ஆடிபோற்றி
இன்று எனக்கு ஆர்அமுது ஆனாய்போற்றி
மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
சே வார்வெல் கொடிச் சிவனே போற்றி 95

மின்ஆர் உருவ விகிர்தா போற்றி
கல் நார் உரித்த கனியே போற்றி
காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
“ஆவா” என் தனக்கு அருளாய் போற்றி
படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி

100

இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈசு போற்றி இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி
அரசே போற்றி அமுதே போற்றி
விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி

105

வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செம் சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி

110

கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி
ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி

115

வானோர்க்கு அரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க்கு எளிய இறைவா போற்றி
மூவுழ் சுற்றம் முரண் உறு நரகிடை
ஆழாமே அருள் அரசே போற்றி
தோழா போற்றி துணைவா போற்றி

120

வாழ்வே போற்றி என் வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி அரணே போற்றி
உரை உணர்வு இறந்த ஒருவ போற்றி
விரி கடல் உலகின் விளைவே போற்றி

125

அருமையில் எளிய அழகே போற்றி
கருமுகில் ஆகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருஅருள் மலையே போற்றி
என்னையும் ஒருவன் ஆக்கி இரும் கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி

130

தொழுத கை துன்பம் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவுஇலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவதும் ஆவதும் கடந்தாய் போற்றி
முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி
மான்னேர் நோக்கி மணாளா போற்றி

135

வானகத்து அமரர் தாயே போற்றி
பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி

140

வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவர் உள்ளத்து அமுதே போற்றி
கனவிலும் தேவர்க்கு அரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற்கு அருளினை போற்றி
இடைமருது உறையும் எந்தாய் போற்றி

145

சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
 ஆளுர் அமர்ந்த அரசே போற்றி
 சீர் ஆர் திருவையாறா போற்றி
 அண்ணாமலை எம் அண்ணா போற்றி
 கண் ஆர் அமுதக் கடலே போற்றி

150

ஏகம்பத்து உறை எந்தாய் போற்றி
 பாகம் பெண் உரு ஆனாய் போற்றி
 பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
 சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
 மற்று ஓர் பற்று இங்கு அறியேன் போற்றி

155

குற்றாலத்து எம் கூத்தா போற்றி
 கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
 ஈங்கோய் மலை எம் எந்தாய் போற்றி
 பாங்குஆர் பழனத்து அழகா போற்றி
 கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி

160

அடைந்தவர்க்கு அருளும் அப்பா போற்றி
 இத்தி தன்னின் கீழ்இரு மூவர்க்கு
 அத்திக்கு அருளிய அரசே போற்றி
 தென் நாடுஉடைய சிவனே போற்றி
 எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி

165

ஏனக் குருளைக்கு அருளினை போற்றி
 மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
 அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
 இருள்கெட அருளும் இறைவா போற்றி
 தளர்ந்தேன் அடியேன் தமிழேன் போற்றி

170

களம் கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
 அஞ்சேல் என்று இங்கு அருளாய் போற்றி
 நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி
 அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி
 நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி

175

பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
 பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
 அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
 மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
 முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி

180

உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
 சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
 மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
 பஞ்சுஞர் அடியாள் பங்கா போற்றி
 அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி

185

இலங்கு சுடர் எம்மசா போற்றி
 கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
 குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
 மலைநாடு உடைய மன்னே போற்றி
 கலையார் அரிகேசரியாய் போற்றி

190

திருக்கழுக்குன்றில் செல்வா போற்றி
 பொருப்பு அமர் பூ வணத்து அரனே போற்றி
 அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
 மருவிய கருணை மலையே போற்றி
 துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி

195

தெரிவு அரிது ஆகிய தெளிவே போற்றி
 தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
 ஆள் ஆனவர்கட்கு அன்பா போற்றி

ஆரா அமுதே அருளே போற்றி
பேர் ஆயிரம் உடைப்பெம்மான் போற்றி 200

தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
நீள் ஒளி ஆகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக்கு அரிய சிவமே போற்றி
மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி 205

எம்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி
புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளினை போற்றி
அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
கருங் குருவிக்கு அன்று அருளினை போற்றி
இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி 210

படி உறப்பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடு ஈறு ஆனாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்கம் நால் நிலம்புகாமல்
பரகதி பாண்டியற்கு அருளினை போற்றி
ஒழிவுஅற நிறைந்த ஒருவ போற்றி 215

செழுமலர்ச் சிவபுரத்து அரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
பிழைப்பு வாய்ப்பு ஒன்று அறியா நாயேன்
குழைத்த சொல் மாலை கொண்டு அருள் போற்றி 220

புரம் பல எரித்த புராண போற்றி!
பரம் பரம் சோதிப் பரனே போற்றி!
போற்றி! போற்றி! புயங்கப் பெருமான்
போற்றி! போற்றி! புராண காரண!
போற்றி! போற்றி! சய சய போற்றி! 225

சுருஷ்ணமபலம்

05. திருச்சதகம்

(புத்த வைஷ்ணவ விகிதம்)

அ. மெய்யுணர்நல்

(மெய்ப் பொருளிடத்து அன்பும் பிற பொருளிடத்து உவர்ப்பும் வேண்டும்-
மெஞ்ஞானம் அருளும் ஒண்குருவினை நேசித்தல்- உடல் உலகு பற்று
அறுதல் - பத்து வகையாக இரட்சித்தல் முறைமை)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(கட்டளைக் கலித்துறை)

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்ந்து
உன் விரையார் கழற்கு என்
கைதான் தலை வைத்துக் கண்ணீர்
ததும்பி வெதும்பி உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்து உன்னைப் போற்றி
சயசய போற்றி என்னும்
கைதான் நெகிழ்விடேன் உடையாய்
என்னைக் கண்டு கொள்ளே.

1

கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன்
வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினது அடியாரொடு
அல்லால் நரகம் புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலே
இருக்கப் பெறின் இறைவா
உள்ளேன் பிற தெய்வம் உன்னை அல்லாது
எங்கள் உத்தமனே.

2

உத்தமன் அத்தன் உடையான்
அடியே நனைந்து உருகி
மத்த மனத்தொடு மால் இவன்
என்ன மன நனைவில்
ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட
ஊர் ஊர் திரிந்து எவரும்
தத்தம் மனத்தன பேச
எஞ்ஞான்று கொல் சாவதுவே.

3

சாவ முன்னாள் தக்கன் வேள்வித்
 தகர் தின்று நஞ்சம் அஞ்சி
 ஆவ எந்தாய் என்றுஅவிதா
 இடும் நம்மவர் அவரே
 மூவர் என்றே எம்பிரானோடும்
 எண்ணி விண் ஆண்டு மண்மேல்
 தேவர் என்றே இறுமாந்து என்ன
 பாவம் திரிதவரே

4

தவமே புரிந்திலன் தண்மலர் இட்டு
 முட்டாது இறைஞ்சேன்
 அவமே பிறந்த அரு வினையேன்
 உனக்கு அன்பருள் ஆம்
 சிவமே பெறும் திரு எய்திற்றிலேன்
 நின் திருவடிக்கு ஆம்
 பவமே அருளு கண்டாய் அடியேற்கு
 எம் பரம்பரனே!

5

பரந்து பல்ஆய் மலர்இட்டு
 முட்டாது அடியே இறைஞ்சி
 இரந்த எல்லாம் எமக்கே பெறலாம்
 என்னும் அன்பர் உள்ளம்
 கரந்து நில்லாக் கள்வனே நின் தன்
 வார் கழற்கு அன்பு எனக்கும்
 நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை
 ஏத்த முழுவதுமே.

6

முழுவதும் கண்டவனைப் படைத்தான்
 முடி சாய்த்து முன் நாள்
 செழுமலர் கொண்டு எங்கும்தேட
 அப்பாலன் இப்பால் எம்பிரான்

கழுதொடு காட்டிடை நாடகம்
 ஆடிக் கதி இலியாய்
 உழுவையின் தோல் உடுத்து உன்மத்தம்
 மேல்கொண்டு உழிதருமே.

7

உழிதரு காலும் கனலும்
 புனலொடு மண்ணும் விண்ணும்
 இழிதரு காலம் எக்காலம்
 வருவது வந்ததன்பின்
 உழிதரு காலத்த உன்அடியேன்
 செய்த வல்வினையைக்
 கழிதரு காலமுமாய்வை காத்து
 எம்மைக் காப்பவனே

8

பவன் எம்பிரான் பனி மாமதிக்
 கண்ணி விண்ணோர் பெருமான்
 சிவன் எம்பிரான் என்னை ஆண்டு
 கொண்டான் என் சிறுமை கண்டும்
 அவன் எம்பிரான் என்ன நான்
 அடியேன் என்ன இப் பரிசே
 புவன் எம்பிரான் தெரியும்
 பரிசு ஆவது இயம்புகவே.

9

புகவே தகேன் உனக்கு அன்பருள்
 யான் என் பொல்லா மணியே!
 தகவே எனை உனக்கு ஆட்கொண்ட
 தன்மை எப் புன்மையரை
 மிகவே உயர்த்தி விண்ணோரைப்
 பணித்தி அண்ணா அமுதே
 நகவே தகும் எம்பிரான் என்னை
 நீ செய்த நாடகமே.

10

ஆ.அறிவுறுத்தல்
(வொறியோடே கூட்டுதல் - குரு தரிசனம்)
(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

நாடகத்தால் உன் அடியார்போல்
 நடித்து நான் நடுவே
 வீடகத்தே புகுந்திடுவான்
 மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
 ஆடகச்சீர் மணிக் குன்றே
 இடையறா அன்பு உனக்கு என்
 ஊடகத்தே நின்று உருகத்
 தந்துஅருள் எம்முடையானே.

11

யான் ஏதும் பிறப்பு அஞ்சேன்
 இறப்புஅதனுக்கு என் கடவேன்
 வானேயும் பெறில் வேண்டேன்
 மண்ணாள்வான் மதித்தும் இரேன்
 தேன் ஏயும் மலர்க் கொன்றைச் சிவனே
 எம்பெருமான் எம்
 மானே உன் அருள்பெறு நாள்
 என்று என்றே வருந்துவனே.

12

வருந்துவன் நின்மலர்ப் பாதம்
 அவை காண்பான் நாய் அடியேன்
 இருந்து நல மலர் புனையேன்
 ஏத்தேன் நாத்தழும்பு ஏறப்
 பொருந்திய பொற் சிலை குனித்தாய்
 அருள் அமுதம் புரியாயேல்
 வருந்துவன் நத் தமிழேன் மற்று
 என்னே நான் ஆமாகே.

13

ஆம்ஆறு உன் திருவடிக் கே அகம்
 குழையேன் அன்பு உருகேன்
 பூமாலை புனைந்து ஏத்தேன்
 புகழ்ந்து உரையேன் புத்தேளிர்
 கோமான் நின் திருக்கோயில் தூகேன்
 மெழுகேன் கூத்தாடேன்
 சாமாறே விரைகின்றேன்
 சதுராலே சார்வானே.

14

வானாகி மண்ணாகி
 வளியாகி ஒளியாகி
 ஊனாகி உயிராகி
 உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
 கோனாகி யான் எனது என்று
 அவர் அவரைக் கூத்து ஆட்டு
 வானாகி நின்றாயை
 என் சொல்லி வாழ்த்துவனே.

15

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள்
 தாம் வாழ்வான் மனம் நிற்பால்
 தாழ்த்துவதும் தாம் உயர்ந்து
 தம்மை எல்லாம் தொழ வேண்டிச்
 கூழ்த்து மதுகரம் முரலும்
 தாரோயை நாய் அடியேன்
 பாழ்த்த பிறப்பு அறுத்திடுவான்
 யானும் உன்னைப் பரவுவனே.

16

பரவுவார் இமையோர்கள்
 பாடுவன நால் வேதம்
 குரவுவார் குழல் மடவாள்
 கூறு உடையாள் ஒரு பாகம்

விரவுவார் மெய்யன்பின்
 அடியார்கள் மேன்மேல் உன்
 அரவுவார் கழல் இணைகள்
 காண்பாரோ அரியானே.

17

அரியானே யாவர்க்கும்
 அம்பரவா அம்பலத்து எம்
 பெரியானே சிறியேனை
 ஆட்கொண்ட பெய்கழல்கீழ்
 விரை ஆர்ந்த மலர் தூவேன்
 வியந்து அலறேன் நயந்து உருகேன்
 தரியேன் நான் ஆமாறு என்
 சாவேன் நான் சாவேனே.

18

வேனில் வேள் மலர்க்கணைக்கும்
 வெள்நகைச் செவ் வாய்க் கரிய
 பானல் ஆர் கண்ணியர்க்கும்
 பதைத்து உருகும் பாழ் நெஞ்சே
 ஊன் எலாம் நின்றுஉருகப்
 புகுந்து ஆண்டான் இன்று போய்
 வான் உளான் காணாய் நீ
 மாளா வாழ்கின்றாயே.

19

வாழ்கின்றாய் வாழாத
 நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்டு
 ஆழ்கின்றாய் ஆழாமல்
 காப்பானை ஏத்தாதே
 கழ்கின்றாய் கேடு உனக்குச்
 சொல்கின்றேன் பல்காலும்
 வீழ்கின்றாய் நீ அவலக்
 கடல் ஆய வெள்ளத்தே.

20

இ. சுட்டறுத்தல்

(தன் செயலறுத்தல் - ஆனந்தத்து அமுந்தல்)

(எண் சீர் விருத்தம்)

வெள்ளம் தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
பெருமானே எனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளம் தாழ்உறு புனலில் கீழ்மேலாகப்
பதைத்து உருகும்அவர் நிற்க என்னை ஆண்டாய்க்கு
உள்ளம் தாள்நின்று உச்சி அளவு நெஞ்சாய்
உருகாதால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் அண்ணா
வெள்ளம் தான் பாயாதால் நெஞ்சம் கல்லாம்
கண் இணையும் மரமாம் தீவினையினேற்கே.

21

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போது நான் வினைக்கேடன் என்பாய் போல
இனையன் நான் என்று உன்னை அறிவித்து என்னை
ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு இரும்பின் பாவை
அனைய நான் பாடேன் நின்று ஆடேன்அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
முனைவனே முறையோ நான் ஆன ஆறு
முடிவு அறியேன் முதல் அந்தம் ஆயினானே.

22

ஆய நான்மறையவனும் நீயே ஆதல்
அறிந்து யான் யாவரினும் கடையனாய்
நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டும்
நாதனே நான் உனக்கு ஓர் அன்பன் என்பேன்
ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
அடியார் தாம் இல்லையே அன்றி மற்றுஓர்
பேயனே இதுதான் நிற்பெருமை அன்றே
எம்பெருமான் என் சொல்லிப் பேசுகேனே.

23

பேசில் தாம் ஈசனே எந்தாய் எந்தை
 பெருமானே என்றுஎன்று பேசிப்பேசிப்
 பூசில் தான் திருநீறே நிறையப் பூசிப்
 போற்றி எம் பெருமானே என்று பின்றா
 நேசத்தால் பிறப்பு இறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
 ஆண்டானே அவா வெள்ளக் கள்வனேனை
 மாசு அற்ற மணிக் குன்றே எந்தாய் அந்தோ
 என்னை நீ ஆட்கொண்ட வண்ணம்தானே.

24

வண்ணம்தான் சேயதுஅன்று வெளிதேஅன்று
 அநேகன் ஏகன் அணு அணுவில் இறந்தாய் என்றுஅங்கு
 எண்ணம்தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
 எய்தும்ஆறு அறியாத எந்தாய் உன்தன்
 வண்ணம்தான் அதுகாட்டி வடிவுகாட்டி
 மலர்க் கழல்கள் அவைகாட்டி வழிஅற்றேனை
 திண்ணம் தான் பிறவாமல் காத்து ஆட்கொண்டாய்
 எம் பெருமான் என் சொல்லிச் சிந்திக்கேனே.

25

சிந்தனை நின் தனக்கு ஆக்கி நாயினேன் தன்
 கண்இணை நின் திருப்பாதப் போதுக்கு ஆக்கி
 வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குஉன்
 மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கி ஐம்புலன்கள் ஆர
 வந்தனை ஆட்கொண்டு உள்ளே புகுந்த விச்சை
 மால் அமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
 தந்தனை செந்தாமரைக் காடு அனைய மேனித்
 தனிச் சுடரே இரண்டும் இல்இத் தனியனேற்கே.

26

தனியனேன் பெரும் பிறவிப் பௌவத்து எவ்வத்
 தடம் திரையால் எற்றுண்டு பற்று ஒன்றுஇன்றிக்
 கனியனேநர் துவர் வாயார் என்னும் காலால்
 கலக்குண்டு காம வான் சுறவின் வாய்ப்பட்டு

இனி என்னே உய்யும் ஆறு என்று என்று எண்ணி
 அஞ்ச எழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
 முனைவனே முதல் அந்தம் இல்லா மல்லல்
 கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே. 27

கேட்டாரும் அறியாதான் கேடு ஒன்று இல்லான்
 கிளை யிலான் கேளாதே எல்லாம் கேட்டான்
 நாட்டார்கள் விழித்து இருப்ப ஞாலத்துள்ளே
 நாயினுக்குத் தவிசு இட்டு நாயினேற்கே
 காட்டாதன எல்லாம் காட்டிப் பின்னுங்
 கேளாதன எல்லாம் கேட்பித்து என்னை
 மீட்டேயும் பிறவாமல் காத்து ஆட்கொண்டான்
 எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே. 28

விச்சை தான் இது ஒப்பது உண்டோ கேட்கில்
 மிகு காதல் அடியார் தம் அடியன் ஆக்கி
 அச்சம் தீர்த்து ஆட்கொண்டான் அமுதம் ஊறி
 அகம் நெகவே புகுந்து ஆண்டான் அன்புகூர
 அச்சன் ஆண் பெண் அலி ஆகாசம் ஆகி
 ஆர் அழல் ஆய் அந்தமாய் அப்பால் நின்ற
 செச்சை மாமலர் புரையும் மேனி எங்கள்
 சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவர்கோவே. 29

தேவர் கோ அறியாத தேவ தேவன்
 செழும் பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மற்றை
 மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
 மூதாதை மாது ஆளும் பாகத்து எந்தை
 யாவர் கோன் என்னையும் வந்து ஆண்டு கொண்டான்
 யாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லோம்! யாதும் அஞ்சோம்
 மேவினோம் அவன் அடியார் அடியாரோடு
 மேன்மேலும் குடைந்து ஆடி ஆடுவோமே. 30

ஈ. ஆத்தம சுத்தி
(அனுபவத்து அமுந்தல் - ஆனந்த பரவசமாதல்)
(அறுசீர்விருத்தம்)

ஆடுகின்றிலை கூத்து உடையான் கழற்கு
அன்பிலை என்பு உருகிப்
பாடுகின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை
பணிகிலை பாதமலர் கூடுகின்றிலை
கூட்டுகின்றதும் இலை
துணை இலி பிண நெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோறு அலறிலை
செய்வது ஒன்று அறியேனே.

31

அறிவு இலாத எனைப் புகுந்து ஆண்டுகொண்டு
அறிவதை அருளி மேல்
நெறி எலாம் புலம் ஆக்கிய எந்தையை
பந்தனை அறுப்பானை
பிறிவு இலாத இன் அருள்கள் பெற்றிருந்தும்
மாறுஆடுதி பிண நெஞ்சே
கிறி எலாம் மிகக் கீழ்ப்படுத்தாய்
கெடுத்தாய் என்னைக்கெடுமாறே.

32

மாறிநின்று எனைக் கெடக் கிடந்தனையை எம்
மதி இலிமட நெஞ்சே
தேறுகின்றிலம் இனி உனைச் சிக்கெனச் சிவன்
அவன் திரள் தோள் மேல்
நீறு நின்றது கண்டனை ஆயினும்
நெக்கிலை இக் காயம்
கீறுகின்றிலை கெடுவது உன் பரிசு இது
கேட்கவும் கில்லேனே.

33

கிற்றவா மனமே கெடுவாய் உடையான்
 அடி நாயேனை
 விற்று எலாம்மிக ஆள்வதற்கு உரியவன்
 விரை மலர்த் திருப் பாதம்
 முற்றிலா இளம் தளிர் பிரிந்திருந்து
 நீ உண்டன எல்லாம் முன்
 அற்ற ஆறு நின் அறிவும் நின் பெருமையும்
 அளவு அறுக்கில்லேனே.

34

அளவு அறுப்பதற்கு அரியவன் இமையவர்க்கு
 அடியவர்க்கு எளியான் நம்
 களவு அறுத்து நின்று ஆண்டமை கருத்தினுள்
 கசிந்து உணர்ந்திருந்தேயும்
 உள கறுத்து உனை நினைந்து உளம் பெரும் களன்
 செய்ததும் இலை நெஞ்சே
 பளகு அறுத்து உடையான் கழல் பணிந்திலை
 பரகதி புகுவானே.

35

புகுவது ஆவதும் போதரவு இல்லதும்
 பொன் நகர் புகப் போதற்கு
 உகுவது ஆவதும் எந்தை எம்பிரான்
 என்னை ஆண்டவன் கழற்கு அன்பு
 நெகுவது ஆவதும் நித்தலும் அமுதொடு
 தேனோடு பால் கட்டி
 மிகுவது ஆவதும் இன்று எனின் மற்று இதற்கு
 என் செய்கேன் வினையேனே.

36

வினை என்போல் உடையார் பிறர் ஆர்
 உடையான் அடி நாயேனைத்
 தினையின் பாகமும் பிறிவது திருக்குறிப்பு அன்று
 மற்று அதனாலே

முனைவன் பாத நல்மலர் பிரிந்துஇருந்து
நான் முட்டிலேன் தலை கீறேன்
இனையன் பாவனை இரும்பு கல் மனம் செவி
இன்னது என்று அறியேனே.

37

ஏனை யாவரும் எப்திடல் உற்று மற்று
இன்னது என்று அறியாத
தேனை ஆன் நெயை கரும்பின் இன் தேறலை
சிவனை என் சிவலோகக்
கோனை மான்அன நோக்கி தன் கூறனைக்
குறுகிலேன் நெடுங் காலம்
ஊனை யான் இருந்து ஒம்புகின்றேன்
கெடுவேன் உயிர் ஓயாதே.

38

ஓய்வு இலாதன உவமனில் இறந்தன
ஓண் மலர்த் தாள் தந்து
நாயில் ஆகிய குலத்தினும் கடைப்படும் என்னை
நன்னெறி காட்டி
தாயில் ஆகிய இன் அருள் புரிந்த
என் தலைவனை நனி காணேன்
தீயில் வீழ்கிலேன் திண் வரை உருள்கிலேன்
செழுங் கடல் புகுவேனே.

39

வேனில் வேள் கணை கிழித்திட மதி கூடும்
அதுதனை நினையாதே
மான் நிலாவிய நோக்கியர் படிறுஇடை
மத்துஇடு தயிராகித்
தேன் நிலாவிய திருஅருள் புரிந்த
என் சிவன் நகர் புகப் போகேன்
ஊனில் ஆவியை ஒம்புதல் பொருட்டு இனும்
உண்டு உடுத்து இருந்தேனே.

40

உ. கைம்மாறு கொடுத்தல்

(தன்னைச் சிவனிடத்துக் கொடுத்தல் - ஆனந்தம் அதீதமாதல்)

(கலி விருத்தம்)

இரு கை யானையை ஒத்து இருந்து என் உளக்
கருவை யான் கண்டிலேன் கண்டது எவ்வமே
“வருக” என்று பணித்தனை வான் உளோர்க்கு
ஒருவனே கிற்றிலேன் கிற்பன் உண்ணவே. 41

“உண்டு ஓர் ஒண்பொருள்!” என்று உணர்வார்க்கு எலாம்
பெண்டிர் ஆண் அலி என்று அறி ஒண்கிலை
தொண்டனேற்கு உள்ளவா வந்து தோன்றினாய்
கண்டும் கண்டிலேன் என்ன கண் மாயமே. 42

மேலை வானவரும் அறியாதது ஓர்
கோலமே எனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே
ஞாலமே விசம்பே இவை வந்து போம்
காலமே உனை என்று கொல் காண்பதே. 43

காணலாம் பரமே கட்டு இறந்தது ஓர்
வாள் நிலாப் பொருளே இங்கு ஓர் பார்ப்பு எனப்
பாணனேன் படிற்று ஆக்கையை விட்டு உனைப்
பூனும் ஆறு அறியேன் புலன் போற்றியே. 44

போற்றி என்றும் புரண்டும் புகழ்ந்து நின்ரு
ஆற்றல்மிக்க அன்பால் அழைக்கின்றிலேன்
ஏற்று வந்து எதிர் தாமரைத் தாள் உறும்
கூற்றம் அன்னது ஓர் கொள்கை என் கொள்கையே. 45

கொள்ளும் கில் எனை அன்பரில் கூய்ப்பணி
 கள்ளும் வண்டும் அறா மலர்க் கொன்றையான்
 நள்ளும் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்
 எள்ளும் எண்ணெயும் போல் நின்ற எந்தையே.

46

எந்தை ஆய் எம்பிரான் மற்றும் யாவார்க்கும்
 தந்தை தாய் தம்பிரான் தனக்கு அஃதுஇலான்
 முந்தி என்னுள் புகுந்தனன் யாவரும்
 சிந்தையாலும் அறிவு அரும் செல்வனே.

47

செல்வம் நல்குரவு இன்றி விண்ணோர் புழுப்
 புல் வரம்பு இன்றி யார்க்கும் அரும் பொருள்
 எல்லை இல் கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
 கல் வகை மனத்தேன் பட்ட கட்டமே.

48

கட்டு அறுத்து எனை ஆண்டு கண்ணார நீறு
 இட்ட அன்பரொடு யாவரும் காணவே
 பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
 எட்டினோடு இரண்டும் அறியேனையே.

49

அறிவனே அமுதே அடி - நாயினேன்
 அறிவனாகக் கொண்டோ எனை ஆண்டது
 அறிவு இலாமை அன்றே கண்டது ஆண்ட நாள்
 அறிவனோ அல்லனோ அருள் ஈசனே.

50

ஊ. அநுபோக சுத்தி
(சுட்டறிவு ஒழித்தல் - சுக மேலீடு)
(ஐயுசீர் விஞ்சும்)

நாசனே என் எம்மானே எந்தை
பெருமான் என் பிறவி
நாசனே நான் யாதும்ஒன்று அல்லாப்
பொல்லா நாயான
நீசனேனை ஆண்டாய்க்கு நினைக்க
மாட்டேன் கண்டாயே
தேசனே அம்பலவனே செய்வது
ஒன்றும் அறியேனே.

51

செய்வது அறியாச் சிறு நாயேன் செம் பொன்
பாத மலர் காணாப்
பொய்யர் பெறும்பேறு அத்தனையும் பெறுதற்கு உரியேன்
பொய் இலா
மெய்யர் வெறி ஆர் மலர்ப் பாதம் மேவக்
கண்டும் கேட்டிருந்தும்
பொய்யனேன் நான்உண்டு உடுத்து இங்கு இருப்பது
ஆனேன் போர் ஏறே.

52

போர் ஏறே நின் பொன் நகர் வாய் நீ போந்து
அருளி இருள் நீக்கி
வார் ஏறுஇள மென் முலையாளோடு உடன் வந்து அருள
அருள் பெற்ற
சீர் ஏறு அடியார் நின் பாதம்
சேரக் கண்டும் கண் கெட்ட
ஊர் ஏறு ஆய் இங்கு உழல்வேனோ
கொடியேன் உயிர்தான் உலவாதே.

53

உலவாக் காலம் தவம் எய்தி உறுப்பும்
 வெறுத்து இங்கு உனைக் காண்பான்
 பல மா முனிவர் நனி வாட பாவி
 யேனைப் பணி கொண்டாய்
 மல மாக் குரம்பை இது மாய்க்க மாட்டேன்
 மணியே உனைக் காண்பான்
 அலவா நிற்கும் அன்புஇலேன் என் கொண்டு
 எழுகேன் எம்மானே.

54

மான் நேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா
 வந்து இங்கு ஆட்கொண்ட
 தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே
 சிவனே தென் தில்லைக்
 கோனே உன்தன் திருக்குறிப்புக் கூடுவார்
 நின் கழல் கூட
 ஊன் ஆர் புழுக்கூடு இது காத்து இங்கு இருப்பது
 ஆனேன் உடையானே.

55

உடையானே நின்தனை உள்கி உள்ளம்
 உருகும் பெருங் காதல்
 உடையார் உடையாய் நின் பாதம் சேரக்
 கண்டு இங்கு ஊர் நாயின்
 கடை யானேன் நெஞ்சு உருகாதேன் கல்லா
 மனத்தேன் கசியாதேன்
 முடை ஆர்புழுக்கூடு இது காத்து இங்கு இருப்பது
 ஆக முடித்தாயே.

56

முடித்த ஆறும் என்தனக்கே தக்கதே
 முன் அடியாரைப்
 பிடித்த ஆறும் சோராமல் சோரானேன்
 இங்கு ஒருத்தி வாய்

துடித்த ஆறும் துகில் இறையே சோர்ந்த
 ஆறும் முகம் குறு வேர்
 பொடித்த ஆறும் இவை உணர்ந்து கேடு என்
 தனக்கே சூழ்ந்தேனே.

57

தேனைப் பாலை கன்னலின் தெளியை
 ஒளியைத் தெளிந்தார் தம்
 ஊனை உருக்கும் உடையானை
 உம்பரானை வம்பனைன்
 நான் நின் அடியேன் நீ என்னை ஆண்டாய்
 என்றால் அடியேற்குத்
 தானும் சிரித்தே அருளலாம் தன்மை
 யாம் என் தன்மையே.

58

தன்மை பிறரால் அறியாத தலைவா
 பொல்லா நாயான
 புன்மையேனை ஆண்டு ஐயா புறமே
 போக விடுவாயோ
 என்னை நோக்குவார் யாரே என் நான்
 செய்கேன் எம்பெருமான்
 பொன்னே திகழும் திரு மேனி எந்தாய்
 எங்குப் புகுவேனே.

59

புகுவேன் எனதே நின் பாதம் போற்றும்
 அடியாருள் நின்று
 நகுவேன் பண்டுதோள் நோக்கி நாணம்
 இல்லா நாயினேன்
 நெகும் அன்பு இல்லை நினைக் காண நீ ஆண்டு
 அருள அடியேனும்
 தகுவனே என் தன்மையே எந்தாய்
 அந்தோ தரியேனே.

60

எ.காருணியத்து இரங்கல்

(ஆத்தும சுத்தி)

(ஒறுசீர் விருத்தம்)

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை சங்கரா

போற்றி வான

விருத்தேன போற்றி எங்கள் விடலையே

போற்றி ஒப்பு இல்

ஒருத்தனே போற்றி உம்பர்தம் பிரான்

போற்றி தில்லை

நிருத்தனே போற்றி எங்கள் நின்மலா

போற்றி! போற்றி!

61

போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே

மயங்குகின்றேன்

போற்றியோ நமச்சிவாய புகலிடம்

பிறிது ஒன்று இல்லை

போற்றியோ நமச்சிவாய புறம் எனைப்

போக்கல் கண்டாய்

போற்றியோ நமச்சிவாய! சய! சய!

போற்றி! போற்றி!

62

போற்றி என் போலும் பொய்யர் தம்மை ஆட்

கொள்ளும் வள்ளல்

போற்றி நின் பாதம் போற்றி நாதனே

போற்றி போற்றி

போற்றி நின் கருணை வெள்ளப் புது மதுப்

புவனம் நீர் தீ

காற்று இயமானன் வானம் இரு சுடர்க்

கடவுளானே.

63

கடவுளே போற்றி என்னைக் கண்டுகொண்டு
 அருளு போற்றி
 விட உளே உருக்கி என்னை ஆண்டிட
 வேண்டும் போற்றி
 உடல் இது களைந்திட்டு ஒல்லை உம்பர் தந்து
 அருளு போற்றி
 சடையுளே கங்கை வைத்த சங்கரா
 போற்றி போற்றி.

64

சங்கரா போற்றி மற்று ஓர் சரண் இலேன்
 போற்றி கோலப்
 பொங்கு அரா அல்குல் செவ் வாய் வெண் நகைக்
 கரிய வாள் கண்
 மங்கை ஓர் பங்க போற்றி மால் விடை
 ஊர்தி போற்றி!
 இங்கு இவ் வாழ்வு ஆற்றகில்லேன் எம் பிரான்
 இழித்திட்டேனே.

65

இழித்தனன் என்னை யானே எம்பிரான்
 போற்றி போற்றி
 பழித்திலேன் உன்னை என்னை ஆளுடைப்
 பாதம் போற்றி
 பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம் பெரியவர்
 கடமை போற்றி
 ஒழித்திடு இவ் வாழ்வு போற்றி உம்பர் நாட்டு
 எம்பிரானே.

66

எம்பிரான் போற்றி வானத்தவர் அவர்
 ஏறு போற்றி
 கொம்பர் ஆர் மருங்குல் மங்கை கூற
 வெண்ணீர் போற்றி

செம்பிரான் போற்றி தில்லைச் திருச்சிற்றம்

பலவ போற்றி

உம்பரா போற்றி என்னை ஆளுடை

ஒருவ போற்றி.

67

ஒருவனே போற்றி ஒப் இல் அப்பனே

போற்றி வானோர்

குருவனே போற்றி எங்கள் கோமளக்

கொழுந்து போற்றி

வருக என்று என்னை நிற்பால் வாங்கிட

வேண்டும் போற்றி

தருக நின் பாதம் போற்றி - தமிழனேன்

தனிமை தீர்த்தே.

68

தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு அவரினும்

அன்ப போற்றி

பேர்ந்தும் என் பொய்ம்மை ஆட்கொண்டு அருளிடும்

பெருமை போற்றி

வார்ந்த நஞ்சு அயின்று வானோர்க்கு அமுதம் ஈ

வள்ளல் போற்றி

ஆர்ந்த நின் பாதம் நாயேற்கு அருளிட

வேண்டும் போற்றி.

69

போற்றி இப்புவனம் நீர் தீ காலொடு

வானம் ஆனாய்

போற்றி எவ் உயிர்க்கும் தோற்றம் ஆகி நீ

தோற்றம் இல்லாய்

போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் ஈறு ஆய் ஈறு

இன்மை ஆனாய்

போற்றி ஐம் புலன்கள் நின்னைப் புணர்கிலாப்

புணர்க்கையானே.

70

ஏ.ஆனந்தத்து அழுந்தல்
(கைம்மாறு கொடுத்தல்)
(எழுதீர் விருத்தம்)

புணர்ப்பது ஒக்க எந்தை என்னை ஆண்டு
புண நோக்கினாய்
புணர்ப்பது அன்று இது என்றபோது நின்னோடு
என்னோடு என் இது ஆம்
புணர்ப்பது ஆக அன்று இது ஆக அன்பு
நின் கழல்கணே
புணர்ப்பது ஆக அங்கணாள புங்கம்
ஆன போகமே.

71

போகம் வேண்டி வேண்டிலேன்
புரந்தராதி இன்பமும்
ஏக நின் கழல் இணை யலாது
இலேன் என் எம் பிரான்
ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி
அஞ்சலிக்கணே
ஆக என் கைக கண்கள் தாரை ஆறு அது
ஆக ஐயனே.

72

ஐய நின்னது அல்லது இல்லை மற்று ஓர்
பற்று வஞ்சனேன்
பொய் கலந்தது அல்லது இல்லை பொய்ம்மையேன்
என் எம் பிரான்
மை கலந்த கண்ணி பாங்க வந்து
நின் கழல் கணே
மெய் கலந்த அன்பர் அன்பு எனக்கும்
ஆக வேண்டுமே.

73

வேண்டும் நின் கழற்கண் அன்பு பொய்ய்மை
 தீர்த்து மெய்ய்மையே
 ஆண்டுகொண்டு நாயினேனை ஆவ
 என்று அருளு நீ
 பூண்டு கொண்டு அடியனேனும் போற்றி
 போற்றி என்றும் என்றும்
 மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்ன
 நின் வணங்கவே.

74

வணங்கும் நின்னை மண்ணும் விண்ணும் வேதம்
 நான்கும் ஓலம் இட்டு
 உணங்கு நின்னை எய்தல் உற்று மற்றொர்
 உண்மை இன்மையின்
 வணங்கி யாம் விடேங்கள் என்ன வந்து
 நின்று அருளுதற்கு
 இணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க என்கொலோ
 நினைப்பதே.

75

நினைப்பது ஆக சிந்தை செல்லும் எல்லை
 ஏய வாக்கினால்
 தினைத்தனையும் ஆவது இல்லை சொல்லல்
 ஆவ கேட்பவே
 அனைத்து உலகும் ஆய நின்னை
 ஐம்புலன்கள் காண்கிலா
 எனைத்து எனைத்து அது எப்பறத்து அது எந்தை
 பாதம் எய்தவே.

76

எய்தல் ஆது என்று நின்னை எம் பிரான்
 இவ் வஞ்சனேற்கு
 உய்தல் ஆவது உன்கண் அன்றி மற்றொர்
 உண்மை இன்மையின்

பைதல் ஆவது என்று பாதுகாத்து
 இரங்கு பாவியேற்கு
 ஈது அலாது நின் கண் ஒன்றும் வண்ணம்
 இல்லை ஈசனே.

77

ஈசனே நீ அல்லது இல்லை இங்கும்
 அங்கும் என்பதும்
 பேசினேன் ஓர் பேதம் இன்மை பேதையேன்
 என் எம் பிரான்
 நீசனேனை ஆண்டு கொண்ட
 நின்மலா ஓர் நின்னலால்
 தேசனே ஓர் தேவர் உண்மை சிந்தி
 யாது சிந்தையே.

78

சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்கு சீர் இல்
 ஐம் புலன்களால்
 முந்தை ஆன காலம் நின்னை
 எய்திடாத மூர்க்கனேன்
 வெந்து ஐயா விழுந்திலேன் உள்ளம்
 வெள்கி விண்டிலேன்
 எந்தை ஆய நின்னை இன்னம் எய்தல்
 உற்று இருப்பனே.

79

இருப்பு நெஞ்ச வஞ்சனேனை ஆண்டு
 கொண்ட நின்ன தாள்
 கருப்பு மட்டு வாய் மடுத்து எனைக்
 கலந்து போகவும்
 நெருப்பும் உண்டு யானும் உண்டு இருந்தது
 உண்டது ஆயினும்
 விருப்பும் உண்டு நின்கண் என்கண் என்பது
 என்ன விச்சையே.

80

ஐ.ஆனந்த பரவசம்

(அனுபவ சுத்தி)

(ஊர் தலைத் துறை)

விச்சக் கேடு பொய்க்கு ஆகாது
என்று இங்கு எனை வைத்தாய்
இச்சைக்கு ஆனார் எல்லாரும்
வந்து உன் தாள் சேர்ந்தார்
அச்சத்தாலே ஆழ்ந்திடு
கின்றேன் ஆனார்எம்
பிச்சைத் தேவா என் நான்
செய்கேன் பேசாயே.

81

பேசப்பட்டேன் நின் அடியாரில்
திரு நீறே
பூசப்பட்டேன் பூதலரால்
உன் அடியான் என்று
ஏசப்பட்டேன் இனிப்படு
கின்றது அமையாதால்
ஆசைப்பட்டேன் ஆட் பட்டேன்
உன் அடியேனே.

82

அடியேன் அல்லேன் கொல்லோ தான் எனை
ஆட்கொண்டிலை கொல்லோ
அடியார் ஆனார் எல்லாரும்
வந்து உன் தாள் சேர்ந்தார்
செடி சேர் உடலம் இது நீக்க மாட்டேன்
எங்கள் சிவலோகா
கடியேன் உன்னைக் கண்ணார
காணும் ஆறு காணேனே.

83

காணும் ஆறு காணேன் உன்னை
 அந்நாள் கண்டேனும்
 பாணே பேசி என் தன்னைப்
 படுத்தது என்ன பரங் சோதி
 ஆணே பெண்ணே ஆர் அமுதே
 அத்தா செத்தே போயினேன்
 ஏண் நாண் இல்லா நாயினேன்
 என்கொண்டு எழுகேன் எம்மானே.

84

மான் நேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா
 மறை ஈறு அறியா மறையோனே
 தேனே அமுதே சிந்தைக்கு அரியாய்
 சிறியேன் பிழை பொறுக்கும்
 கோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன்
 சிவ மா நகர் குறுகப்
 போனார் அடியார் யானும் பொய்யும்
 புறமே போந்தோமே.

85

புறமே போந்தோம் பொய்யும்
 யானும் மெய் அன்பு
 பெறவே வல்லேன் அல்லா
 வண்ணம் பெற்றேன் யான்
 அறவே நின்னைச் சேர்ந்த அடியார்
 மற்று ஒன்று அறியாதார்
 சிறவே செய்து வழி வந்து சிவனே
 நின் தாள் சேர்ந்தாரே.

86

தாராய் உடையாய் அடியேற்கு உன்
 தாள் இணை அன்பு
 பேரா உலகம் புக்கார் அடியார்
 புறமே போந்தேன் யான்

ஊர் ஆ மிலைக்க குருட்டு ஆ
 மிலைத்து இங்கு உன் தாள் இணை அன்புக்கு
 ஆரா அடியேன் அயலே
 மயல்கொண்டு அழுகேனே.

87

அழுகேன் நிற்பால் அன்பு ஆம்
 மனமாய் அழல் சேர்ந்த
 மெழுகே அன்னார் மின் ஆர்
 பொன்னார் கழல் கண்டு
 தொழுதே உன்னைத் தொடர்ந்தா
 ரோடும் தொடராதே
 பழுதே பிறந்தேன் என்கொண்டு
 உன்னைப் பணிகேனே.

88

பணிவார் பிணி தீர்த்து அருளி
 பழைய அடியார்க்கு உன்
 அணி ஆர் பாதம் கொடுத்தி
 அதுவும் அரிது என்றால்
 திணி ஆர் மூங்கில் அனையேன்
 வினையைப் பொடி ஆக்கி
 தணி ஆர் பாதம் வந்து ஒல்லை
 தாராய் பொய் தீர் மெய்யானே.

89

யானே பொய் என் நெஞ்சம்
 பொய் என் அன்பும் பொய்
 ஆனால் வினையேன் அழுதால்
 உன்னைப் பெறலாமே
 தேனே அமுதே கரும்பின்
 தெளிவே தித்திக்கும்
 மானே அருளாய் அடியேன்
 உனை வந்து உறுமானே.

90

ஓ. ஆனந்தாதீதம்
(இன்பத்துள் ஒருங்குதல்)
(எண் சீ வஞ்சம்)

மாறு இலாத மாக் கருணை வெள்ளமே
வந்து முந்தி நின் மலர் கொள் தாள் இணை
வேறு இலாப் பதப் பரிசு பெற்ற நின்
மெய்ம்மை அன்பர் உன் மெய்ம்மை மேவினார்
ஈறு இலாத நீ எளியை ஆகி வந்து
ஒளி செய் மானுடம் ஆக நோக்கியும்
கீறு இலாத நெஞ்சு உடையன் ஆயினேன்
கடையன் ஆயினேன் பட்ட கீழ்மையே. 91

மை இலங்கு நல் கண்ணி பங்களே
வந்து எனைப் பணி கொண்டபின் மழக்
கை இலங்கு பொன் கிண்ணம் என்று அலால்
அரியை என்று உனைக் கருதுகின்றிலேன்
மெய் இலங்கு வெண்ணீற்று மேனியாய்
மெய்ம்மை அன்பர் உன் மெய்ம்மை மேவினார்
பொய் இலங்கு எனைப் புகுதவிட்டு நீ
போவதோ சொலாய் பொருத்தம் ஆவதே. 92

பொருத்தம் இன்மையேன் பொய்ம்மை உண்மையேன்
போத என்று எனைப் புரிந்து நோக்கவும்
வருத்தம் இன்மையேன் வஞ்சம் உண்மையேன்
மாண்டிலேன் மலர்க் கமல பாதனே
அரத்த மேனியாய் அருள்செய் அன்பரும்
நீயும் அங்கு எழுந்தருளி இங்கு எனை
இருத்தினாய் முறையோ என் எம் பிரான்
வம்பனேன் வினைக்கு இறுதி இல்லையே. 93

இல்லை நின் கழற்கு அன்பு அது என்கணே
 ஏலம் ஏனும் நல்குழலி பங்கணே
 கல்லை மென் கணி ஆக்கும் விச்சை கொண்டு
 என்னை நின் கழற்கு அன்பன் ஆக்கினாய்
 எல்லை இல்லை நின் கருணை எம்பிரான்
 ஏது கொண்டு நான் ஏது செய்யினும்
 வல்லையே எனக்கு இன்னும் உன் கழல்
 காட்டி மீட்கவும் மறுஇல் வானனே.

94

வான நாடரும் அறிஒணாத நீ
 மறையில் ஈறு முன் தொடர் ஒணாத நீ
 ஏனை நாடரும் தெரி ஒணாத நீ
 என்னை இன்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா
 ஊனை நாடகம் ஆடுவித்தவா
 உருகி நான் உனைப் பருக வைத்தவா
 ஞான நாடகம் ஆடுவித்தவா
 நைய வையகத்துடைய விச்சையே.

95

விச்சு அது இன்றியே விளைவு செய்துவாய்
 விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
 வைச்சு வாங்குவாய் வஞ்சகப் பெரும்
 புலையனேனை உன் கோயில் வாயிலில்
 பிச்சன் ஆக்கினாய் பெரிய அன்பருக்கு
 உரியன் ஆக்கினாய் தாம் வளர்த்தது ஓர்
 நச்சு மா மரம் ஆயினும் கொலார்
 நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே.

96

உடைய நாதனே போற்றி நின் அலால்
 பற்று மற்று எனக்கு ஆவது ஒன்று இனி
 உடையனோ பணி போற்றி உம்பரார்
 தம்பரா பரா போற்றி யாரினும்

கடையன் ஆயினேன் போற்றி என் பெரும்
 கருணையாளனே போற்றி என்னை நின்
 அடியன் ஆக்கினாய் போற்றி ஆதியும்
 அந்தம் ஆயினாய் போற்றி அப்பனே.

97

அப்பனே எனக்கு அமுதனே
 ஆனந்தனே அகம் நெக அள்ளுறு தேன்
 ஒப்பனே உனக்கு உரிய அன்பரில்
 உரியனாய் உனைப் பருக நின்றது ஓர்
 துப்பனே சுடர் முடியனே துணையாளனே
 தொழும்பாளர் எய்ப்பினில்
 வைப்பனே எனை வைப்பதோ சொலாய்
 நைய வைவகத்து எங்கள் மன்னனே.

98

மன்ன எம் பிரான் வருக என் எனை
 மாலும் நான் முகத்து ஒருவன் யாரினும்
 முன்ன எம் பிரான் வருக என் எனை
 முழுதும் யாவையும் இறுதி உற்ற நாள்
 பின்ன எம் பிரான் வருக என் எனை
 பெய் கழற்கண் அன்பாய் என் நாவினால்
 பன்ன எம் பிரான் வருக என் எனை
 பாவ நாச நின் சீர்கள் பாடவே.

99

பாட வேண்டும் நான் போற்றி நின்னையே
 பாடி நைந்து நைந்து உருகி நெக்கு நெக்கு
 ஆட வேண்டும் நான் போற்றி அம்பலத்து
 ஆடும் நின் கழல்போது நாயினேன்
 கூடவேண்டும் நான் போற்றி இப்புழுக்
 கூடு நீக்க எனைப் போற்றி பொய் எலாம்
 வீட வேண்டும் நான் போற்றி வீடு தந்து
 அருளு போற்றி நின் மெய்யர் மெய்யனே.

100

திருச்சிற்றப்பா

55

06. நீத்தல் விண்ணப்பம்

(பிரபஞ்ச வைராக்கியம் - சடப் பொருளாம் உலக உறவுத் துன்பத்துள்
மூழ்குவோனைக் “கைவிடுதல் கூடாது” எனும் முறையீடு)

உத்தர கோசமங்கையில் அருளியது

(கட்டளைக் கலித்துறை)

திருச்சிற்றம்பலம்

கடையவனேனைக் கருணையினால்
கலந்து ஆண்டுகொண்ட
விடையவனே விட்டிடுதி கண்டாய்
விறல் வேங்கையின் தோல்
உடையவனே மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
சடையவனே தளர்ந்தேன் எம் பிரான்
என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளே.

1

கொள் ஏர் பிளவு அகலாத் தடங்
கொங்கையர் கொவ்வைச் செவ்வாய்
விள்ளேன் எனினும் விடுதி கண்டாய்
நின் விழுத் தொழும்பின்
உள்ளேன் புறம் அல்லேன் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
கள்ளேன் ஒழியவும் கண்டுகொண்டு
ஆண்டது எக் காரணமே.

2

கார் உறு கண்ணியர் ஐம்புலன்
ஆற்றங் கரை மரமாய்
வேர் உறுவேனை விடுதி கண்டாய்
விளங்கும் திருவா

ஏநர் உறைவாய் மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
வார் உறு பூண் முலையாள் பங்க
என்னை வளர்ப்பவனே.

3

வளர்கின்ற நின் கருணைக் கையில்
வாங்கவும் நீங்கி இப்பால்
மிளர்கின்ற என்னை விடுதி கண்
டாய் வெண் மதிக் கொழுந்து ஒன்று
ஒளிக்கின்ற நீள் முடி உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
தெளிகின்ற பொன்னும் மின்னும் அன்ன
தோற்றச் செழும் சுடரே.

4

செழிக்கின்ற தீப் புகு விட்டிலின்
சில் மொழியாரில் பல் நாள்
விழுகின்ற என்னை விடுதி கண்
டாய் வெறிவாய் அறு கால்
உழுகின்ற பூ முடி உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
வழி நின்று நின் அருள் ஆர் அமுது
ஊட்ட மறுத்தனனே.

5

மறுத்தனன் யான் உன் அருள்
அறியாமையின் என் மணியே
வெறுத்து எனை நீ விட்டிடுதி கண்
டாய் வினையின் தொகுதி
ஒறுத்து எனை ஆண்டுகொள் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
பொறுப்பர் அன்றே பெரியோர் சிறு
நாய்கள் தம் பொய்யினையே.

6

பொய்யவனேனைப் பொருள் என
 ஆண்டு ஒன்று பொத்திக்கொண்டே
 மெய்யவனே விட்டிடுதி கண்
 டாய் விடம் உண் மிடற்று
 மையவனே மன்னும் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 செய்யவனே சிவனே சிறி
 யேன் பவம் தீர்ப்பவனே.

7

தீர்க்கின்ற ஆறு என் பிழையை நின்
 சீர் அருள் என் - கொல் என்று
 வேர்க்கின்ற என்னை விடுதி கண்
 டாய் விரவார் வெருவ
 ஆர்க்கின்ற தார் விடை உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடு அச்சம் வினை
 யேனை இருதலையே.

8

இரு தலைக் கொள்ளியின் உள் எறும்பு
 ஒத்து நினைப் பிரிந்த
 விரி தலையேனை விடுதி கண்
 டாய் வியன் மூஉலகுக்கு
 ஒரு தலைவா மன்னும் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 பொருதலை மூஇலை வேல் வலன்
 ஏந்திப் பொலிபவனே.

9

பொலிகின்ற நின் தாள் புகுதப்பெற்று
 ஆக்கையைப் போக்கப் பெற்று
 மெலிகின்ற என்னை விடுதி கண்
 டாய் அளி தேர் விளரி

ஒலி நின்ற பூம்பொழில் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
வலி நின்ற திண் சிலையால் எரித்
தாய் புரம் மாறுபட்டே.

10

மாறுபட்டு அஞ்ச என்னை வஞ்சிப்ப
யான் உன் மணி மலர்த் தாள்
வேறுபட்டேனை விடுதி கண்
டாய் வினையேன் மனத்தே
ஊறும் மட்டே மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
நீறு பட்டே ஒளி காட்டும் பொன்
மேனி நெடுந்தகையே.

11

நெடுந்தகை நீ என்னை ஆட்கொள்ள
யான் ஐம்புலன்கள் கொண்டு
விடும் தகையேனை விடுதி கண்
டாய் விரவார் வெருவ
அடும் தகைவேல் வல்ல உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
கடும் தகையேன் உண்ணும் தெள் நீர்
அமுதப் பெருங் கடலே.

12

கடலினுள் நாய் நக்தி ஆங்கு உன்
கருணைக் கடலின் உள்ளம்
விடல் அரியேனை விடுதி கண்டாய்
விடல் இல் அடியார்
உடல் இலமே மன்னும் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசே
மடலின் மட்டே! மணியே அமு
தே என் மதுவெள்ளமே.

13

வெள்ளத்துள் நாவற்றி ஆங்குடன்
 அருள்பெற்றுத் துன்பத்தினின்றும்
 விள்ளக்கிலேனை விடுதி கண்
 டாய் விரும்பும் அடியார்
 உள்ளத்து உள்ளாய் மன்னும் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 கள்ளத்துளேற்கு அருளாய்
 களியாத களி எனக்கே.

14

களி வந்த சிந்தையொடு உன் கழல்
 கண்டும் கலந்து அருள
 வெளி வந்திலேனை விடுதி கண்டாய்
 மெய்ச் சுடருக்கு எல்லாம்
 ஒளி வந்த பூங் கழல் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 எளி வந்த எந்தை பிரான் என்னை
 ஆளுடை என் அப்பனே.

15

என்னை அப்பா அஞ்சல் என்பவர் இன்றி
 நின்று எய்த்து அலைந்தேன்
 மின்னை ஒப்பாய் விட்டிடுதி கண்டாய்
 உவமிக்கின் மெய்யே
 உன்னை ஒப்பாய் மன்னும் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 அன்னை ஒப்பாய் எனக்கு அத்தன் ஒப்பாய்
 என் அரும்பொருளே.

16

பொருளே தமிழேன் புகல்இடமே
 நின் புகழ் இகழ்வார்
 வெருளே எனை விட்டிடுதி கண்
 டாய் மெய்ம்மையார் விழுங்கும்

அருளே அணி பொழில் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 இருளே வெளியே இகபரம்
 ஆகி இருந்தவனே.

17

இருந்து என்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள்
 ஒற்றி வை என்னில் அல்லால்
 விருந்தினனேனை விடுதி கண்
 டாய் மிக்க நஞ்சு அமுதா
 அருந்தினனே மன்னும் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 மருந்தினனே பிறவிப் பிணிப்
 பட்டு மடங்கினர்க்கே.

18

மடங்க என் வல் வினைக் காட்டை நின்
 மன் அருள் தீக் கொளுவும்
 விடங்க என் தன்னை விடுதி கண்டாய்
 என் பிறவியை
 வேரொடும் களைந்து ஆண்டுகொள் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 கொடும் கரிக்குன்று உரித்து அஞ்சவித்
 தாய் வஞ்சிக் கொம்பினையே.

19

கொம்பர் இல்லாக் கொடிபோல் அல
 மந்தனன் கோமளமே
 வெம்புகின்றேனை விடுதி கண்
 டாய் விண்ணர் நண்ணுகில்லா
 உம்பர் உள்ளாய் மன்னும் உத்தர
 கோசமங்கைக்கு அரசே
 அம்பரமே நிலனே அனல்
 காலொடு அப்பு ஆனவனே.

20

ஆனை வெம்போரில் குறுந்தூறு
எனப் புலனால் அலைப்புண்
டேனை எந்தாய் விட்டிடுதி கண்
டாய் வினையேன் மனத்துத்
தேனையும் பாலையும் கன்னலையும்
அமுதத்தையும் ஒத்து
ஊனையும் என்பினையும் உருக்
கா நின்ற ஒண்மையனே.

21

ஒண்மையனே திருநீற்றை உத்
தூளித்து ஒளி மிளிரும்
வெண்மையனே விட்டிடுதி கண்
டாய் மெய் அடியவர்கட்கு
அண்மையனே என்றும் சேயாய்
பிறர்க்கு அறிதற்கு அரிதாம்
பெண்மையனே தொன்மை ஆண்மைய
னே அலிப் பெற்றியனே.

22

பெற்றது கொண்டு பிழையே
பெருக்கிச் சுருக்கும் அன்பின்
வெற்று அடியேனை விடுதி கண்
டாய் விடிவோ கெடுவேன்
மற்று அடியேன் தன்னைத் தாங்குநர்
இல்லை என் வாழ்முதலே
உற்று அடியேன் மிகத் தேறி நின்
றேன் எனக்கு உள்ளவனே.

23

உள்ளவனே நிற்க இல்லன
செய்யும் மையல் துழனி
வெள்ளனலேனை விடுதி கண்டாய்
வியன் மாத் தடக்கைப்

பொள்ளல் நல் வேழத்து உரியாய்
 புலன் நின்கண் போதல் ஒட்டா
 மெள்ளனவே மொய்க்கும் நெய்க்குடம்
 தன்னை எறும்பு எனவே.

24

எறும்பிடை நாங்கூழ் என புலனால்
 அரிப்புண்டு அலந்த
 வெறும் தமிழேனை விடுதி கண்
 டாய் வெய்ய கூற்று ஒடுங்க
 உறும் கடிப்போது அவையே உணர்வு
 உற்றவர் உம்பர் உம்பர்
 பெறும் பதமே அடியார் பெய
 ராத பெருமையனே.

25

பெரு நீர் அற சிறு மீன் துவண்டு
 ஆங்கு நினைப் பிரிந்த
 வெரு நீர்மையேனை விடுதி கண்
 டாய் வியன் கங்கை பொங்கி
 வரு நீர் மடுவுள் மலைச் சிறு
 தோணி வடிவின் வெள்ளைக்
 குரு நீர் மதி பொதியும் சடை
 வானக் கொழு மணியே.

26

கொழு மணி ஏர் நகையார் கொங்கைக்
 குன்றிடைச் சென்று குன்றி
 விழும் அடியேனை விடுதி கண்
 டாய் மெய்ம் முழுதும் கம்பித்து
 அழும் அடியார் இடை ஆர்த்து வைத்து
 ஆட் கொண்டு அருளி என்னைக்
 கழுமணியே இன்னும் காட்டு கண்
 டாய் நின் புலன் கழலே.

27

புலன்கள் திகைப்பிக்க யானும்
 திகைத்து இங்கு ஓர் பொய்ந் நெறிக்கே
 விலங்குகின்றேனை விடுதி கண்
 டாய் விண்ணும் மண்ணும் எல்லாம்
 கலங்க முந்நீர் நஞ்சு அமுது செய்
 தாய் கடுவனாடெ டா
 துலங்குகின்றேன் அடியே டா
 யாய் என் தொழு ட

28

குலம் களைந்தாய் களைந்தாய் எனலு
 குற்றம் கொற்றச் சிலையாம்
 விலங்கல் எய்தாய் விட்டிடுதி கண்
 டாய் பொன்னின் மின்னு கொன்றை
 அலங்கல் அம்தாமரை மேனி அப்பா
 ஒப்பு இலாதவனே
 மலங்கள் ஐந்தால் சூழல்வன் தயி
 ரில் பொரு மத்து உறவே.

29

மத்து உறு தண் தயிரின் புலன்
 தீக் கதுவக் கலங்கி
 வித்து உறுவேனை விடுதி கண்
 டாய் வெண் தலை மிலைச்சிக்
 கொத்து உறு போது மிலைந்து
 குடர் நெடு மாலை சுற்றித்
 தத்துறு நீறுடன் ஆரச்செஞ்
 சாந்து அணி சச்சையனே.

30

சச்சையனே மிக்க தண் புனல்
 விண் கால் நிலம் நெருப்பு ஆம்
 விச்சையனே விட்டிடுதி கண்டாய்
 வெளியாய் கரியாய்

பச்சையனே செய்ய மேனியனே

ஒண் பட அரவக்

கச்சையனே கடந்தாய் தடம்

தாள் அடல் கரியே.

31

அடல் கரிபோல் ஐம்புலன்களுக்கு

அஞ்சி அழிந்த என்னை

விடற்கு அரியாய் விட்டிடுதி கண்டாய்

விழுத் தொண்டர்க்கு அல்லால்

தொடற்கு அரியாய் சுடர் மா மணியே

சுடு தீச் சுழலக்

கடல் கரிது ஆய் எழு நஞ்சு அமுது

ஆக்கும் கறைக் கண்டனே.

32

கண்டது செய்து கருணை மட்டுப்

பருகிக் களித்து

மிண்டுகின்றேனை விடுதி கண்டாய்

நின் விரை மலர்த் தாள்

பண்டு தந்தால் போல் பணித்து

பணி செயக் கூவித்து என்னைக்

கொண்டு என் எந்தாய் களையாய் களை

ஆய குதுகுதுப்பே.

33

குது குதுப்பு இன்றி நின்று என் குறிப்பே

செய்து நின் குறிப்பில்

விது விதுப்பேனை விடுதி கண்

டாய் விரை ஆர்ந்து இனிய

மதுமதுப் போன்று என்னை வாழைப்

பழத்தின் மனம் கனிவித்து

எதிர்வது எப்போது பயில்விக்

கயிலைப் பரம்பரனே.

34

பரம்பரனே நின் பழ

அடியாரொடும் என் படிநு
விரும்பு அரனே விட்டிடுதி கண்டாய்
மென் முயல்கறையின்
அரும்பு அர நேர் வைத்து அணிந்தாய்
பிறவி ஐவாய் அரவம்
பொரும் பெருமான் வினையேன் மனம்
அஞ்சிப் பொதும்பு உறவே.

35

பொதும்பு உறு தீப்போல் புகைந்து எரியப்
புலன் தீக் கதுவ
வெதும்பு உறுவேனை விடுதிகண்
டாய் விரை ஆர் நறவம்
ததும்பும் மந்தாரத்தில் தாரம்
பயின்று மந்தம் முரல் வண்டு
அதும்பும் கொழும் தேன் அவிர்சடை
வானத்து அடல் அரைசே.

36

அரைசே அறியாச் சிறியேன்
பிழைக்கு அஞ்சேல் என்னின் அல்லால்
விரைசேர் முடியாய் விடுதி கண்டாய்
வெண்நகைக் கருங்கண்
திரைசேர் மடந்தை மணந்த
திருப் பொன் பதப் புயங்கா
வரை சேர்ந்து அடர்ந்து என்ன வல்
வினை தான் வந்து அடர்வனவே.

37

அடர் புலனால் நின் பிரிந்து அஞ்சி
அம்சொல் நல்லார் அவர் தம்
விடர் விடலேனை விடுதி கண்டாய்
விரிந்தே எரியும்

சுடர் அனையாய் சுடுகாட்டு அரசே
 தொழும்பர்க்கு அமுதே
 தொடர்வு அரியாய் தமிழேன் தனி
 நீக்கும் தனித் துணையே.

38

தனித் துணை நீ நிற்க யான் தருக்கித்
 தலையால் நடந்த
 வினைத் துணையேனை விடுதி கண்
 டாய் வினையேனுடைய
 மனத் துணையே என்தன் வாழ் முதலே
 எனக்கு எய்ப்பில் வைப்பே
 தினைத் துணையேனும் பொறேன் துயர்
 ஆக்கையின் திண் வலையே.

39

வலைத்தலை மான் அன்ன நோக்கியர்
 நோக்கின் வலையில் பட்டு
 மிலைத்து அலைந்தேனை விடுதி கண்டாய்
 வெண் மதியின் ஒற்றைக்
 கலைத் தலையாய் கருணாகரனே
 கயிலாயம் என்னும்
 மலைத் தலைவா மலையாள் மண
 வாள் என் வாழ்முதலே.

40

முதலைச் செவ்வாய்ச்சியர் வேட்கை வெந்
 நீரில் கடிப்ப மூழ்கி
 விதலைச் செய்வேனை விடுதி கண்டாய்
 விடக்கு ஊன் மிடைந்த
 சிதலைச்செய் காயம் பொறேன்
 சிவனே முறையோ முறையோ
 திதலைச் செய் பூண் முலை மங்கை
 பங்கா என் சிவ கதியே.

41

கதி அடியேற்கு உன் கழல் தந்து
 அருளவும் ஊன் கழியா
 விதி அடியேனை விடுதிகண்டாய்
 வெள்தலை முழையில்
 பதி உடைவாள் அரப் பார்த்து இறை
 பைத்துச் சுருங்க அஞ்சி
 மதி நெடு நீரில் குளித்து ஒளிக்கும்
 சடை மன்னவனே.

42

மன்னவனே ஒன்றும் ஆறு
 அறியாச் சிறியேன் மகிழ்ச்சி
 மின்னவனே விட்டிடுதி கண்டாய்
 மிக்க வேத மெய்ந்நூல்
 சொன்னவனே சொல் கழிந்தவனே
 கழியாத் தொழும்பர்
 முன்னவனே பின்னும் ஆனவனே
 இம் முமுதையுமே.

43

முழுது அயில் வேல் கண்ணியர் என்னும்
 மூரித் தழல் முழுகும்
 விழுது அனையேனை விடுதிகண்டாய்
 நின் வெறி மலர்த் தாள்
 தொழுது செல் வான் நல் தொழும்பரில்
 கூட்டிடு சோத்துளம் பிரான்
 பழுது செய்வேனை விடேல்
 உடையாய் உன்னைப் பாடுவனே.

44

பாடிற்றிறிலேன் பணியேன் மணி
 நீ ஒளித்தாய்க்குப் பச்சுன்
 வீடிற்றிறிலேனை விடுதி கண்டாய்
 வியந்து ஆங்கு அலறித்

தேடிற்றிலேன் சிவன் எவ்விடத்
தான் எவர் கண்டனர் என்று
ஓடிற்றிலேன் கிடந்து உள்
உருகேன் நின்று உழைத்தனனே. 45

உழை தரு நோக்கியர் கொங்கைப்
பலாப் பழத்து ஈயின் ஒப்பாய்
விழை தருவேனை விடுதி கண்டாய்
விடின் வேலை நஞ்சு உண்
மழை தரு கண்டன் குணம் இலி
மானிடன் தேய் மதியன்
பழை தரு மா பரன் என்று என்று
அறைவன் பழிப்பினையே. 46

பழிப்பு இல் நின் பாதப் பழம் தொழும்பு
எய்தி விழப் பழித்து
விழித்து இருந்தேனை விடுதி கண்டாய்
வெண் மணிப் பணிலம்
கொழித்து மந்தார மந்தாகினி
நுந்தும் பந்தப் பெருமை
தழிச் சிறை நீரில் பிறைக் கலம்
சேர் தரு தாரவனே. 47

தாரகை போலும் தலைத் தலை
மாலை தழல் அரப் பூண்
வீர என்தன்னை விடுதி கண்டாய்
விடின் என்னை மிக்கார்
ஆர் அடியான் என்னின் உத்தர
கோசமங்கைக்கு அரசின்
சீர் அடியார் அடியான் என்று
நின்னைச் சிரிப்பிப்பவனே. 48

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பை
 தொழும்பையும் ஈசற்கு என்று
 விரிப்பிப்பன் என்னை விடுதி கண்டாய்
 விடின் வெம் கரியின்
 உரிப் பிச்சன் தோல் உடைப் பிச்சன் நஞ்சு
 ஊண் பிச்சன் உச்சி கடுகாட்டு
 எரிப் பிச்சன் என்னையும் உடைப்
 பிச்சன் என்று ஏசுவை

49

ஏசினும் யான் உன்னை ஏத்தினும்
 என் பிழைக்கே குழைந்து
 வேசறுவேனை விடுதி கண்டாய்
 செம் பவள வெற்பின்
 தேசு உடையாய் என்னை ஆளுடையாய்
 சிறுயிர்க்கு இரங்கி
 காய் சின ஆலம் உண்டாய் அமுது
 உண்ணக் கடையவனே.

50

நீருக்கிறப்பை

07. திரு எம்பாவை

(சத்தியை வியந்தது - இளமகளிர் வைகறையில் துயிலெழுந்து
ஒன்றுகூடிச் சென்று நீராடும்போது இறைவன் பெருஞ்சீரைப் போற்றி
மகிழ்தல் - மல இருளில் உறங்குவது விடுத்து பரிபாகர்
அருள்நீரில் மூழ்க அழைத்தல்)

திருஅண்ணாமலையில் அருளியது

(கொச்சகக் கலிப்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும்

சோதியை யாம் பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்

மாதே வளருதியோ வன் செவியோ நின் செவிதான்

மா தேவன் வார் கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்து ஒலிபோய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்ம்மறந்து

போது ஆர் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு இங்ஙன்

ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே

ஈதே எம் தோழி பரிசு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

1

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய் இராப் பகல் நாம்

பேசும்போது எப்போது இப்போது ஆர் அமளிக்கே

நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்

சீ! சீ! இவையும் சிலவோ விளையாடி

ஏசும் இடம் ஈதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்

கூசும் மலர்ப் பாதம் தந்துஅருள வந்தருளும்

தேசன் சிவலோகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள்

ஈசனார்க்கு அன்புஆர் யாம்ஆர் ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

2

முத்து அன்ன வெண் நகையாய் முன்வந்து எதிர்எழுந்து என்

அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன் என்று அள்ஊறித்

தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்து உன் கடைதிறவாய்

பத்து உடையீர் ஈசன் பழையீர் பாங்குஉடையீர்

புத்தடியோம் புன்மை தீர்த்து ஆட்கொண்டால் பொல்லாதோ
 எத்தோ நின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
 சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம் சிவனை
 இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

3

ஒளிந்தில நகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வண்ணக் கிளிமொழியார் பொலாரும் வந்தாரோ
 எண்ணிக் கொடு உள்ளவா சொல்லுகேன் அவ்வளவும்
 கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத் தோபாக்காதே
 விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை வேத விழுப் பொருளாய்
 கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிச் சிவந்து உள்ளம்
 உள் நெக்கு நின்று உருக யாம் மாட்டோம் நீயே வந்து
 எண்ணிக் குறையில் துயில் ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

4

மால் அறியா நான்முகனும் காணா மலையினை நாம்
 போல் அறிவோம் என்று உள்ள பொக்கங்களே பேசும்
 பால் ஊறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடை திறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவு அரியான்
 கோலமும் நம்மை ஆட்கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனே என்று
 ஒலம்இடினும் உணராய் உணராய் காண்
 ஏலக் குழலி பரிசுஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

5

மானே நீ நென்னலை நாளை வந்து உங்களை
 நானே எழுப்புவன் என்றனும் நாணாமே
 போன திசை பகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வானே நிலனே பிறவே அறிவு அரியான்
 தானே வந்து எம்மைத் தலையளித்து ஆட்கொண்டருளும்
 வான் வார் கழல் பாடி வந்தோர்க்கு உன் வாய் திறவாய்
 உனே உருகாய் உனக்கே உறும் எமக்கும்
 ஏனோர்க்கும் தம் கோனைப் பாடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

6

அன்னே இவையும் சிலவோ பல அமரர்

உன்னற்கு அரியான் ஒருவன் இரும் சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன் என்றே வாய் திறப்பாய்
தென்னா என்னா முன்னம் தீ சேர் மெழுகு ஒப்பாய்
என்னானை என் அரையன் இன்அமுது என்று எல்லோமும்
சொன்னோம் கேள் வெவ்வேறாய் இன்னம் துயிலுதியோ
வன் நெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
என்னே துயிலின் பரிசு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

7

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகு எங்கும்

ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண் சங்கு எங்கும்
கேழ் இல் பரஞ்சோதி கேழ் இல் பரங் கருணை
கேழ் இல் விழுப் பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
வாழி ஈது என்ன உறக்கமோ வாய் திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைமை ஆம் ஆறும் இவ்வாறோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழை பங்களானையே பாடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

8

முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே

பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியே
உன்னைப் பிரான்ஆகப் பெற்ற உன்சீர் அடியோம்
உன் அடியார்தான் பணிவோம் ஆங்கு அவர்க்கே பாங்கு ஆவோம்
அன்னவரே எம் கணவர் ஆவார் அவர் உகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம் ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

9

பாதாளம் ஏழினும் கீழ் சொல் கழிவு பாத மலர்

போதுஆர் புனை முடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே
பேதை ஒரு பால் திரு மேனி ஒன்று அல்லன்
வேத முதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்

ஓத உலவா ஒரு தோழன் தொண்டர் உளன்

கோது இல் குலத்து அரன்தன் கோயில் பிணாப் பிள்ளைகள்
எது அவன் ஊர் எது அவன் பேர் ஆர் உற்றார் ஆர் அயலார்?

ஏது அவனைப் பாடும் பரிசு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

10

மொய்சர் தடம் பொய்கை புக்கு முகேர் என்னக்

கையால் குடைந்து குடைந்து உன் கழல் பாடி
ஐயா வழிஅடியோம் வாழ்ந்தோம் காண் ஆர் அழல் போல்
செய்யா வெண்ணீறு ஆடி செல்வா சிறு மருங்குல்
மை ஆர் தடம் கண் மடந்தை மணவாளா

ஐயா நீ ஆட்கொண்டு அருளும் விளையாட்டில்
உய்வார்கள் உய்யும் வகை எல்லாம் உய்ந்து ஒழிந்தோம்
எய்யாமல் காப்பாய் எமை ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

11

ஆர்த்த பிறவித் துயர் கெட நாம் ஆர்த்து ஆடும்

தீர்த்தன் நல் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீ ஆடும்
கூத்தன் இவ் வானும் குவலயமும் எல்லாமும்

காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளை சிலம்ப வார் கலைகள்

ஆர்ப்பு அரவம் செய்ய அணி குழல் மேல் வண்டு ஆர்ப்பு
பூத் திகழும் பொய்கை குடைந்து உடையான் பொன் பாதம்
ஏத்தி இரும் சுனை நீர் ஆடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

12

பைங்குவளைக் கார் மலரால் செங்கமலப் பைம் போதால்

அங்கங் குருகு இனத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தலினால்

எங்கள் பிராட்டியும் எம் கோனும் போன்று இசைந்த
பொங்கு மடுவில் புகப் பாய்ந்து பாய்ந்து நம்

சங்கம் சிலம்ப சிலம்பு கலந்து ஆர்ப்பு
கொங்கைகள் பொங்க குடையும் புனல் பொங்கப்

பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

13

காதார் குழை ஆட பைம்பூண் கலன் ஆட
கோதை குழல் ஆட வண்டின் குழாம் ஆட
சீதப் புனல் ஆடி சிற்றம்பலம் பாடி
வேதப் பொருள் பாடி அப் பொருள் ஆமா பாடி
சோதி திறம் பாடி சூழ் கொன்றைத் தார் பாடி
ஆதிதிறம் பாடி அந்தம் ஆமா பாடி
பேதித்து நம்மை வளர்த்து எடுத்த பெய்வளை தன்
பாதத் திறம் பாடி ஆடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

14

ஓர் ஒரு கால் எம்பெருமான் என்று என்றே நம் பெருமான்
சீர் ஒரு கால் வாய் ஓவாள் சித்தம் களிகூர
நீர் ஒரு கால் ஓவா நெடும் தாரை கண் பணிப்ப
பார் ஒரு கால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான் பணியாள்
பேர் அரையற்கு இங்ஙனே பித்து ஒருவர் ஆம் ஆறும்
ஆர் ஒருவர் இவ் வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் தாள்
வார் உருவப் பூண் முலையீர் வாய் ஆரா நாம் பாடி
ஏர் உருவப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

15

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்து உடையாள்
என்னத் திகழ்ந்து எம்மை ஆள் உடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்து எம் பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன் அம் சிலம்பில் சிலம்பி திருப் புருவம்
என்னச் சிலை குலவி நம்தம்மை ஆள் உடையாள்
தன்னில் பிரிவு இலா எம் கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள் நமக்கு முன் சுரக்கும் இன் அருளே
என்னப் பொழியாய் மழை ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

16

செங் கண் அவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாதது ஓர் இன்பம் நம் பாலதா
கொங்கு உண் கரும் குழலி நம்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்கு நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி

செம்கமலப் பொன் பாதம் தந்தருளும் சேவகனை
 அம் கண் அரகை அடியோங்கட்கு ஆர் அமுதை
 நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலம் திகழ
 பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய். 17

அண்ணாமலையான் அடிக் கமலம் சென்று இறைஞ்சும்
 விண்ணோர் முடியின் மணித் தொகை வீறு அற்றால்போல்
 கண் ஆர் இரவிக் கதிர்வந்து கார் கரப்ப
 தண் ஆர் ஒளி மழுங்கி தாரகைகள் தாம் அகல
 பெண் ஆகி ஆண் ஆய் அலி ஆய் பிறங்கு ஒளி சேர்
 விண் ஆகி மண் ஆகி இத்தனையும் வேறு ஆகி
 கண் ஆர் அமுதமும் ஆய் நின்றான் கழல் பாடி
 பெண்ணே இப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய். 18

உன்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று
 அங்கு அப்பழஞ் சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்
 எங்கள் பெருமான் உனக்கு ஒன்று உரைப்போம் கேள்
 எம் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க
 எம்கை உனக்கு அல்லாது எப் பணியும் செய்யற்க
 காங்குல் பகல் எம் கண் மற்று ஒன்றும் காணற்க
 இங்கு இப் பரிசே எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்
 எங்கு எழில் என் ஞாயிறு எமக்கு ஏல் ஓர் எம் பாவாய். 19

போற்றி அருளுக நின் ஆதி ஆம் பாத மலர்
 போற்றி அருளுக நின் அந்தம் ஆம் செம்தளிர்கள்
 போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றம் ஆம்பொன் பாதம்
 போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் போகம் ஆம் பூங் கழல்கள்
 போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் ஈறு ஆம் இணை அடிகள்
 போற்றி மால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்
 போற்றி யாம் மார்கழி நீர் ஆடு ஏல் ஓர் எம் பாவாய். 20

திருச்சிற்றப்பர்.

08. திரு அம்மானை

(ஆனந்தக் களிப்பு - ஆனந்தக் கனிவு - நிலமதில் வந்து ஆளும்
கருணை நினைந்து ஆடல் - சுகமேலீடு - மகளிர் ஆடும் அம்மானை
விளையாட்டிலும் ஈசன் திறமே புகழ்தல்)

திருஅண்ணாமலையில் அருளியது

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருச்சிற்றம்பல்

செங்கண் நெடுமாலும் சென்று இடந்தும் காண்புரிய
பொங்கு மலர்ப் பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பு அறுத்திட்டு எம் தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள் சோலை தென்னன் பெருந்துறையான்
அம் கணன் அந்தணன் ஆய் அறைகூவி வீடு அருளும்
அம்கருணை வார் கழலேபாடுதும் காண் அம்மானாய். 1

பாரார் விசும்பு உள்ளார் பாதாளத்தார் புறத்தார்
ஆராலும் காண்டற்கு அரியான் எமக்கு எளிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சு ஏற்றி
வாரா வழி அருளி வந்து என் உளம் புகுந்த
ஆரா அமுது ஆய் அலை கடல்வாய் மீன் விசிறும்
பேர் ஆசை வாரியனைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 2

இந்திரனும் மால் அயனும் ஏனோரும் வானோரும்
அந்தரமே நிற்க சிவன் அவனி வந்தருளி
எம் தரமும் ஆட்கொண்டு தோள் கொண்ட நீற்றன் ஆய்
சிந்தனையை வந்து உருக்கும் சீர் ஆர் பெருந்துறையான்
பந்தம் பறியப் பரி மேல்கொண்டான் தந்த
அந்தம் இலா ஆனந்தம்பாடுதும் காண் அம்மானாய். 3

வான் வந்த தேவர்களும் மால் அயனோடு இந்திரனும்
கான் நின்று வற்றியும் புற்று எழுந்தும் காண்புஅரிய
தான் வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலையளித்திட்டு
ஊன்வந்து உரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்பு எய்து
தேன் வந்து அமுதின் தெளிவின் ஒளி வந்த
வான் வந்த வார் கழலேபாடுதும் காண்அம்மானாய்.

4

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சு ஏற்றி
கல்லைப் பிசைந்து கனி ஆக்கிதன் கருணை
வெள்ளத்து அழுத்தி வினை கடிந்த வேதியனை
தில்லை நகர் புக்கு சிற்றம்பலம் மன்னும்
ஒல்லை விடையானை பாடுதும்காண் அம்மானாய்.

5

கேட்டாயோ தோழி கிறி செய்த ஆறு ஒருவன்
தீட்டு ஆர் மதில் புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டாதன எல்லாம் காட்டிச் சிவம் காட்டி
தாள் தாமரை காட்டி தன் கருணைத் தேன் காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாம் மேலை வீடு எய்த
ஆள்தான் கொண்டு ஆண்டவாப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 6

ஓயாதே உள்குவார் உள் இருக்கும் உள்ளானை
சேயானை சேவகனை தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாது இருக்கும் பாதியனை
நாய் ஆன நம்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனை
தாயான தத்துவனை தானே உலகு ஏழும்
ஆயானை ஆள்வானைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய்.

7

பண் சுமந்த பாடல் பரிசு படைத்தருளும்

பெண் சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண் சுமந்த கீர்த்தி வியன் மண்டலத்து ஈசன்
கண் சுமந்த நெற்றிக் கடவுள்கலி மதுரை
மண்சுமந்த கூலி கொண்டு அக் கோவால் மொத்துண்டு
புண் சுமந்த பொன் மேனி பாடுதும் காண் அம்மானாய். 8

துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந்துறையான்
கொண்ட புரி நூலான் கோல மா ஊர்தியான்
கண்டம் கரியான் செம் மேனியான் வெண்நீற்றான்
அண்டம் முதல் ஆயினான் அந்தம் இலா ஆனந்தம்
பண்டைப் பரிசே பழ அடியார்க்கு ஈந்தருளும்
அண்டம் வியப்பு உறுமாபாடுதும் காண் அம்மானாய். 9

விண் ஆளும் தேவர்க்கும் மேல் ஆய வேதியனை
மண் ஆளும் மன்னவர்க்கும் மாண்புஆகி நின்றானை
தண் ஆர் தமிழ் அளிக்கும் தண் பாண்டி நாட்டானை
பெண் ஆளும் பாகனை பேணு பெருந்துறையில்
கண் ஆர் கழல் காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
அண்ணாமலையானைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 10

செப்பு ஆர் முலை பங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமேதாள் அடைந்தார் நெஞ்சுஉருக்கும் தன்மையினான்
அப் பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த
அப்புஆர் சடை அப்பன் ஆனந்த வார் கழலே
ஒப்பு ஆக ஒப்புவித்த உள்ளத்தார் உள் இருக்கும்
அப்பாலைக்கு அப்பாலைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 11

மைப் பொலியும் கண்ணி கேள் மால் அயனோடு இந்திரனும்
எப் பிறவியும்தேட என்னையும் தன் இன் அருளால்
இப் பிறவி ஆட்கொண்டு இனிப் பிறவாமே காத்து
மெய்ப் பொருட்கண் தோற்றம்ஆய் மெய்யே நிலைபேறுஆய்

எப் பொருட்கும் தானே ஆய் யாவைக்கும் வீடு ஆகும்
அப்பொருள் ஆம் நம் சிவனைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 12

கை ஆர் வளை சிலம்ப காது ஆர் குழை ஆட
மை ஆர் குழல் புரள தேன் பாய வண்டு ஒலிப்ப
செய்யானை வெண்ணீறு அணிந்தானை சேர்ந்து அறியாக்
கையானை எங்கும் செறிந்தானை அன்பர்க்கு
மெய்யானை அல்லாதார்க்கு அல்லாத வேதியனை
ஐயாறு அமர்ந்தானைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 13

ஆனை ஆய் கீடம் அய் மானுடர் ஆய் தேவர்ஆய்
ஏனைப் பிறவு ஆய் பிறந்து இறந்து எய்த்தேனை
ஊனையும் நின்று உருக்கி என் வினையை ஓட்டு உகந்த
தேனையும் பாலையும் கன்னலையும் ஒத்து இனிய
கோன் அவன் போல் வந்து என்னைத் தன் தொழும்பில் கொண்டருளும்
வானவன் பூம் கழலே பாடுதும் காண் அம்மானாய். 14

சந்திரனைத் தேய்த்தருளி தக்கன் தன் வேள்வியினில்
இந்திரனைத் தோள் நெறித்திட்டு எச்சன் தலை அரிந்து
அந்தரமே செல்லும் அலர் கதிரோன் பல் தகர்த்து
சிந்தித் திசை திசையே தேவர்களை ஒட்டு உகந்த
செந்தார்ப் பொழில் புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
மந்தார மாலையே பாடுதும் காண் அம்மானாய். 15

ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய் என்னுள் கலந்து
தேனாய் அமுதமுமாய் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
வானோர் அறியா வழி எமக்குத் தந்தருளும்
தேன் ஆர் மலர்க் கொன்றைச் சேவகனார் சீர் ஒளி சேர்
ஆனா அறிவாய் அளவு இறந்த பல் உயிர்க்கும்
கோன் ஆகி நின்றவா கூறுதும் காண் அம்மானாய். 16

கூடுவேன் பூங் கொன்றை கூடிச் சிவன் திரள் தோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கி நின்று
ஊடுவேன் செவ்வாய்க்கு உருகுவேன் உள் உருகித்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன் கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் போர்த்தும் மலர்வேன் அனல் ஏந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதும் காண் அம்மானாய். 17

கிளி வந்த மென்மொழியாள் கேழ் கிளரும் பாதியனை
வெளி வந்த மால் அயனும் காண்பு அரிய வித்தகனை
தெளி வந்த தேறலை சீர் ஆர் பெருந்துறையில்
எளி வந்து இருந்து இரங்கி எண் அரிய இன் அருளால்
ஒளி வந்து என் உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளி திகழ
அளி வந்த அந்தணனைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 18

முன்னானை மூவர்க்கும் முற்றும் ஆய் முற்றுக்கும்
பின்னானை பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்
மன்னானை வானவனை மாது இயலும் பாதியனை
தென் ஆனைக் காவானை தென்பாண்டி நாட்டானை
என்னானை என் அப்பன் என்பார்கட்கு இன் அமுதை
அன்னானை அம்மானைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 19

பெற்றி பிறர்க்கு அரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின் மேல் வந்தருளி தன் அடியார்
குற்றங்கள் நீக்கி குணம் கொண்டு கோதாட்டி
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்பு அறுப்பான் தொல் புகழே
பற்றி இப் பாசத்தைப் பற்று அற நாம் பற்றுவான்
பற்றிய பேர் ஆனந்தம் பாடுதும் காண் அம்மானாய். 20

09. திருப் பொன் சுண்ணம்

(ஆனந்த மனோலயம் - தனு கரண, புவன போகங்களை அத்தனுக்குச்
சுண்ணமாக இடிக்கக் கூவுதல் - தானன்றி நிறற்றல் - இறைவனுக்காம்
திருமஞ்சனப் பொடி இடிக்கும் மகளிர் பாடும் உரல் பாட்டு)

கச்சித் திருளுகம்பத்தில் அருளியது

(அறுசீர்விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்து நல் தாமம் பூ மாலை தூக்கி
முளைக் குடம் தூபம் நல் தீபம் வைம்மின்
சத்தியும் சோமியும் பார் மகளும்
நா மகளோடு பல்லாண்டு இசைமின்
சித்தியும் கௌரியும் பார்ப்பதியும்
கங்கையும் வந்து கவரி கொள்மின்
அத்தன் ஐயாறன் அம்மானைப் பாடி
ஆட பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

1

பூ இயல் வார் சடை எம்பிராற்கு
பொன் திருச்சுண்ணம் இடிக்க வேண்டும்
மாவின் வடு வகிர் அன்ன கண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்து உடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறம் நிலாமே
குனிமின் தொழுமின் எம் கோன் எம் கூத்தன்
தேவியும் தானும் வந்து எம்மை ஆள
செம்பொன் செய் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

2

சுந்தர நீறு அணிந்தும் மெழுகி
தூய பொன் சிந்தி நிதி பரப்பி
இந்திரன் கற்பகம் நாட்டி எங்கும்
எழில் சுடர் வைத்து கொடி எடுமின்

அந்தரர் கோன் அயன்தன் பெருமான்
 ஆழியான் நாதன் நல் வேலன் தாதை
 எந்தரம் ஆள் உமையாள் கொழுநற்கு
 ஏய்ந்த பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே. 3

காசு அணிமின்கள் உலக்கை எல்லாம்
 காம்பு அணிமின்கள் கறை உரலை
 நேசம் உடைய அடியவர்கள்
 நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தி
 தேசம் எல்லாம் புகழ்ந்து ஆடும் கச்சித்
 திரு ஏகம்பன் செம்பொன் கோயில் பாடி
 பாச வினையைப் பறித்து நின்று
 பாடி பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே. 4

அறுகு எடுப்பார் அயனும் அரியும்
 அன்றி மற்று இந்திரனோடு அமரர்
 நறுமுறு தேவர் கணங்கள் எல்லாம்
 நம்மில் பின்பு அல்லது எடுக்க ஓட்டோம்
 செறிவு உடை மும் மதில் எய்த வில்லி
 திரு ஏகம்பன் செம் பொன் கோயில் பாடி
 முறுவல் செவ் வாயினீர் முக்கண் அப்பதகு
 ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே. 5

உலக்கை பல ஓச்சுவார் பெரியர்
 உலகம் எலாம் உரல் போதாது என்றே
 கலக்க அடியவர் வந்து நின்றார்
 காண உலகங்கள் போதாது என்றே
 நலக்க அடியோமை ஆண்டு கொண்டு
 நாள் மலர்ப் பாதங்கள் கூடத் தந்த
 மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி
 மகிழ்ந்து பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே! 6

சூடகம் தோள் வளை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 தொண்டர் குழாம் எழுந்து ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாடவர் நம் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 நாமும் அவர் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
 பாடகம் மெல் அடி ஆர்க்கும் மங்கை
 பங்கினன் எங்கள் பரா பரனுக்கு
 ஆடக மா மலை அன்ன கோவுக்கு
 ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாடே.

7

வாள் தடம் கண் மட மங்கை நல்லீர்
 வரி வளை ஆர்ப்ப வண் கொங்கை பொங்க
 தோள் திரு முண்டம் துதைந்து இலங்க
 சேர்த்து எம்பிரான் என்று சொல்லிச் சொல்லி
 நாள் கொண்ட நான் மலர்ப் பாதம் காட்டி
 நாயில் கடைப்பட்ட நம்மை இம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப் பாடி
 ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாடே.

8

வையகம் எல்லாம் உரல் அது ஆக
 மா மேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி
 மெய் எனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி
 மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
 செய்ய திருவடி பாடிப் பாடி
 செம் பொன் உலக்கை வலக்கை பற்றி
 ஐயன் அணி தில்லை வாணனுக்கே
 ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாடே.

9

முத்து அணி கொங்கைகள் ஆட ஆட
 மொய் குழல் வண்டு இனம் ஆட ஆட
 சித்தம் சிவனொடும் ஆட ஆட
 செம் கயல் கண் பனி ஆட ஆட

பித்து எம்பிரானொடும் ஆட ஆட
 பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட
 அத்தன் கருணையொடு ஆட ஆட
 ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

10

மாடு நகை வாள் நிலா எறிப்ப
 வாய் திறந்து அம் பவளம் துடிப்ப
 பாடுமின் நம் தம்மை ஆண்ட ஆறும்
 பணி கொண்ட வண்ணமும் பாடிப் பாடித்
 தேடுமின் எம் பெருமானைத் தேடி
 சித்தம் களிப்ப திகைத்துத் தேறி
 ஆடுமின் அம்பலத்து ஆடினானுக்கு
 ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

11

மை அமர் கண்டனை வான நாடர்
 மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன் தன்னை
 ஐயனை ஐயர் பிரானை நம்மை
 அகப்படுத்து ஆட்கொண்டு அருமை காட்டும்
 பொய்யர் தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யை
 போது அரிக் கண் இணை பொன் தொடித்தோள்
 பை அரவு அல்குல் மடந்தை நல்லீர்
 பாடிப் பெண் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

12

மின் இடை செந்துவர் வாய் கருங் கண்
 வெள் நகை பண் அமர்மென் மொழியீர்
 என்னுடைய ஆர் அமுது எங்கள் அப்பன்
 எம்பெருமான் இமவான் மகட்குத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்
 தமையன் எம் ஐயன் தாள்கள் பாடி
 பொன்னுடைப் பூண் முலை மங்கை நல்லீர்
 பொன் திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

13

சங்கம் அரற்ற சிலம்பு ஒலிப்ப
 தாழ் குழல் கூழ் தரும் மாலை ஆட
 செங்கனிவாய் இதழும் துடிப்ப
 சேயிழையீர் சிவலோகம்பாடி
 கங்கை இரைப்ப அரா இரைக்கும்
 கற்றைச் சடை முடியான் கழற்கே
 பொங்கிய காதலின் கொங்கை பொங்க
 பொன் திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

14

ஞானக் கரும்பின் தெளியைப் பாகை
 நாடற்கு அரிய நலத்தை நந்தாத்
 தேனைப் பழச் சுவை ஆயினானை
 சித்தம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல
 கோனை பிறப்பு அறுத்து ஆண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத் தழும்பு ஏற வாழ்த்தி
 பானல் தடம் கண் மடந்தை நல்லீர்
 பாடிப் பொன் திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

15

ஆவகை நாமும் வந்து அன்பர் தம்மோடு
 ஆட்செயும் வண்ணங்கள் பாடி விண்மேல்
 தேவர் கனாவிலும் கண்டு அறியாச்
 செம் மலர்ப் பாதங்கள் காட்டும் செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல் கொடியான்
 சிவபெருமான் புரம் செற்ற கொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப் பாடி
 செம் பொன் செய் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

16

தேன் அக மா மலர்க் கொன்றை பாடி
 சிவபுரம் பாடி திருச் சடைமேல்
 வான் அக மா மதிப் பிள்ளை பாடி
 மால் விடை பாடி வலக்கை ஏந்தும்

ஊன் அகம் மா மழு சூலம் பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
 போனகம் ஆக நஞ்சு உண்டல் பாடி
 பொன் திருச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

17

அயன் தலை கொண்டு செண்டு ஆடல் பாடி
 அருக்கன் எயிறு பறித்தல் பாடி
 கயம் தனைக் கொன்று உரி போர்த்தல் பாடி
 காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி
 இயைந்தன முப்புரம் எய்தல் பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆண்டுகொண்ட
 நயந் தனைப் பாடி நின்று ஆடி ஆடி
 நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

18

வட்ட மலர்க் கொன்றை மாலை பாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும் பாடி
 சிட்டர்கள் வாழும் தென் தில்லை பாடி
 சிற்றம்பலத்து எங்கள் செல்வம் பாடி
 கட்டிய மாசுணக் கச்சை பாடி
 கங்கணம் பாடி கவித்த கைம்மேல்
 இட்டு நின்று ஆடும் அரவம் பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

19

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்கு
 சோதியும் ஆய் இருள் ஆயினார்க்கு
 துன்பமும் ஆய் இன்பம் ஆயினார்க்கு
 பாதியும் ஆய் முற்றும் ஆயினார்க்கு
 பந்தமும் ஆய் வீடும் ஆயினார்க்கு
 ஆதியும் அந்தமும் ஆயினார்க்கு
 ஆடப் பொன் சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

10. திருக்கோத்தும்பி

(சிவனோடு ஐக்கியம் - இறைவனோடு இடையறாது நின்றல் - போதம்
ஒரு வண்டாகச் சித்த விகாரத் தூது செப்பி விடல் - மக்கள்
உலக இன்பங்களையே நாடி நில்லாது திருவருளில் ஈடுபட
வேண்டும் என்பதை நெஞ்சத் தும்பியிடம் கூறுதல்)

திருத்தில்லையில் அருளியது

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருக்கோத்தும்பி

பூ ஏறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்று அமைந்த
நா ஏறு செல்வியும் நாரணனும் நான் மறையும்
மா ஏறு சோதியும் வானவரும் தாம் அறியாச்
சே ஏறு சேவடிக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ.

1

நான் ஆர் என் உள்ளம் ஆர் ஞானங்கள் ஆர் என்னை யார் அறிவார்
வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிலலேன் மதி மயங்கி
ஊன் ஆர் உடை தலையில் உண் பலி தேர் அம்பலவன்
தேன் ஆர் கமலமே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ.

2

திணைத்தனை உள்ளது ஓர் பூ வினில்தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்து எலும்புஉள் நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும்
குனிப்பு உடையானுக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ.

3

கண்ணப்பன் ஒப்பது ஓர் அன்பு இன்மை கண்டபின்
என் அப்பன் என் ஒப்பு இல்என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்து என்னை வா என்ற வான் கருணை
சுண்ணப் பொன் நீற்றற்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ.

4

அத்தேவர் தேவர் அவர் தேவர் என்று இங்ஙன்
பொய்த் தேவு பேசி புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்து ஏதும் இல்லாது என் பற்றுஅற நான் பற்றி நின்ற
மெய்த் தேவர் தேவர்க்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 5

வைத்த நிதி பெண்டர் மக்கள் குலம் கல்வி என்னும்
பித்த உலகில் பிறப்போடு இறப்பு என்னும்
சித்த விகாரக் கலக்கம் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 6

சட்டோ நினைக்க மனத்து அமுது ஆம் சங்கரனை
கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரை நாம்உரு அறியோம்
சிட்டாய் சிட்டற்கேசென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 7

ஒன்றுஆய் முளைத்து எழுந்து எத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்று ஆக வைத்து என்னை நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்த
என் தாதை தாதைக்கும் எம் மனைக்கும் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 8

கரணங்கள் எல்லாம் கடந்து நின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்களே சென்று சார்தலுமே தான் எனக்கு
மரணம் பிறப்பு என்று இவை இரண்டின் மயக்கு அறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 9

நோய்உற்று மூத்து நான் நுந்து கன்றாய் இங்கு இருந்து
நாய்உற்ற செல்வம் நயந்து அறியா வண்ணம் எல்லாம்
தாய் உற்றுவந்து என்னை ஆண்டுகொண்டதன் கருணை
தேய்உற்ற செல்வற்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 10

வல் நெஞ்சக் கள்வன் மன வலியன் என்னாதே
 கல் நெஞ்சு உருக்கிகருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
 அன்னம் திளைக்கும் அணி தில்லை அம்பலவன்
 பொன் அம் கழலுக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 11

நாயேனைத் தன் அடிகள் பாடுவித்த நாயகனை
 பேயேனது உள்ளப் பிழை பொறுக்கும் பெருமையனை
 சீ ஏதும் இல்லாது என் செய் பணிகள் கொண்டருளும்
 தாய் ஆன ஈசற்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 12

நான் தனக்கு அன்பு இன்மை நானும் தானும் அறிவோம்
 தான் என்னை ஆட்கொண்டது எல்லாநீரும் தாம் அறிவார்
 ஆன கருணையும் அங்கு உற்றே தான் அவனே
 கோன் என்னைக் கூடகுளிர்ந்து ஊதாய் கோத்தும்பீ. 13

கரு ஆய் உலகினுக்கு அப்புறம் ஆய் இப்புறத்தே
 மரு ஆர் மலர்க் குழல் மாதினொடும் வந்தருளி
 அரு ஆய் மறை பயில் அந்தணன் ஆய் ஆண்டுகொண்ட
 திரு ஆன தேவற்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 14

நானும் என் சிந்தையும் நாயகனுக்கு எவ் விடத்தோம்
 தானும் தன் தையலும் தாழ் சடையோன் ஆண்டிலனேல்
 வானும் திசைகளும் மா கடலும் ஆய பிரான்
 தேன் உந்து சேவடிக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 15

உள்ளப்படாத திருஉருவை உள்ளுதலும்
 கள்ளப்படாத களி வந்த வான் கருணை
 வெள்ளப் பிரான் எம்பிரான் என்னை வேறே ஆட்
 கொள் அப் பிரானுக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 16

பொய் ஆய செல்வத்தே புக்கு அழுந்தி நாள்தோறும்
 மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை ஆட்கொண்ட
 ஐயா என் ஆர் உயிரே அம்பலவா என்று அவன் தன்
 செய் ஆர் மலர் அடிக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 17

தோனும் துகிலும் குழையும் சுருள் தோடும்
 பால் வெள்ளை நீறும் பசும் சாந்தும் பைங் கிளியும்
 சூலமும் தொக்க வளையும் உடைத் தொன்மைக்
 கோலமே நோக்கி குளிர்ந்து ஊதாய் கோத் தும்பீ. 18

கள்வன் கடியன் கலதி இவன் என்னாதே
 வள்ளல் வரவர வந்து ஒழிந்தான் என் மனத்தே
 உள்ளத்து உறு துயர் ஒன்று ஒழியா வண்ணம் எல்லாம்
 தெள்ளும் கழலுக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 19

பூ மேல் அயனோடு மானும் புகல் அரிது என்று
 ஏமாறி நிற்க அடியேன் இறுமாக்க
 நாய்மேல் தவிசுஇட்டு நன்றாய்ப் பொருட்படுத்த
 தீ மேனியானுக்கே சென்று ஊதாய் கோத் தும்பீ. 20

சிவசுந்தரபாயம்

11. திருத் தெள்ளேணம்

(சிவனோடு அடைவு - சிவனோடு சென்று கூடுதல் - மெய்ப்போத
இன்பமே மிகுதல் - மகளிர் தோள் கொட்டிச் சுழன்று சுழன்று
சிவன்சீர் சிறக்கப் பாடுதல்)

திருத்திலையில் அருளியது

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருத்திலையில்

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்று உணராத் திருவடியை
உரு நாம் அறிய ஓர் அந்தணன் ஆய் ஆண்டுகொண்டான்
ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றும் இல்லாற்கு ஆயிரம்
திரு நாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

1

திருஆர் பெருந்துறை மேயபிரான் என் பிறவிக்
கரு வேர் அறுத்தபின் யாவரையும் கண்டது இல்லை
அரு ஆய் உருவமும் ஆய பிரான் அவன் மருவும்
திருவாளர் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

2

அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்து அன்றி நின்ற சிவம் வந்து நம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும் என்பது கேட்டு உலகம் எல்லாம்
சிரிக்கும் திறம்பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

3

அவம்ஆய தேவர் அவகதியில் அழுந்தாமே
பவ மாயம் காத்து என்னை ஆண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவம் ஆய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாம் ஒழிந்து
சிவம் ஆனவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

4

அருமந்த தேவர் அயன் திருமாற்கு அரிய சிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பு எய்த கொண்டருளி
கரு வெந்து வீழக் கடைக்கணித்து என் உளம்புகுந்த
திருவந்தவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 5

அரை ஆடு நாகம் அசைந்த பிரான் அவனியின்மேல்
வரை ஆடுமங்கை தன்பங்கொடும் வந்து ஆண்டதிறம்
உரை ஆட உள் ஒளி ஆட ஒள் மா மலர்க் கண்களில் நீர்
திரை ஆடுமா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 6

ஆ வா அரி அயன் இந்திரன் வானோர்க்கு அரிய சிவன்
வா வா என்று என்னையும் பூதலத்தே வலித்து ஆண்டுகொண்டான்
பூ ஆர் அடிச்சுவடு என் தலைமேல் பொறித்தலுமே
தே ஆனவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 7

கறங்கு ஓலை போல்வது ஓர் காயப் பிறப்போடு இறப்பு என்னும்
அறம் பாவம் என்று இரண்டு அச்சம் தவிர்ந்து என்னை ஆண்டுகொண்டான்
மறந்தேயும் தன் கழல் நான் மறவா வண்ணம் நல்கியஅத்
திறம்பாடல் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 8

கல் நார் உரித்து என்ன என்னையும் தன் கருணையினால்
பொன் ஆர் கழல் பணித்து ஆண்ட பிரான் புகழ்பாடி
மின் நேர் நுடங்கு இடை செந்துவர் வாய் வெள் நகையீர்
தென்னா தென்னா என்று தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 9

கனவேயும் தேவர்கள் காண்பு அரிய கனை கழலோன்
புன வேய் அன வளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே எனைப் பிடித்து ஆட்கொண்டவா நயந்து நெஞ்சம்
சின வேல்கண் நீர் மல்கத் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ. 10

கயல் மாண்ட கண்ணி தன் பாங்கன் எனைக் கலந்து ஆண்டலுமே
 அயல் மாண்டு அருவினைச் சுற்றமும் மாண்டு அவனியின்மேல்
 மயல் மாண்டு மற்றுஉள்ள வாசகம் மாண்டு என்னுடைய
 செயல் மாண்டவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

11

முத்திக்கு உழன்று முனிவர் குழாம் நனி வாட
 அத்திக்கு அருளி அடியேனை ஆண்டு கொண்டு
 பத்திக் கடலுள் பதித்த பரஞ் சோதி
 தித்திக்குமா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

12

பார் பாடும் பாதாளர் பாடும் விண்ணோர் தம் பாடும்
 ஆர் பாடும் சாரா வகை அருளி ஆண்டு கொண்ட
 நேர் பாடல் பாடி நினைப்பு அரிய தனிப் பெரியோன்
 சீர் பாடல் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

13

மாலே பிரமனே மற்று ஒழிந்த தேவர்களே
 நூலே நுழைவு அரிய நுண்ணியன் ஆய்வந்து அடியேன்
 பாலே புகுந்து பரிந்து உருக்கும் பாவகத்தால்
 சேல் ஏர் கண் நீர் மல்கத் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

14

உருகிப் பெருகி உளம் குளிர முகந்து கொண்டு
 பருகற்கு இனிய பரம் கருணைத் தடம் கடலை
 மருவி திகழ் தென்னன் வார் கழலே நினைந்து அடியோம்
 திருவைப் பரவி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

15

புத்தன் புரந்தர ஆதியர் அயன் மால் போற்றி செய்யும்
 பித்தன் பெருந்துறை மேய பிரான் பிறப்பு அறுத்த
 அத்தன் அணி தில்லை அம்பலவன் அருள் கழல்கள்
 சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

16

உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரம் ஆம்
சவலைக் கடல் உளனாய்க் கிடந்து தடுமாறும்
கவலைக் கெடுத்து கழல் இணைகள் தந்தருளும்
செயலைப் பரவி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

17

வான் கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல் நீர் மண் கெடினும்
தான் கெட்டல் இன்றி சலிப்பு அறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊன் கெட்டு உயிர் கெட்டு உணர்வு கெட்டு என் உள்ளமும் போய்
நான் கெட்டவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

18

விண்ணோர் முழு முதல் பாதாளத்தார் விந்து
மண்ணோர் மருந்து அயன் மால் உடைய வைப்பு அடியோம்
கண் ஆர வந்து நின்றான் கருணைக் கழல் பாடி
தென்னா தென்னா என்று தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

19

குலம் பாடி கொக்கு இறகும் பாடி கோல் வளையாள்
நலம் பாடி நஞ்சு உண்டவா பாடி நாள்தோறும்
அலம்பு ஆர் புனல் தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
சிலம்பு ஆடல் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

20

திருச்சிற்றம்பலம்

12. திருச் சாழல்

(சிவனுடைய காருணியம் - சிவனது அருட்சக்தி ஆடல் - பதிமுதன்மை
பறை சாற்றியது - பரம்பொருளின் பொருள்சேர் புகழ் பரவுதல்)

திருத்தில்லையில் அருளியது
(நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)
(வினா விடை அமைப்பு)
திருச்சிற்றம்பலம்

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கு அரவம்
பேசுவதும் திருவா யால் மறைபோலும் காண் ஏடி
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டு என்னை
ஈசன் அவன் எவ் உயிர்க்கும் இயல்பு ஆனான் சாழலோ.

1

என் அப்பன் எம் பிரான் எல்லார்க்கும் தான் ஈசன்
துன்னம்பொய் கோவணமாக் கொள்ளும் அது என் ஏடி
மன்னு கலை துன்னுபொருள் மறை நான்கே வான் சரடா
தன்னையே கோவணமா சாத்தினன் காண் சாழலோ.

2

கோயில் சுடுகாடு கொல் புலித்தோல் நல் ஆடை
தாயும் இலி தந்தை இலி தான் தனியன் காண் ஏடி
தாயும் இலி தந்தை இலி தான் தனியன் ஆயிடனும்
காயில் உலகு அனைத்தும் கல் பொடி காண் சாழலோ.

3

அயனை அனங்கனை அந்தகனை சந்திரனை
வயனங்கள் மாயா வடுச் செய்தான் காண் ஏடி
நயனங்கள் மூன்று உடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயம் அன்றோ வானவர்க்கு தாழ் குழலாய் சாழலோ.

4

தக்கனையும் எச்சனையும் தலை அறுத்து தேவர் கணம்
தொக்கன வந்தவர் தம்மைத் தொலைத்ததுதான் என் ஏடி
தொக்கன வந்தவர் தம்மைத் தொலைத்தருளி அருள் கொடுத்து அங்கு
எச்சனுக்கு மிகைத் தலை மற்று அருளினன் காண் சாழலோ. 5

அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே அழல் உரு ஆய்
நிலம் முதல் கீழ் அண்டம் உற நின்றது தான் என் ஏடி
நிலம் முதல் கீழ் அண்டம் உற நின்றிலனேல் இருவரும் தம்
சலமுகத்தால் ஆங்காரம் தவிரார் காண் சாழலோ. 6

மலை மகளை ஒரு பாகம் வைத்தலுமே மற்று ஒருத்தி
சல முகத்தால் அவன் சடையிஷ் பாயும் அது என் ஏடி
சல முகத்தால் அவன் சடையில் பாய்ந்திலனேல் தரணி எல்லாம்
பில முகத்தே புகப் பாய்ந்து பெரும் கேடு ஆம் சாழலோ. 7

கோலாலம் ஆகி குரை கடல்வாய் அன்று எழுந்த
ஆலாலம் உண்டான் அவன் சதுர் தான் என் ஏடி
ஆலாலம் உண்டிலனேல் அன்று அயன் மால் உள்ளிட்ட
மேல் ஆய தேவர் எல்லாம் வீடுவர் காண் சாழலோ. 8

தென் பால் உகந்து ஆடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண் பால் உகந்தான் பெரும் பித்தன் காண் ஏடி
பெண் பால் உகந்திலனேல் பேதாய் இரு நிலத்தோர்
விண் பால் யோகு எய்தி வீடுவர் காண் சாழலோ. 9

தான் அந்தம் இல்லான் தனை அடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்துவித்தான் காண் ஏடி
ஆனந்த வெள்ளத்து அழுத்துவித்த திருவடிகள்
வான் உந்து தேவர்கட்கு ஓர் வான் பொருள் காண் சாழலோ. 10

நங்காய் இது என்ன தவம் நரம்போடு எனும்பு அணிந்து
கங்காளம் தோள்மேலே காதலித்தான் காண் ஏட
கங்காளம் ஆமா கேள் கால அந்தரத்து இருவர்
தம் காலம் செய்யத் தரித்தனன் காண் சாழலோ. 11

கான் ஆர் புலித் தோல் உடை தலை ஊண் காடு பதி
ஆனால் அவனுக்கு இங்கு ஆட்படுவார் ஆர் ஏட
ஆனாலும் கேளாய் அயனும் திருமாலும்
வான் நாடர் கோவும் வழி அடியார் சாழலோ. 12

மலை அரையன் பொன் பாவை வாள் நுதலாள் பெண் திருவை
உலகு அறியத் தீ வேட்டான் என்னும் அது என் ஏட
உலகு அறியத் தீ வேளாது ஒழிந்தனனேல் உலகு அனைத்தும்
கலை நவின்ற பொருள்கள் எல்லாம் கலங்கிடும் காண் சாழலோ. 13

தேன் புக்க தண் பணை கழ் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
தான் புக்கு நடட்டம் பயிலும் அது என் ஏட
தான் புக்கு நடட்டம் பயின்றிலனேல் தரணி எல்லாம்
ஊன் புக்க வேல் காளிக்கு ஊட்டு ஆம் காண் சாழலோ. 14

கட கரியும் பரி மாவும் தேரும் உகந்து ஏறாதே
இடபம் உகந்து ஏறிய ஆறு எனக்கு அறிய இயம்பு ஏட
தட மதில்கள் அவை மூன்றும் தழல் எரித்த அந் நாளில்
இடபம் அது ஆய்த் தாங்கினான் திருமால் காண் சாழலோ. 15

நன்றாக நால்வர்க்கும் நான் மறையின் உட்பொருளை
அன்றுஆலின் கீழ் இருந்து அங்கு அறம் உரைத்தான் காண் ஏட
அன்று ஆலின் கீழ் இருந்து அங்கு அறம் உரைத்தான் ஆயிடினும்
கொன்றான் காண் புரம் மூன்றும் கூட்டோடே சாழலோ. 16

அம்பலத்தே கூத்து ஆடி அமுது செயப் பலி திரியும்
 நம்பனையும் தேவன் என்று நண்ணும் அது என் ஏட
 நம்பனையும் ஆமா கேள் நான் மறைகள் தாம் அறியா
 எம் பொருமான் ஈசா என்று ஏத்தின காண் சாழலோ. 17

சலம் உடைய சலந்தரன் தன் உடல் தடிந்த நல் ஆழி
 நலம் உடைய நாரணற்கு அன்று அருளிய ஆறு என் ஏட
 நலம் உடைய நாரணன் தன் நயனம் இடந்து அரன் அடிக்கீழ்
 அலர் ஆக இட ஆழி அருளினன் காண் சாழலோ. 18

அம்பரம் ஆம் புள்ளித் தோல் ஆலாலம் ஆர் அமுதம்
 எம் பெருமான் உண்ட சதுர் எனக்கு அறிய இயம்பு ஏட
 எம் பெருமான் ஏது உடுத்து அங்கு ஏது அமுது செய்திடினும்
 தம் பெருமை தான் அறியாத் தன்மையன் காண் சாழலோ. 19

அரும் தவருக்கு ஆலின் கீழ் அறம் முதலா நான்கினையும்
 இருந்து அவருக்கு அருளும் அது எனக்கு அறிய இயம்பு ஏட
 அரும் தவருக்கு அறம் முதல் நான்கு அன்று அருளிச் செய்திலனேல்
 திருந்த அவருக்கு உலகு இயற்கை தெரியா காண் சாழலோ. 20

திருச்சிற்றம்பலம்

13. திருப் பூ வல்லி

(மாயா விசயம் நீக்குதல் - மாயையின் ஆற்றலைத் தடுத்து நிறுத்துதல்-
சிவன் தேடி ஆண்ட நலம் சொல்லி அடியாரொடும் கூடி வியத்தல் - பூக்
கொய்யும் போதும் சிவனவன் ஆட்கொள்ளும் வண்ணங்கள் பாடுதல்)

திருத்திலையில் அருளியது

(நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருச்சிற்றம்பல்

இணை ஆர் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே
துணை ஆனசுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழித்தேன்
அணை ஆர் புனல் தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
புணையாளன் சீர் பாடிப் பூ வல்லி கொய்யாமோ!

1

எந்தை எம் தாய் சுற்றம் மற்றும் எல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுத்து என்னை ஆண்டு கொண்ட பாண்டிப் பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேன் இருந்த
பொந்தைப் பரவி நாம் பூ வல்லி கொய்யாமோ!

2

நாயின் கடைப்பட்ட நம்மையும் ஓர் பொருட்படுத்து
தாயின் பெரிதும் தயா உடைய தம் பெருமான்
மாயப் பிறப்பு அறுத்து ஆண்டான் என் வல் வினையின்
வாயில் பொடி அட்டி பூ வல்லி கொய்யாமோ!

3

பண் பட்ட தில்லைப் பதிக்கு அரசைப் பரவாதே
எண் பட்ட தக்கன் அருக்கன் எச்சன் இந்து அனல்
விண் பட்ட பூதப் படை வீரபத்திரரால்
புண் பட்டவா பாடிப் பூ வல்லி கொய்யாமோ!

4

தேனாடு கொன்றை சடைக்கு அணிந்த சிவபெருமான்
 ஊன் நாடி நாடி வந்து உள் புகுந்தான் உலகர் முன்னே
 நான் ஆடி ஆடி நின்று ஓலம் இட நடம் பயிலும்
 வான் நாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ! 5

எரி மூன்று தேவர்க்கு இரங்கி அருள் செய்தருளி
 சிரம் மூன்று அறத்தன் திருப் புருவம் நெரித்தருளி
 உரு மூன்றும் ஆகி உணர்வு அரிது ஆம் ஒருவனுமே
 புரம் மூன்று எரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ! 6

வணங்கத் தலை வைத்து வார் சூழல் வாய் வாழ்த்த வைத்து
 இணங்கத் தன் சீர் அடியார் கூட்டமும் வைத்து எம்பெருமான்
 அணங்கொடு அணி தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
 குணம் கூரப் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ! 7

நெறி செய்தருளி தன் சீர் அடியார் பொன் அடிக்கே
 குறி செய்து கொண்டு என்னை ஆண்ட பிரான் குணம் பரவி
 முறி செய்து நம்மை முழுது உடற்றும் பழ வினையைக்
 கிறி செய்தவா பாடி பூவல்லி கொய்யாமோ! 8

பன்னாள் பரவிப் பணி செய்யப் பாத மலர்
 என் ஆகம் துன்ன வைத்த பெரியோன் எழில் சுடர் ஆய்
 கல் நார் உரித்து என்னை ஆண்டுகொண்டான் கழல் இணைகள்
 பொன் ஆனவா பாடி பூவல்லி கொய்யாமோ! 9

போர் ஆசை ஆம் இந்தப் பிண்டம் அற பெருந்துறையான்
 சீர் ஆர் திருவடி என் தலைமேல் வைத்த பிரான்
 கார் ஆர் கடல் நஞ்சை உண்டு உகந்த காபாலி
 போர் ஆர் புரம் பாடி பூவல்லி கொய்யாமோ! 10

பாலும் அமுதமும் தேனுடன் ஆம் பரா பரம் ஆய்
கோலம் குளிர்ந்து உள்ளம் கொண்ட பிரான் குரை கழல்கள்
ஞாலம் பரவுவார் நல் நெறி ஆம் அந் நெறியே
போலும் புகழ் பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ!

11

வானவன் மால் அயன் மற்றும் உள்ள தேவர்கட்கும்
கோன் அவன் ஆய் நின்று கூடல் இலாக் குணக் குறியோன்
ஆன நெடும் கடல் ஆலாலம் அமுதுசெய்ய
போனகம் ஆனவா பூவல்லி கொய்யாமோ!

12

அன்று ஆல் நீழல் கீழ் அரு மறைகள் தூன் அருளி
நன்று ஆன வானவர் மா முனிவர் நாள்தோறும்
நின்று ஆர ஏத்தும் நிறை கழலோன் புனை கொன்றைப்
பொன் தாது பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ!

13

படம்ஆக என் உள்ளே தன் இணைப் போது அவை அளித்து இங்கு
இடம் ஆகக் கொண்டிருந்து ஏகம்பம் மேய பிரான்
தடம் ஆர் மதில் தில்லை அம்பலமே தான் இடமா
நடம் ஆடுவா பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ!

14

அங்கி அருக்கன் இராவணன் அந்தகன் கூற்றன்
செங்கண் அரி அயன் இந்திரனும் சந்திரனும்
பங்கம் இல் தக்கனும் எச்சனும் தம் பரிசு அழிய
பொங்கிய சீர் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ!

15

திண் போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போர் ஏறு
மண்பால் மதுரையில் பிட்டு அமுது செய்தருளி
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண் பாடல் பாடி நாம் பூவல்லி கொய்யாமோ!

16

முன் ஆய மால் அயனும் வானவரும் தானவரும்
 பொன் ஆர் திருவடி தாம் அறியார் போற்றுவதே
 என் ஆகம் உள் புகுந்து ஆண்டுகொண்டான் இலங்கு அணியாம்
 பல் நாகம் பாடி நாம் பூ வல்லி கொய்யாமோ!

17

சீர் ஆர் திருவடித் திண் சிலம்பு சிலம்பு ஒலிக்கே
 ஆராத ஆசை அது ஆய் அடியேன் அகம் மகிழ்
 தேர் ஆர்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திரு நடம்செய்
 பேரானந்தம் பாடிப் பூ வல்லி கொய்யாமோ!

18

அத்தி உரித்து அது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்
 பித்த வடிவு கொண்டு இவ் உலகில் பிள்ளையும் ஆம்
 முத்தி முழு முதல் உத்தரகோச மங்கை வள்ளல்
 புத்தி புகுந்தவா பூ வல்லி கொய்யாமோ!

19

மா ஆர ஏறி மதுரை நகர் புகுந்து அருளி
 தே ஆர்ந்த கோலம் திகழ்ப் பெருந்துறையான்
 கோ ஆகி வந்து எம்மைக் குற்றேவல் கொண்டு அருளும்
 பூ ஆர் கழல் பரவி பூ வல்லி கொய்யாமோ!

20

திருச்சிற்றம்பலம்

14. திரு உந்தியார்

(ஞான வெற்றிப்பாடு - தீமையறப் பாடுதல் - மறக் கருணையின்
மாண்பினைப் பாடுதல் - அருட்சத்தியின் ஆற்றல் - மகளிர்தம் கைகளை
ஒருங்கு சேர்த்து உந்தி உந்தி ஆடுதல்!)

திருவேகம்பத்தில் அருளியது

(கலித் தாழிசை)

திருச்செழும்பு

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்

உளைந்தன முப் புரம் உந்தீ பற

ஒருங்கு உடன் வெந்தவாறு உந்தீ பற

1

ஈர் அம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தம் கையில்

ஓர் அம்பே முப் புரம் உந்தீ பற

ஒன்றும் பெரு மிகை உந்தீ பற

2

தச்சு விடுத்தலும் தாம் அடி யிட்டலும்

அச்சு முறிந்தது என்று உந்தீ பற

அழிந்தன முப் புரம் உந்தீ பற!

3

உய்ய வல்லார் ஒரு மூவரைக் காவல் கொண்டு

எய்ய வல்லானுக்கே உந்தீ பற

இள முலை பங்கள் என்று உந்தீ பற!

4

சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்

ஓடியவா பாடி உந்தீ பற

உருத்திர நாதனுக்கு உந்தீ பற!

5

ஆவா திருமால் அவிப் பாகம் கொண்டு அன்று

சாவாது இருந்தான் என்று உந்தீ பற

சதுர்முகன் தாதை என்று உந்தீ பற!

6

- வெய்யவன் அங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தறித்தான் என்று உந்தீ பற
கலங்கிற்று வேள்வி என்று உந்தீ பற! 7
- பார்ப்பதியைப் பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பது என்னே ஏடி உந்தீ பற
பணை முலை பாகனுக்கு உந்தீ பற! 8
- புரந்தரனார் ஒரு பூங் குயில் ஆகி
மரந்தனில் ஏறினார் உந்தீ பற
வானவர் கோன் என்றே உந்தீ பற! 9
- வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திரனார் தலை
துஞ்சினவா பாடி உந்தீ பற
தொடர்ந்த பிறப்பு அற உந்தீ பற! 10
- ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலை ஆகக்
கூட்டியவா பாடி உந்தீ பற
கொங்கை குலுங்க நின்று உந்தீ பற! 11
- உண்ணப் புகுந்த பகன் ஒளித்து ஓடாமே
கண்ணைப் பறித்தவாறு உந்தீ பற
கருக் கெட நாம் எலாம் உந்தீ பற! 12
- நாமகள் நாசி சிரம் பிரமன் பட
சோமன் முகம் நெரித்து உந்தீ பற
தொல்லை வினை கெட உந்தீ பற! 13
- நான் மறையோனும் மகத்தியமான் பாட
போம் வழி தேடும் ஆறு உந்தீ பற
புரந்தரன் வேள்வியில் உந்தீ பற! 14

சூரியனார் தொண்டை வாயினில் பற்களை
வாரி நெரித்தவாறு உந்தீ பற
மயங்கிற்று வேள்வி என்று உந்தீ பற!

தக்கனார் அன்றே தலை இழந்தார் தக்கன்
மக்களைச் சூழ நின்று உந்தீ பற
மடிந்தது வேள்வி என்று உந்தீ பற!

பாலகனார்க்கு அன்று பால் கடல் ஈந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே உந்தீபற
குமரன் தன் தாதைக்கே உந்தீபற!

நல்ல மலரினமேல் நான் முகனார் தலை
ஒன்னை அரிந்தது என்று உந்தீ பற
உகிரால் அரிந்தது என்று உந்தீ பற!

தேரை நிறுத்தி மலை எடுத்தான் சிரம்
ஈர் ஐந்தும் இற்றவாறு உந்தீ பற
இருபதும் இற்றது என்று உந்தீ பற!

ஏகாசம் இட்ட இருடிகள் போகாமல்
ஆகாசம் காவல் என்று உந்தீ பற
அதற்கு அப்பாலும் காவல் என்று உந்தீ பற!

ഭിന്നഭിന്നഗുണപരം.

15. திருத் தோள் நோக்கம்

(பிரபஞ்ச சுத்தி ஆன்மாக்களைச் சுத்திகரித்தல் - அத்தன் கருணைக்கு
ஆராமை மிகுதல் - நிற்பன இயங்குவன நில்லாது வேறாதல் - மகளிர்
ஒருவர் தோளை ஒருவர் தொட்டு நோக்கி விளையாடுதல் -
திருவருளோடு ஒன்றி நிற்கும் செம்மாப்புப் பாடுதல்)

திருத்தில்லையில் அருளியது

(நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருத்தில்லையில்

பூத்து ஆரும் பொய்கைப் புனல் இதுவே எனக் கருதி
பேய்த்தேர் முகக்க உறும்பேதை குணம் ஆகாமே
தீர்த்தாய் திகழ் தில்லை அம்பலத்தே திரு நடம் செய்
கூத்தா உன் சேவடி கூடும்வண்ணம் தோள் நோக்கம்!

1

என்றும் பிறந்து இறந்து ஆழாமே ஆண்டுகொண்டான்
கன்றால் விளவு எறிந்தான் பிரமன் காண்பு அரிய
குன்றாத சீர்த் தில்லை அம்பலவன் குணம் பரவி
துன்று ஆர் குழலினீர் தோள் நோக்கம் ஆடாமோ!

2

பொருள் பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல் விளங்க
செருப்பு உற்ற சீர் அடி வாய்க் கலசம் ஊன் அமுதம்
விருப்பு உற்று வேடனார் சேடு ஏறிய மெய் குளிர்ந்து அங்கு
அருள்பெற்று நின்றவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ!

3

கல் போலும் நெஞ்சம் கசிந்து உருக கருணையினால்
நிற்பானைப் போல என் நெஞ்சின் உள்ளே புகுந்தருளி
நல்பால் படுத்தி என்னை நாடு அறியத் தான் இங்ஙன்
சொல் பாலது ஆனவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ!

4

நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர் நீள் விசும்பு நிலா பகலோன்
புலன் ஆயம் மைந்தனோடு எண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்
உலகு ஏழ் எனத் திசை பத்து எனத் தான் ஒருவனுமே
பல ஆகி நின்றவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! 5

புத்தன் முதல்ஆய புல்அறிவின் பல் சமயம்
தம் தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டு நிற்க
சித்தம் சிவம் ஆக்கிச் செய்தனவே தவம் ஆக்கும்
அத்தன் கருணையினால் தோள் நோக்கம் ஆடாமோ! 6

தீது இல்லை மாணி சிவ கருமம் சிதைத்தானை
சாதியும் வேதியன் தாதை தனைத் தான் இரண்டும்
சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர் தொழ
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோள் நோக்கம்! 7

மானம் அழிந்தோம் மதி மறந்தோம் மங்கை நல்லீர்
வானம் தொழும் தென்னன் வார்கழலே நினைந்து அடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள் பெறில் நாம் அவ்வணமே
ஆனந்தம் ஆகி நின்று ஆடாமோ தோள் நோக்கம்! 8

எண் உடை மூவர் இராக்கதர்கள் எரி பிழைத்து
கண் நுதல் எந்தை கடைத் தலை முன் நின்றதன் பின்
எண் இலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசை மால் பலர் மாண்டனர்காண் தோள் நோக்கம்! 9

பங்கயம் ஆயிரம் பூ வினில் ஓர் பூக் குறைய
தம் கண் இடந்து அரன் சேவடிமேல் சாத்தனுமே
சங்கரன் எம் பிரான் சக்கரம் மாற்கு அருளிய ஆறு
எங்கும் பரவி நாம் தோள் நோக்கம் ஆடாமோ. 10

காமன் உடல் உயிர் காலன் பல் காய் கதிரோன்
நாமகள் நாசி சிரம் பிரமன் கரம் எரியை
சோமன் கலை தலை தக்கனையும் எச்சனையும்
தூய்மைகள் செய்தவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ!

11

பிரமன் அரி என்று இருவரும் தம் பேதமையால்
பரமம் யாம் பரம் என்று அவர்கள் பதைப்பு ஒடுங்க
அரனார் அழல் உரு ஆய் அங்கே அளவு இறந்து
பரம் ஆகி நின்றவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ!

12

ஏழைத் தொழும்பனென் எத்தனையோ காலம் எல்லாம்
பாழுக்கு இறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
ஊழி முதல் சிந்தாத நல் மணி வந்து என் பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோள் நோக்கம் ஆடாமோ!

13

உரை மாண்ட உள் ஒளி உத்தமன் வந்து உளம் புகலும்
கரை மாண்ட காமப் பெரும் கடலைக் கடத்தலுமே
இரை மாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்து ஓட
துரை மாண்ட வாபாடி தோள் நோக்கம் ஆடாமோ!

14

சுருஷ்ஷுஷுஷு

16. திருப் பொன் ஊசல்

(அருட்சுத்தி - அருளொடு கலத்தல் - அருளொடு கூடி
வாயாரப் பாடி ஊசல் ஆடுதல்!)

திருஉத்தரகோச மங்கையில் அருளியது

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருச்செந்தூர்

சீர் ஆர் பவளம் கால் முத்தம் கயிறு ஆக
ஏர்ஆரும் பொன் பலகை ஏறிஇனிது அமர்ந்து
நாராயணன் அறியா நாள் மலர்த்தாள் நாய் அடியேற்கு
ஊர் ஆகத் தந்தருளும் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா அமுதின் அருள்தாள் இணை பாடி
போர்ஆர் வேல் கண் மடவீர் பொன்ஊசல் ஆடாமோ!

1

மூன்று அங்கு இலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான் தங்கு தேவர்களும் காணா மலர் அடிகள்
தேன் தங்கி தித்தித்து அமுது ஊறித் தான் தெளிந்து அங்கு
ஊன் தங்கி நின்று உருக்கும் உத்தரகோச மங்கைக்
கோன் தங்கு இடைமருது பாடி குல மஞ்ளை
போன்று அங்கு அன நடையீர் பொன்ஊசல் ஆடாமோ!

2

முன் ஈறும் ஆதியும் இல்லான் முனிவர் குழாம்
பல் நூறு கோடி இமையோர்கள் தாம் நிற்ப
தன்நீறு எனக்கு அருளி தன் கருணை வெள்ளத்து
மன் ஊற மன்னும் மணி உத்தரகோசமங்கை
மின் ஏறும் மாடவியல் மாளிகை பாடி
பொன் ஏறு பூண் முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ!

3

நஞ்சு அமர் கண்டத்தன் அண்டத்தவர் நாதன்
மஞ்சு தோய்மாட மணி உத்தரகோசமங்கை
அம் சொலாள் தன்னோடு கூடி அடியவர்கள்
நெஞ்சுளே நின்று அமுதம் ஊறி கருணை செய்து
துஞ்சல் பிறப்பு அறுப்பான் தூய புகழ் பாடி
புஞ்சம் ஆர் வெள் வளையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ!

4

ஆணோ அலியோ அரிவையோ என்று இருவர்
காணாக் கடவுள் கருணையினால் தேவர் குழாம்
நாணாமே உய்யஆட்கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊண் ஆக உண்டருளும் உத்தரகோசமங்கைக்
கோண் ஆர் பிறைச் சென்னிக் கூத்தன் குணம் பரவி
பூண் ஆர் வன முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ!

5

மாது ஆடு பாகத்தன் உத்தரகோசமங்கைத்
தாதுஆடு கொன்றைச் சடையான் அடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை ஆட்கொண்டு என் தொல் பிறவித்
தீது ஓடா வண்ணம் திகழப் பிறப்பு அறுப்பான்
காது ஆடு குண்டலங்கள் பாடிக்கசிந்து அன்பால்
போது ஆடு பூண் முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ!

6

உன்னற்கு அரிய திரு உத்தரகோச மங்கை
மன்னிப் பொலிந்து இருந்த மா மறையோன் தன் புகழே
பன்னிப் பணிந்து இறைஞ்ச பாவங்கள் பற்று அறுப்பான்
அன்னத்தின் மேல் ஏறி ஆடும் அணி மயில் போல்
என் அத்தன் என்னையும் ஆட்கொண்டான் எழில் பாடி
பொன் ஒத்த பூண் முலையீர்! பொன் ஊசல் ஆடாமோ!

7

கோல வரைக் குடுமி வந்து குவலயத்துச்
 சால அமுது உண்டு தாழ் கடலின் மீது எழுந்து
 ஞாலம்மிக பரி மேற்கொண்டுநமை ஆண்டான்
 சீலம் திகழும் திரு உத்தரகோச மங்கை
 மாலுக்கு அரியானை வாய் ஆர நாம் பாடி
 புலித்து அகம் குழைந்து பொன் ஊசல் ஆடாமோ!

8

தெங்கு உலவு சோலைத் திரு உத்தரகோச மங்கை
 தங்கு உலவு சோதித் தனி உருவம் வந்தருளி
 எங்கள் பிறப்பு அறுத்திட்டு எம் தரமும் அட்கொள்வான்
 பங்குஉலவு கோதையும் தானும் பணிகொண்ட
 கொங்கு உலவு கொன்றைச் டையான் குணம் பரவி
 பொங்கு உலவு புண் முலையீர் பொன் ஊசல் ஆடாமோ!

9

திருச்சிற்றப்பல்

17. அன்னைப் பத்து

(ஆத்தும் பூரணம் - ஆன்மா அருளொடு நிறைதல் - சிவனோடு
ஒன்றுதல் - தலைவன்பால் தன்னை - இழந்தவரின் கூற்று)

திருத்தில்லையில் அருளியது

(கலி விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

வேத மொழியர் வெண்ணீற்றர் செம்மேனியர்
நாதப் பறையினர் அன்னே என்னும்
நாதப் பறையினர் நான்முகன் மானுக்கும்
நாதர் இந் நாதனார் அன்னே என்னும்.

1

கண் அஞ்சனத்தர் கருணைக் கடலினர்
உள் நின்று உருக்குவர் அன்னே என்னும்
உள் நின்று உருக்கி உலப்பு இலா ஆனந்தக்
கண்ணீர் தருவரால் அன்னே என்னும்.

2

நித்த மணாளர் நிரம்ப அழகியர்
சித்தத்து இருப்பவரால் அன்னே என்னும்
சித்தத்து இருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தர் ஆனந்தரால் அன்னே என்னும்.

3

ஆடு அரப் பூண் உடைத்தோல் பொடிப் பூசிற்று ஓர்
வேடம் இருந்த ஆறு அன்னே என்னும்
வேடம் இருந்தவா கண்டு கண்டு என் உள்ளம்
வாடும் இது என்னே அன்னே என்னும்.

4

நீண்ட கரத்தர் நெறி தரு குஞ்சியர்
பாண்டி நல் நாடரால் அன்னே என்னும்
பாண்டி நல் நாடர் பரந்து எழு சிந்தையை
ஆண்டு அன்பு செய்வரால் அன்னே என்னும்.

5

உன்னதற்கு அரிய சீர் உத்தர மங்கையர்
மன்னுவது என் நெஞ்சில் அன்னே என்னும்
மன்னுவது என் நெஞ்சில் மால் அயன் காண்கிலார்
என்ன அதிசயம் அன்னே என்னும்.

6

வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண் திருமுண்டத்தர்
பள்ளிக் குப்பாயத்தர் அன்னே என்னும்
பள்ளிக் குப்பாயத்தர் பாய் பரி மேற்கொண்டு என்
உள்ளம் கவர்வரால் அன்னே என்னும்.

7

தாளி அறுகினர் சந்தனச் சீந்தினர்
ஆள் எம்மை ஆள்வரால் அன்னே என்னும்
ஆள் எம்மை ஆளும் அடிகளார் தம் கையில்
தாளம் இருந்த ஆறு அன்னே என்னும்.

8

தையல் ஓர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
ஐயம் புகுவரால் அன்னே என்னும்
ஐயம் புகுந்து அவர் போதலும் என் உள்ளம்
நையும் இது என்னே அன்னே என்னும்.

9

கொன்றை மதியமும் கூவிளம் மத்தமும்
துன்றிய சென்னியர் அன்னே என்னும்
துன்றிய சென்னியின் மத்தம் உன்மத்தமே
இன்று எனக்கு ஆன ஆறு அன்னே என்னும்.

10

திருச்சிற்றப்பன்

18. குயில் பத்து

(ஆத்தம இரக்கம் - சிவனைக் கண்டு இரங்குதல் - குயில் விடு தூது -
நற்சோதி எனைக் கூடுதற்குக் கூவுக - சிவனோடு கூடும் குறிப்பு)

திருத்திலையின் அருளியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பல்

கீதம் இனிய குயிலே கேட்டிழை
எங்கள் பெருமான்
பாதம் இரண்டும் வினவில் பாதாளம்
ஏழினுக்கு அப்பால்.
சோதி மணிமுடி சொல்லில் சொல் இறந்து
நின்ற தொன்மை
ஆதி குணம் ஒன்றும் இல்லான் அந்தம்
இலான் வரக் கூவாய்.

1

ஏர் தரும் ஏழ் உலகு ஏத்த எவ் உருவும்
தன் உருஆய்
ஆர் கலிகூழ் தென் இலங்கை அழகு அமர்
வண்டோதரிக்கு
பேர் அருள் இன்பம் அளித்த பெருந்துறை
மேய பிரானை
சீரிய வாயால் குயிலே தென் பாண்டி
நாடனை கூவாய்!

2

நீல உருவின் குயிலே! நீள் மணி
மாடம் நிலாவும்
கோல அழகின் திகழும் கொடி மங்கை
உள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிதும் இனிய திருஉத்தர
கோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயகனை
வரக் கூவாய்!

3

தேன் பழச் சோலை பயிலும் சிறு குயிலே
 இது கேள் நீ
 வான் பழித்து இம் மண் புகுந்து மனிதரை
 ஆட்கொண்ட வள்ளல்
 ஊன் பழித்து உள்ளம் புகுந்து என் உணர்வு அது
 ஆய ஒருத்தன்
 மான் பழித்து ஆண்ட மென் நோக்கி மணாளனை
 நீ வரக் கூவாய்!

4

சுந்தரத்து இன்பக் குயிலே கும்பு சுடர்
 ஞாயிறு போல
 அந்தரத்தே நின்று இழிந்து இங்கு அடியவர்
 ஆசை அறுப்பான்
 முந்தும் நடுவும் முடிவும் ஆகிய
 மூவர் அறியாச்
 சிந்துரச் சேவடியானை சேவகனை
 வரக் கூவாய்!

5

இன்பம் தருவன் குயிலே ஏழ் உலகும்
 முழுது ஆளி
 அன்பன் அமுது அளித்து ஊறும் ஆனந்தன்
 வான் வந்த தேவன்
 நான் பொன் மணிச்சுவடு ஒத்த நல்
 பரிமேல் வருவானை
 கொம்பின் மிழற்றும் குயிலே கோகழி
 நாதனை கூவாய்!

6

உன்னை உகப்பன் குயிலே உன் துணைத்
 தோழியும் ஆவன்
 பொன்னை அழித்த நல் மேனிப் புகழில்
 திகழும் அழகன்

மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல்
 பெருந்துறை மேய
 தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்ப் புயங்கள்
 வரக் கூவாய்!

7

வா இங்கே நீ குயில் பிள்ளாய் மாலொடு
 நான்முகன் தேடி
 ஓவி அவர் உன்னி நிற்ப ஒண் தழல்
 விண் பிளந்து ஓங்கி
 மேவி அன்று அண்டம் கடந்து விரி சுடராய்
 நின்ற மெய்யன் •
 தாவி வரும் பரிப் பாகன் தாழ் சடையோன்
 வரக் கூவாய்! •

8

கார் உடைப் பொன் திகழ் மேனி கடி பொழில்
 வாழும் குயிலே
 சீர் உடைச் செம் கமலத்தில் திகழ் உரு
 ஆகிய செல்வன்
 பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டி பாசம்
 அறுத்து எனை ஆண்ட
 ஆர் உடை அம் பொனின் மேனி அமுதினை
 நீ வரக் கூவாய்!

9

கொந்து அணவும்பொழில் சோலை கூங் குயிலே
 இது கேள் நீ
 அந்தணன் ஆகி வந்து இங்கே அழகிய
 சேவடி காட்டி
 எம் தமர் ஆம் இவன் என்று இங்கு என்னையும்
 ஆட்கொண்டருளும்
 செந்தழல் போல் திரு மேனித் தேவர்
 பிரான் வரக் கூவாய்!

10

சுருத்திரப்பாடல்.

117

19. திருத் தசாங்கம்

(அடிமை கொண்ட முறைமை - இறைவனுக்கு உரிய பத்து
அடையாளங்களால் ஆண்டது பற்றி அப் பத்து
உறுப்புக்களையும் பாடிப் பரவுதல்)

திருத்தில்லையில் அருளிய

(நேரிசை வெண்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

ஏர் ஆர் இளம் கிளியே எங்கள் பெருந்துறைக் கோன்
சீர் ஆர் திரு நாமம் தேர்ந்து உரையாய் ஆளுரன்
செம்பெருமான் வெள்மலரான் பால் கீடலான் செப்புவபோல்
எம்பொருமான் தேவர் பிரான் என்று.

1

ஏதம் இலா இன் சொல் மரகதமே ஏழ் பொழிற்கும்
நாதன் நமை ஆளுடையான் நாடு உரையாய் ஆளுரன்
அன்பு ஆண்டு மீளா அருள் புரிவான் நாடு என்றும்
தென் பாண்டி நாடே தெளி.

2

தாது ஆடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமை ஆளும்
மாது ஆடும் பாகத்தன் வாழ் பதி என் கோதாட்டிப்
பத்தர் எல்லாம் பார்மேல் சிவபுரம்போல் கொண்டாடும்
உத்தரகோச மங்கை ஊர்.

3

செய்ய வாய்ப் பைஞ் சிறகின் செல்வீ நம் சிந்தை சேர்
ஐயன் பெருந்துறையான் ஆறு உரையாய் தையலாய்
வான் வந்த சிந்தை மலம் கழுவ வந்து இழியும்
ஆனந்தம் காண் உடையான் ஆறு.

4

கிஞ்சக வாய் அம்சுகமே கேடு இல் பெருந்துறைக் கோன்
மஞ்சள் மருவும் மலை பகராய் நெஞ்சத்து
இருள் அகல வாள் வீசி இன்பு அமரும் முத்தி
அருளும் மலை என்பது காண் ஆய்ந்து.

5

இப் பாடே வந்து இயம்பு கூடு புகல் என் கிளியே
ஒப்பு ஆடாச் சீர் உடையான் ஊர்வது என்னே எப்போதும்
தேன் புரையும் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ஏத்து இசைப்ப
வான் புரவி ஊரும் மகிழ்ந்து.

6

கோல் தேன் மொழிக் கிள்ளாய் கோது இல் பெருந்துறைக் கோன்
மாற்றாரை வெல்லும் படை பகராய் ஏற்றார்
அழுக்கு அடையா நெஞ்சு உருக மும் மலங்கள் பாயும்
கழுக்கடை காண் கைக்கொள் படை.

7

இன் பால் மொழிக் கிள்ளாய் எங்கள் பெருந்துறைக் கோன்
முன் பால் முழங்கும் முரசு இயம்பாய் அன்பால்
பிறவிப் பகை கலங்க பேரின்பத்து ஓங்கும்
பரு மிக்க நாதப் பறை.

8

ஆய மொழிக் கிள்ளாய் அள்ளுறும் அன்பர்ப்பால்
மேய பெருந்துறையான் மெய்த் தார் என் தீய வினை
நாளும் அனுகா வண்ணம் நாயேனை ஆளுடையான்
தாளி அறுகு ஆம் உவந்த ஆர்.

9

சோலைக் பசங்கிளியே தூ நீர்ப் பெருந்துறைக் கோன்
கோலம் பொலியும் கொடி கூறாய் சாலவும்
ஏதிலார் துண் என்ன மேல் விளங்கி ஏர் காட்டும்
கோது இலா ஏறு ஆம் கொடி.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

119

20. திருப் பள்ளி எழுச்சி

(திரோதான சுத்தி - மறைப்பாற்றலின் வலி மடங்குதல் - இறைவனைத்
துயிலுணர்த்தப் பாடிப் பணிவிடை கேட்டு அன்பு செய்தல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(எண்சீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றி என் வாழ் முதல் ஆகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற்கு இணை துணை மலர்கொண்டு
ஏற்றி நின் திரு முகத்து எமக்கு அருள் மலரும்
எழில் நகை கொண்டு நின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்று இதழ்க் கமலங்கள் மலரும் தண் வயல் சூழ்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே
ஏற்று உயர் கொடி உடையாய் எமை உடையாய்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே!

1

அருணன் இந்திரன் திசை அனுகின்ன் இருள் போய்
அகன்றது உதயம் நின் மலர்த் திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழ எழ நயனக்
கடி மலர் மலர மற்று அண்ணல் அம் கண் ஆம்
திரள் நிரை அறு பதம் முரல்வன இவை ஓர்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே
அருள் நிதி தர வரும் ஆனந்த மலையே
அலை கடலே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

2

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஒளி ஒளி உதயத்து
ஒருப்படுகின்றது விருப்பொடு நமக்கு
தேவ நல் செறி கழல் தாள் இணை காட்டாய்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே
யாவரும் அறிவு அரியாய் எமக்கு எளியாய்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே!

3

இன் இசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்

இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணை மலர்க் கையினர் ஒருபால்

தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்

திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே
என்னையும் ஆண்டுகொண்டு இன் அருள் புரியும்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே!

4

பூதங்கள் தோறும் நின்றாய் எனில் அல்லால்

போக்கு இலன் வரவு இலன்னன நினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்

கேட்டு அறியோம் உனைக் கண்டு அறிவாரை
சீதம் கொள் வயல் திருப்பெருந்துறை மன்னா

சிந்தனைக்கும் அரியாய் எங்கள் முன் வந்து
ஏதங்கள் அறுத்து எம்மை ஆண்டு அருள் புரியும்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே!

5

பப்பு அற வீட்டு இருந்து உணரும் நின் அடியார்

பந்தனை வந்து அறுத்தார் அவர் பலரும்
மைப்பு உறு கண்ணியர் மானிடத்து இயல்பின்

வணங்குகின்றார் அணங்கின் மணவாளா
செப்பு உறு கமலங்கள் மலரும் தண் வயல் சூழ்

திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே!
இப் பிறப்பு அறுத்து எமை ஆண்டு அருள் புரியும்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே!

6

அது பழச் சுவை என அமுது என அறிதற்கு

அரிது என எளிது என அமரரும் அறியார்

இது அவன் திருஉரு இவன் அவன் எனவே

எங்களை ஆண்டு கொண்டு இங்கு எழுந்தருளும்

மது வளர் பொழில் திரு உத்தரகோச
 மங்கை உள்ளாய் திருப்பெருந்துறை மன்னா
 எது எமைப் பணி கொளும் ஆறு அது கேட்போம்
 எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாளே!

7

முந்திய முதல் நடு இறுதியும் ஆனாய்
 மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்று அறிவார்
 பந்து அணை விரலியும் நீயும் நின் அடியார்
 பழங் குடித்தொறும் எழுந்தருளிய பரனே
 செந்தழல் புரை திரு மேனியும் காட்டி
 திருப்பெருந்துறை உறை கோயிலும் காட்டி
 அந்தணன் ஆவதும் காட்டி வந்து ஆண்டாய்
 ஆர் அமுதே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

8

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொருளே உன் தொழுப்பு அடியோங்கள்
 மண்ணகத்தே வந்து வாழச் செய்தானே
 வண் திருப்பெருந்துறையாய் வழி அடியோம்
 கண் அகத்தே நின்று களிதரு தேனே
 கடல் அமுதே கரும்பே விரும்பும் அடியார்
 எண் அகத்தாய் உலகுக்கு உயிர் ஆனாய்
 எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே!

9

புவனியில் போய்ப் பிறவாமையில் நாள் நாம்
 போக்குகின்றோம் அவமே இந்தப் பூமி
 சிவன் உய்யக் கொள்கின்ற ஆறு என்று நோக்கி
 திருப்பெருந்துறை உறைவாய் திருமால் ஆம்
 அவன் விருப்பு எய்தவும் அரவவன் ஆசைப்
 படவும் நின் அலர்ந்த மெய்க் கருணையும் நீயும்
 அவனியில் புகுந்து எமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
 ஆர் அமுதே பள்ளி எழுந்தருளாயே!

10

திருச்செழும்பு

122

21. கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்

(அநாதியாகிய சற்காரியம் - சிவானந்தம் அளவறுக்க ஒண்ணாமை -
அருள் அடையும் குறிப்பு - திருவருளைப் பெறுவதற்கு அடியார்
கூட்டத்துள் இருத்தும்படி வேண்டதல்)

திருத்தில்லையில் அருளியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

உடையாய் உந்தன் நடுவு இருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்
இருப்பது ஆனால் அடியேன் உன்
அடியார் நடுவுள் இருக்கும்
அருளைப் புரியாய் பொன்னம்பலத்து எம்
முடியா முதலே என் கருத்து
முடியும் வண்ணம் முன் நின்றே!

1

முன் நின்று ஆண்டாய் எனை முன்னம்
யானும் அதுவே முயல்வு உற்றுப்
பின் நின்று ஏவல் செய்கின்றேன்
பிற்பட்டு ஒழிந்தேன் பெம்மானே
என் என்று அருள் இவர நின்று
போந்திடு என்னாவிடில் அடியார்
உன் நின்று இவன் ஆர் என்னாரோ
பொன்னம்பலக் கூத்து உகந்தானே

2

உகந்தானே அன்பு உடை அடிமைக்கு
உருகா உள்ளத்து உணர்வு இலியேன்
சகம் தான் அறிய முறையிட்டால்
தக்க ஆறு அன்று என்னாரோ
மகம் தான் செய்து வழி வந்தார்
வாழ வாழ்ந்தாய் அடியேற்கு உன்
முகம் தான் தாரா விடின் முடிவேன்
பொன்னம்பலத்து எம் முழு முதலே!

3

முழு முதலே ஐம்புலனுக்கும்
 மூவர்க்கும் என் தனக்கும்
 வழி முதலே நின் பழ அடியார்
 திரள் வான் குழுமிக்
 கெழு முதலே அருள் தந்து இருக்க
 இரங்கும் கொல்லோ என்று
 அமும் அதுவே அன்றி மற்று என்
 செய்கேன் பொன்னம்பலத்து அரைசே!

4

அரைசே பொன்னம்பலத்து ஆடும்
 அமுதே என்று உன் அருள் நோக்கி
 இரை தேர் கொக்கு ஒத்து இரவு பகல்
 ஏசற்று இருந்தே வேசற்றேன்
 கரை சேர் அடியார் களி சிறப்பக்
 காட்சி கொடுத்து உன் அடியேன்பால்
 பிரை சேர் பாலின் நெய் போலப்
 பேசாது இருந்தால் ஏசாரோ!

5

ஏசா நிற்பர் என்னை உனக்கு
 அடியான் என்று பிறர் எல்லாம்
 பேசா நிற்பர் யான் தானும்
 பேணா நிற்பேன் நின் அருளே
 தேசா நேசர் கழ்ந்து இருக்கும்
 திரு ஓலக்கம் சேவிக்க
 ஈசா பொன்னம்பலத்து ஆடும்
 எந்தாய் இனித்தான் இரங்காயே!

6

இரங்கும் நமக்கு அம்பலக் கூத்தன்
 என்று என்று ஏமாந்திருப்பேனை
 அரும் கற்பனை கற்பித்து ஆண்டாய்
 ஆள்வார் இலி மாடு ஆவேனோ

நெருங்கும் அடியார்களும் நீயும்
 நின்று நிலாவி விளையாடும்
 மருங்கே சார்ந்து வர எங்கள்
 வாழ்வே "வா" என்று அருளாயே!

7

அருளாது ஒழிந்தால் அடியேனை
 அஞ்சேல் என்பார் ஆர் இங்கு
 பொருளா என்னைப் புகுந்து ஆண்ட
 பொன்டே பொன்னம்பலக் கூத்தா
 மருள் ஆர் மனத்தோடு உனைப் பிரிந்து
 வருந்துவேனை "வா" என்று உன்
 தெருள் ஆர் கூட்டம் காட்டாயேல்
 செத்தே போனரில் சிரியாரோ!

8

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்
 திரண்டு திரண்டு உன் திருவார்த்தை
 விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
 வெவ்வேறு இருந்து உன் திரு நாமம்
 தரிப்பார் பொன்னம்பலத்து ஆடும்
 தலைவா என்பார் அவர் முன்னே
 நரிப்பு ஆய் நாயேன் இருப்பேனோ
 நம்பீ இனித்தான் நல்காயே!

9

நல்காது ஒழியான் நமக்கு என்று உன்
 நாமம் பிதற்றி நயன நீர்
 மல்கா வாழ்த்தா வாய் குழறா
 வணங்கா மனத்தால் நினைந்து உருகி
 பல்கால் உன்னைப் பாவித்து
 பரவி பொன்னம்பலம் என்றோ
 ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கு இரங்கி
 அருளாய் என்னை உடையானே!

10

திருச்சிற்றம்பலம்

125

22. கோயில் திருப் பதிகம்

(அனுபோக இலக்கணம் - சிவானுபூதிக்குச் சான்று-
திருவருளுடன் கலக்கும்போது பெறும் பேரானந்தம்)
திருப்பெருந்துறையை நினைந்து

திருத்தில்லையில் அருளியது

(எழுசீர் விருத்தம்)

திருத்தில்லையில்

மாறிநின்று என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்

புலன் ஐந்தின் வழி அடைத்து அமுதே

ஊறிநின்று என் உள் எழு பரஞ் சோதி

உள்ளவா காண வந்தருளாய்

தேறலின் தெளிவே சிவபெருமானே

திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே

ஈறு இலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த

இன்பமே என்னுடைய அன்பே!

1

அன்பினால் அடியேன் ஆவியோடு ஆக்கை

ஆனந்தமாய்க் கசிந்துஉருக

என் பரம் அல்லா இன் அருள் தந்தாய்

யான் இதற்கு இலன் ஓர் கைம்மாறு

முன்பும் ஆய் பின்பும் முழுதும் ஆய் பரந்த

முத்தனே முடிவு இலா முதலே

தென் பெருந்துறையாய் சிவபெருமானே

சீர் உடைச் சிவபுரத்து அரைசே!

2

அரைசனே அன்பர்க்கு அடியனேன் உடைய
 அப்பனே ஆவியோடு ஆக்கை
 புரைபுரை கனியப் புகுந்து நின்று உருக்கிப்
 பொய் இருள் கடிந்த மெய்ச் சுடரே
 திரை பொரா மன்னும் அமுதத் தெண் கடலே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 உரை உணர்வு இறந்து நின்று உணர்வது ஓர் உணர்வே
 யான் உன்னை உரைக்குமாறு உணர்த்தே!

3

உணர்ந்த மா முனிவர் உம்பரோடு ஒழிந்தார்
 உணர்வுக்கும் தெரிவு அரும் பொருளே
 இணங்கு இலி எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே
 எனைப் பிறப்பு அறுக்கும் எம் மருந்தே
 திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்த தூ வெளியே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 குணங்கள் தாம் இல்லா இன்பமே உன்னைக்
 குறுகினேற்கு இனி என்ன குறையே!

4

குறைவு இலா நிறைவே கோது இலா அமுதே
 ஈறு இலாக் கொழும் சுடர்க் குன்றே
 மறையும் ஆய் மறையின் பொருளும் ஆய் வந்து என்
 மனத்திடை மன்னிய மன்னே
 சிறை பெறா நீர் போல் சிந்தை வாய்ப் பாயும்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 இறைவனே நீ என் உடல் இடம் கொண்டாய்
 இனி உன்னை என் இரக்கேனே!

5

இரந்து இரந்து உருக என் மனத்துள்ளே
 எழுகின்ற சோதியே இமையோர்
 சிரம் தனில் பொலியும் கமலச் சேவடியாய்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 நிரந்த ஆகாயம் நீர் நிலம் தீ கால்
 ஆய் அவை அல்லை ஆய் ஆங்கே
 கரந்தது ஓர் உருவே களித்தனன் உன்னைக்
 கண் உறக் கண்டு கொண்டு இன்றே!

6

இன்று எனக்கு அருளி இருள் கடிந்து உள்ளத்து
 எழுகின்ற ஞாயிறே பேசன்று
 நின்ற நின் தன்மை நினைப்பு அற நினைந்தேன்
 நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை
 சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்று ஆம்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 ஒன்றும் நீ அல்லை அன்றி ஒன்று இல்லை
 யார் உன்னை அறியகிற்பாரே!

7

பார் பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப்
 பரந்தது ஓர் படர் ஒளிப் பரப்பே
 நீர் உறு தீயே நினைவதேல் அரிய
 நின்மலா நின் அருள் வெள்ளச்
 சீர் உறு சிந்தை எழுந்த ஓர் தேனே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 ஆர் உறவு எனக்கு இங்கு யார் அயல் உள்ளார்
 ஆனந்தம் ஆக்கும் என் சோதி!

8

சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே அருவாம்
 ஒருவனே சொல்லுதற்கு அரிய
 ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
 அறுக்கும் ஆனந்த மா கடலே
 தீது இலா நன்மைத் திருவருள் குன்றே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 யாது நீ போவது ஓர் வகை எனக்கு அருளாய்
 வந்து நின் இணை அடி தந்தே!

9

தந்தது உன் தன்னை கொண்டது என் தன்னை
 சங்கரா ஆர் கொலோ சதுரர்
 அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
 யாது நீ பெற்றது ஒன்று என்பால்
 சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம் பெருமான்
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 எந்தையே ஈசா உடல் இடம்கொண்டாய்.
 யான் இதற்கு இலன் ஓர் கைம்மாறே!

10

திருச்சிற்றம்பலம்

23. செத்திலாப் பத்து

(சிவானந்தம் அளவறுக்க ஒண்ணாமை - சிவானந்தம் அணுகிச்
செயிக்கப்படாமை - திருவருளோடு உறையத் தடையாய் உள்ள
உடல்பற்றை உயிர்ப்பற்றை நீக்க வேண்டுதல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(எண்சீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றப்பம்

பொய்யனேன் அகம் நெகப் புகுந்து அமுது ஊறும்
புது மலர்க் கழல் இணை அடி பிரிந்தும்
கையனேன் இன்னும் செத்திலேன் அந்தோ
விழித்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன்
ஐயனே அரசே அருள் பெரும் கடலே
அத்தனே அயன் மாற்கு அறி ஒண்ணாச்
செய்ய மேனியனே செய் வகை அறியேன்
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே

1

புற்றுமாய் மரமாய் புனல் காலே
உண்டியாய் அண்டவாணரும் பிறரும்
வற்றி யாரும் நின் மலர் அடி காணா
மன்ன என்னை ஓர் வார்த்தையுள் படுத்துப்
பற்றினாய் பதையேன் மனம் மிக உருகேன்
பரிகிலேன் பரியா உடல் தன்னைச்
செற்றிலேன் இன்னும் திரிதருகின்றேன்
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

2

புலையனேனையும் பொருள் என நினைந்து உன்
அருள் புரிந்தனை புரிதலும் களித்து
தலையினால் நடந்தேன் விடைப் பாகா
சங்கரா எண்ணில் வானவர்க்கு எல்லாம்

நிலையனே அலை நீர் விடம் உண்ட

நித்தனே அடையார் புரம் எரித்த

சிலையனே என்னைச் செத்திடப் பணியாய்

திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

3

அன்பர் ஆகி மற்று அரும் தவம் முயல்வார்

அயனும் மாலும் மற்று அழல் உறு மெழுகு ஆம்

என்பராய் நினைவார் எனைப் பிலர் •

நிற்க இங்கு எனை எற்றினுக்கு ஆண்டாய்

வன் பராய் முருடு ஒக்கும் என் சிந்தை

மரக்கண் என் செவி இரும்பினும் வலிது

தென்பராய்த் துறையாய் சிவலோகா

திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

4

ஆட்டுத் தேவர் தம் விதி ஒழித்து அன்பால்

ஐயனே என்று உன் அருள்வழி இருப்பேன்

நாட்டுத் தேவரும் நாடு அரும் பொருளே

நாதனே உனைப் பிரிவு உறா அருளைக்

காட்டித் தேவ நின் கழல் இணை காட்டி

காய மாயத்தைக் கழித்து அருள் செய்யாய்

சேட்டைத் தேவர் தம் தேவர் பிரானே

திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

5

அறுக்கிலேன் உடல் துணிபட தீப் புக்கு

ஆர்கிலேன் திருவருள் வகை அறியேன்

பொறுக்கிலேன் உடல் போக்கு இடம் கானேன்

போற்றி! போற்றி! என்போர் விடைப் பாகா

இறக்கிலேன் உனைப் பிரிந்து இனிது இருக்க

என் செய்கேன் இது செய்க என்று அருளாய்

சிறைக் கணை புனல் நிலவிய வயல் சூழ்

திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

6

மாயனே மறி கடல் விடம் உண்ட
 வானவா மணிகண்டத்து எம் அமுதே
 நாயினேன் உனை நினையவும் மாட்டேன்
 நமச்சிவாய என்று உன் அடி பணியாப்
 பேயன் ஆகிலும் பெரு நெறி காட்டாய்
 பிறை குலாம் சடைப் பிஞ்ஞகனே! ஓ!
 சேயன் ஆகி நின்று அலறுவது அழகோ
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

7

போது சேர் அயன் பொரு கடல் கிடந்தோன்
 புரந்தர ஆதிகள் நிற்க மற்று என்னைக்
 கோது மாட்டி நின் குரை கழல் காட்டி
 குறிக்கொள்க என்று நின் தொண்டரில் கூட்டாய்
 யாது செய்வது என்று இருந்தனன் மருந்தே
 அடியனேன் இடர்ப்படுவதும் இனிதோ
 சீத வார் புனல் நிலவிய வயல் சூழ்
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

8

ஞாலம் இந்திரன் நான் முகன் வானவர்
 நிற்க மற்று எனை நயந்து இனிது ஆண்டாய்
 காலன் ஆர் உயிர்கொண்ட பூங் கழலாய்
 கங்கையாய் அங்கி தங்கிய கையாய்
 மாலும் ஓலம் இட்டு அறும் அம் மலர்க்கே
 மரக்கணையையும் வந்திடப் பணியாய்
 சேனும் நீலமும் நிலவிய வயல் சூழ்
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே!

9

அளித்து வந்து எனக்கு ஆவ என்று அருளி
 அச்சம் தீர்த்த நின் அருள் பெருங் கடலில்
 திளைத்தும் தேக்கியும் பருகியும் உருகேன்
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே
 வளைக் கையானொடு மலரவன் அறியா
 வானவா மலை மாது ஒரு பாகா
 களிப்பு எலாம் மிகக் கலங்கிடுகின்றேன்
 கயிலை மா மலை மேவிய கடலே!

10

24. அடைக்கலப் பத்து

(பக்குவ நிண்ணயம் - வல்வாதனைகள் வந்து அணுகா வண்ணம்
நிற்றல் - வித்தும் முளையும் போல் என்றும் உளதாம் ஆன்மா
பக்குவமுற்றுத் திருவருளையே பற்றுக் கோடு எனத் தெளிந்து
அடைக்கலம் புகுதல்

திருப்பவருந்துறையில் அருளியது

(கலகைவப் பாட்டு)

தீருக்கிழம்பல்

செழுக் கமலத் திரள் அன நின்
சேவடி சேர்ந்து அமைந்த
பழுத்த மனத்து அடியர் உடன்
போயினர் யானீ பாவியேன்
புழுக்கண் உடைப் புன் குரம்பைப்
பொல்லாக் கல்வி ஞானம் இலா
அழுக்கு மனத்து அடியேன்
உடையாய் உன் உடைக்கலமே!

1

வெறுப்பனவே செய்யும் என்
சிறுமையை நின் பெருமையினால்
பொறுப்பவனே அராப் பூண்பவனே
பொங்கு கங்கை சடைச்
செறுப்பவனே நின் திருவருளால்
என் பிறவியை வேர்
அறுப்பவனே உடையாய்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

2

பெரும் பெருமான் என் பிறவியை
வேர் அறுத்துப் பெரும் பிச்சத்
தரும் பெருமான் சதுரப் பெருமான்
என் மனத்தினுள்ளே
வரும் பெருமான் மலரோன் நெடுமால்
அறியாமல் நின்ற
அரும் பெருமான் உடையாய்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

3

பொழிகின்ற துன்பப் புயல் வெள்ளத்தில்
நின் கழல் புணை கொண்டு
இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர் வான்
யான் இடர்க் கடல் வாய்ச்
சுழி சென்று மாதர்த் திரை பொர
காமச் சுறவு எறிய
அழிகின்றனன் உடையாய்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

4

சுருள் புரி கூழையர் கூழலில் பட்டு
உன் திறம் மறந்து இங்கு
இருள் புரி யாக்கையிலே கிடந்து
எய்த்தனன் மைத் தடம் கண்
வெருள் புரி மான் அன்ன நோக்கி தன் பங்க
விண்ணோர் பெருமான்
அருள் புரியாய் உடையாய்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

5

மாவை மைப் பாவிய கண்ணியர்
வன் மத்து இட உடைந்து
தாழியைப் பாவு தயிர் போல்
தளர்ந்தேன் தட மலர்த் தாள்
வாழி எப்போது வந்து எந் நாள்
வணங்குவன் வல் வினையேன்
ஆழி அப்பா உடையாய்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

6

மின் கணினார் நுடங்கும் இடையார்
வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு
புன் கணன் ஆய் புரள்வேனைப்
புரளாமல் புகுந்து அருளி

என் கணிலே அமுது ஊறி

தித்தித்து என் பிழைக்கு இரங்கும்

அம் கணவனே உடையாய்

அடியேன் உன் அடைக்கலமே!

7

மா வடு வகிர் அன்ன கண்ணி பங்கா

நின் மலர் அடிக்கே

கூவிடுவாய் கும்பிக்கே இடுவாய்

நின் குறிப்பு அறியேன்

பா இடை ஆடு குழல் போல்

கரந்து யரந்தது உள்ளம்

ஆ! கெடுவேன் உடையாய்

அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

8

பிறிவு அறியா அன்பர் நின் அருள்

பெய் கழல் தாள் இணைக் கீழ்

மறிவு அறியாச் செல்வம் வந்து பெற்றார்

உன்னை வந்திப்பது ஓர்

நெறி அறியேன் நின்னையே அறியேன்

நின்னையே அறியும்

அறிவு அறியேன் உடையாய்

அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

9

வழுங்குகின்றாய்க்கு உன் அருள் ஆர்

அமுதத்தை வாரிக் கொண்டு

விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன்

வினையேன் என் விதி இன்மையால்

தழங்கு அரும் தேன் அன்ன தண்ணீர்

பருகத் தந்து உய்யக் கொள்ளாய்

அழுங்குகின்றேன் உடையாய்

அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

10

சுருதிநாற்பலம்

135

25. ஆசைப் பத்து

(ஆத்தம இலக்கணம் - ஆன்ம ரூபத்தை அறிதல் - திருவருளில்
கலப்பதற்கு அடியவரையும் ஆண்டு கொள்பவனையும் காணப்
பெரிதும் விழைதல்)

திருப்பவருந்துறையில் அருவியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

கருடக் கொடியோன் காணமாட்டாக்
கழல் சேவடி என்னும்
பொருளைத் தந்து இங்கு என்னை ஆண்ட
பொல்லா மணியே ஓ
இருளைத் துரந்திட்டு இங்கே வா என்று
அங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவான் ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே!

1

மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறு ஆக
மூளை என்பு தோல் போர்த்த
குப்பாயம் புக்கு இருக்ககில்லேன்
கூவிக் கொள்ளாய் கோவே ஓ!
எப்பாவர்க்கும் அப்பாலாம்
என் ஆர் அமுதே ஓ!
அப்பா! காண ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே!

2

சீவார்ந்து, ஈ மொய்த்து அழுக்கொடு திரியும்
சிறு குடில் இது சிதையக்
கூவாய் கோவே! கூத்தா! காத்து
ஆட்கொள்ளும் குரு மணியே!

தேவா! தேவர்க்கு அரியானே! சிவனே!
 சிறிது என் முகம் நோக்கி
 ஆ! ஆ! என்ன ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

3

மிடைந்து எலும்பு ஊத்தை மிக்கு அழுக்கு ஊறல்
 வீறு இலி நடைக் கூடம்
 தொடர்ந்து எனை நலியத் துயர் உறுகின்றேன்
 சோத்தம் எம் பெருமானே
 உடைந்து நைந்து உருகி உள் ஒளி நோக்கி
 உன் திரு மலர்ப் பாதம்
 அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

4

அளி புண் அகத்து புறம் தோல் மூடி
 அடியேன் உடை யாக்கை
 புளியம்பழம் ஒத்து இருந்தேன் இருந்தும்
 விடையாய்! பொடி ஆட!
 எளி வந்து என்னை ஆண்டுகொண்ட
 என் ஆர் அமுதே! ஓ!
 “அளியேன்” என்ன ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

5

எய்த்தேன் நாயேன் இனி இங்கு இருக்க
 கில்லேன் இவ் வாழ்க்கை
 வைத்தாய் வாங்காய் வானோர் அறியா
 மலர்ச் சேவடியானே
 முத்தா! உன் தன் முக ஒளி நோக்கி
 முறுவல் நகை காண
 அத்தா சால ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

6

பாரோர் விண்ணோர் பரவி ஏத்தும்
 பரனே பரஞ் சோதி
 வாராய் வாரா உலகம் தந்து
 வந்து ஆட் கொள்வானே
 பேர் ஆயிரமும் பரவித் திரிந்து
 எம் பெருமான் என ஏத்த
 ஆரா அமுதே ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

7

கையால் தொழுது உன் கழல் சேவடிகள்
 கழுமத் தழுவிக் கொண்டு
 எய்யாது என் தன் தலை மேல் வைத்து
 எம் பெருமான் பெருமான் என்று
 ஐயா என் தன் வாயால் அரற்றி
 அழல் சேர் மெழுகு ஒப்பு
 ஐயாற்று அரசே ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

8

செடி ஆர் ஆக்கைத் திறம் அற வீசி
 சிவபுர நகர் புக்கு
 கடி ஆர் சோதிகண்டு கொண்டு என்
 கண் இணை களி கூர
 படி தான் இல்லாப் பரம்பரனே உன்
 பழ அடியார் கூட்டம்
 அடியேன் காண ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

9

வெம் சேல் அனைய கண்ணார்தம்
 வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு
 நைஞ்சேன் நாயேன் ஞானச் சுடரே
 நான் ஓர் துணை கானேன்
 பஞ்சு ஏர் அடியாள் பாகத்து ஒருவா
 பவளத் திரு வாயால்
 அஞ்சேல் என்ன ஆசைப்பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே!

10

26. அதிசயப் பத்து

(முத்தி இலக்கணம் - இறைவன் அடியவருடன் கூட்டுவித்து அருள் செய்த
முத்திப் பேரின்பத்தினை எண்ணி வியத்தல் - பரமனருள்
பெருமை மிகுதியைப் புகழ்தல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

தீருக்கீழ்ப்பல்

வைப்பு மாடு என்றும் மாணிக்கத்து ஒளி என்றும்
மனத்திடை உருகாதே
செப்பு நேர் முலை மடவரலியர் தங்கள்
திறத்திடை நைவேனை
ஒப்பு இலாதன உவமனில் இறந்தன
ஒண் மலர்த் திருப் பாதத்து
அப்பன் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே!

1

நீதி ஆவன யாவையும் நினைக்கிலேன்
நினைப்பவரொடும் கூடேன்
ஏதமே பிறந்து இறந்து உழல்வேன் தனை
என் அடியான் என்று
பாதி மாதொடும் கூடிய பரம்பரன்
நிரந்தரமாய் நின்ற
ஆதி ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே!

2

முன்னை என்னுடைய வல் வினை போயிட
முக்கண் அதுஉடை எந்தை
தன்னை யாவரும் அறிவதற்கு அரியவன்
எளியவன் அடியார்க்கு
பொன்னை வென்றது ஓர் புரிசடை முடிதனில்
இள மதி அது வைத்த
அன்னை ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே!

3

பித்தன் என்று எனை உலகவர் பகர்வது ஓர்
 காரணம் இது கேளீர்
 ஒத்துச் சென்று தன் திருவருள் கூடிடும்
 உபாயம் அது அறியாமே
 செத்துப்போய் அருள நரகிடை வீழ்வதற்கு
 ஒருப்படுகின்றேனை
 அத்தன் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டோமே! •

4

பரவுவார் அவர் பாடு சென்று அணைகிலேன்
 பன் மலர் பறித்து ஏத்தேன்
 குரவுவார் குழலார் திறத்தே நின்று
 குடி கெடுகின்றேனை
 இரவு நின்று எரி ஆடிய எம் இறை •
 எரி சடை மிளிர்கின்ற
 அரவன் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டோமே!

5

எண்ணிலேன் திருநாமம் அஞ்ச எழுத்தும் என்
 ஏழைமை அதனாலே
 நண்ணிலேன் கலை ஞானிகள் தம்மொடு
 நல் வினை நயவாதே
 மண்ணிலே பிறந்து இறந்து மண் ஆவதற்கு
 ஒருப்படுகின்றேனை
 அண்ணல் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டோமே!

6

பொத்தை ஊன் சுவர் புழுப்பொதிந்து உளுத்து
 அசும்பு ஒழுகிய பொய்க்கூரை
 இத்தை மெய் எனக் கருதி நின்று இடர்க் கடல்
 சுழித்தலைப்படுவேனை

முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த
 பவளத்தின் முழுச் சோதி
 அத்தன் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டாமே!

7

நீக்கி முன் எனைத் தன்னொடு நிலாவகை
 குரம்பையில் புகப் பெய்து
 நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொல் செய்து
 நுகம் இன்றி விளாக்கைத்து
 தூக்கி முன் செய்த பொய் அற துகள் அறுத்து
 எழுதரு சுடர்ச் சோதி
 ஆக்கி ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டாமே!

8

உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள் நறு மலர்
 எழுதரு நாற்றம் போல்
 பற்றல் ஆவது ஓர் நிலை இலாப் பரம் பொருள்
 அப் பொருள் பாராதே
 பெற்றவா பெற்ற பயன் அது நுகர்ந்திடும்
 பித்தர் சொல் தெளியாமே
 அத்தன் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டாமே!

9

இருள் திணிந்து எழுந்திட்டது ஓர் வல் வினைச்
 சிறு குடில் இது இத்தைப்
 பொருள் எனக்கு அளித்து அரு நரகத்திடை
 விழப் புகுகின்றேனை
 தெருளும் மும்மதில் நொடி வரை இடிதர
 சினப் பதத்தொடு செந்தீ
 அருளும் மெய்ந் நெறி பொய்ந் நெறி நீக்கிய
 அதிசயம் கண்டாமே!

10

சுருதிநம்பலம்

141

27. புணர்ச்சிப் பத்து

(அத்துவித இலக்கணம் - பதியும் பசுவும் ஒன்றுமல்ல வேறானதுமல்ல
பசுவின் பரிசு பதியுடன் பிரியாது அணைந்து பணிபுரிந்து மிகும்
அன்போடு ஆண்ட குருமணியிடம் இன்பம் பூண்டு கிடக்கப் பெறுவது)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(ஆசிரியர் விருத்தம்)

திருப்பெருந்துறை

சுடர் பொன் குன்றைத் தோளா
முத்தை வாளா தொழும்பு உகந்து
கடைபட்டேனை ஆண்டு கொண்ட
கருணை ஆலயனை கருமால் பிரமன்
தடைப்பட்டு இன்னும் சாரமாட்டாத்
தன்னைத் தந்த என் ஆர் அமுதை
புடை பட்டு இருப்பது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

1

ஆற்றகிலேன் அடியேன் அரசே
அவனி தலத்து ஐம் புலன் ஆய
சேற்றில் அமுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவன் எம் பெருமான் என்று ஏத்தி
ஊற்று மணல் போல் நெக்கு நெக்கு
உள்ளே உருகி ஓலம் இட்டு
போற்றி நிற்பது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே!

2

நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ
நீண்ட நெருப்பை விருப்புஇலேனை
ஆண்டு கொண்ட என் ஆர் அமுதை
அள்ஊறு உள்ளத்து அடியார் முன்
வேண்டும் தனையும் வாய்விட்டு அலறி
விரை ஆர் மலர் தூவி
பூண்டு கிடப்பது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

3

அல்லிக் கமலத்து அயனும் மாலும்
 அல்லாதவரும் அமரர் கோனும்
 சொல்லிப் பரவும் நாமத்தானை
 சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடரை
 நெல்லிக் கனியை தேனைப் பாவை
 நிறை இன் அமுதை அமுதின் சுவையை
 புல்லிப் புணர்வது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

4

திகழத் திகழும் அடியும் முடியும்
 காண்பான் கீழ் மேல் அயனும் மாலும்
 அகழப் பறந்தும் காணமாட்டா
 அம்மான் இம் மாநிலம் முழுவதும்
 நிகழப் பணி கொண்டு என்னை ஆட்கொண்டு
 ஆவா என்ற நீர்மை எல்லாம்
 புகழப் பெறுவது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

5

பரிந்து வந்து பரம ஆனந்தம்
 பண்டே அடியேற்கு அருள் செய்ய
 பிரிந்து போந்து பெரு மா நிலத்தில்
 அரு மால் உற்றேன் என்று என்று
 சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய உள்நீர்
 உரோமம் சிலிர்ப்ப உகந்து அன்பாய்
 புரிந்து நிற்பது என்று கொல்லோ என்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

6

நினையப் பிறருக்கு அரிய நெருப்பை
 நீரைக் காலை நிலனை விசும்பை
 தனை ஒப்பாரை இல்லாத் தனியை
 நோக்கி தழைத்து தழுத்த கண்டம்

கனைய கண்ணீர் அருவி பாய
கையும் கூப்பி கடி மலரால்
புனையப் பெறுவது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

7

நெக்கு நெக்கு உள் உருகி உருகி
நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும்
நக்கும் அழுதும் தொழுதும் வாழ்த்தி
நானா விதத்தால் கூத்து நவிறி
செக்கர் போலும் திருமேனி
திகழ நோக்கிச் சிலிர் சிலிர்த்துப்
புக்கு நிற்பது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

8

தாதாய் மூ ஏழ் உலகுக்கும்
தாயே நாயேன் தனை ஆண்ட
பேதாய் பிறவிப் பிணிக்கு ஓர் மருந்தே
பெருந் தேன் பில்க எப்போதும்
ஏது ஆம் மணியே என்று என்று ஏத்தி
இரவும் பகலும் எழிலார் பாதப்
போது ஆய்ந்து அணைவது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

9

காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் முழுதும்
கண்ணார் விசம்பின் விண்ணோர்க்கு எல்லாம்
மூப்பாய் மூவா முதலாய் நின்ற
முதல்வா முன்னே எனை ஆண்ட
பார்ப்பானே எம் பரமா என்று
பாடிப் பாடிப் பணிந்து பாதப்
பூப்போது அணைவது என்று கொல்லோ என்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

10

சுருதிநாயகம்

28. வாழாப் பத்து

(முத்தி உபாயம் - உலக மயக்கறுத்த இணக்கிலா இன்பம்
பெறும் வழி உணர்தல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(எழுசீர் விருத்தம்)

திருப்பெருந்துறை

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தஎம் பரனே
பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்து அரசே
திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கு எடுத்து உரைக்கேன்
ஆண்ட நீ அருளிலை யானால்
வார் கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக என்று அருள் புரியாயே!

1

வம்பனேன் தன்னை ஆண்ட மா மணியே
மற்று நான் பற்று இலேன் கண்டாய்
உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க்கு
உணர்வு இறந்து உலகம் ஊடுருவும்
செம் பெருமானே சிவபுரத்து அரசே
திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
எம் பெருமானே என்னை ஆள்வானே
என்னை நீ கூவிக் கொண்டு அருளே!

2

பாடி மால் புகழும் பாதமே அல்லால்
பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
தேடி நீ ஆண்டாய் சிவபுரத்து அரசே
திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
ஊடுவது உன்னோடு உவப்பதும் உன்னை
உணர்த்துவது உனக்கு எனக்கு உறுதி
வாடினேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக என்று அருள் புரியாயே!

3

வல்லை வாள் அரக்கர் புரம் எரித்தானே
 மற்று நான் பற்று இலேன் கண்டாய்
 தில்லை வாழ் கூத்தா சிவபுரத்து அரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 எல்லை மூ உலகும் உருவி அன்று இருவர்
 காணும் நாள் ஆதி ஈறு இன்மை
 வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருக என்று அருள் புரியாயே!

4

பண்ணின் நேர் மொழியாள் பங்க நீ அல்லால்
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
 திண்ணமே ஆண்டாய் சிவபுரத்து அரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 எண்ணமே உடல் வாய் மூக்கொடு சேவிகண்
 என்று இவை நின்கணை வைத்து
 மண்ணின்மேல் அடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருக என்று அருள் புரியாயே!

5

பஞ்சின் மெல் அடியாள் பங்க நீ அல்லால்
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
 செஞ்சுவே ஆண்டாய் சிவபுரத்து அரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டு நீ அளித்த
 அருளினை மருளினால் மறந்த
 வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருக என்று அருள் புரியாயே!

6

பருதி வாழ் ஒளியாய் பாதமே அல்லால்
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
 திரு உயர் கோலச் சிவ புரத்து அரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே

கருணையே நோக்கிக் கசிந்து உளம் உருகிக்
 கலந்து நான் வாழும் ஆறு அறியா
 மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 “வருக!” என்று அருள் புரியாயே!

7

பந்தனை விரலாள் பங்க நீ அல்லால்
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
 செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத்து அரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 அந்தம்இல் அமுதே அரும்பெரும் பொருளே
 ஆர் அமுதே அடியேனை
 வந்துஉய ஆண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 “வருக!” என்று அருள் புரியாயே!

8

பாவ நாசர் உன் பாதமே அல்லால்
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
 தேவர் தம் தேவே சிவபுரத்து அரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 மூஉலகு உருவ இருவர் கீழ்மேலாய்
 முழங்கு அழலாய் நிமிர்ந்தானே
 மா உரியானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 “வருக!” என்று அருள் புரியாயே!

9

பழுது இல் தொல் புகழாள் பங்க நீ அல்லால்
 பற்று நான் மற்று இலேன் கண்டாய்
 செழு மதி அணிந்தாய் சிவபுரத்து அரசே
 திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
 தொழுவனோ பிறரை துதிப்பனோ எனக்கு ஓர்
 துணை என நினைவனோ சொல்லாய்
 மழ விடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 “வருக!” என்று அருள் புரியாயே!

10

திருச்சிற்றப்பா.

147

29. அருள் பத்து

(மகா மாயா சுத்தி - மாயையினின்றும் நீங்குதல் - “அதெந்து
வெனக் கேள்!” எனல் - உளம் கனிந்து அழைக்க, தன்னை
“ஏன்றுகொள்” என வேண்டுகதல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(எழுசீர் விருத்தம்)

திருத்தேவியே

சோதியே சுடரே சூழ் ஒளி விளக்கே
சூரி சூழல் பணை முலை மடந்தை
பாதியே பரணே பால் கொள் வெண்ணீ ற்றாய்
பங்கயத்து அயனும் மால் அறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்
நிறை மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
ஆதியே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
“அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

1

நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
ஒருத்தனே உன்னை ஓலம் இட்டு அலறி
உலகு எலாம் தேடியும் காணேன்
திருத்தம் ஆம் பொய்கைத் திருப்பெருந்துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
அருத்தனே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
“அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

2

எங்கள் நாயகனே என் உயிர்த் தலைவா
ஏல வார் குழலிமார் இருவர்
தங்கள் நாயகனே தக்க நல் காமன்
தனது உடல் தழல் எழ விழித்த
செங்கண் நாயகனே திருப்பெருந்துறையில்
செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
அங்கணா அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
“அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

3

கமல நான் முகனும் கார் முகில் நிறத்துக்
 கண்ணனும் நண்ணுதற்கு அரிய
 விமலனே எமக்கு வெளிப்படாய் என்ன
 வியன் தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்
 திமில நான் மறை சேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 அமலனே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 “அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

4

துடி கொள் நேர் இடையாள் சுரி குழல் மடந்தை
 துணை முலைக் கண்கள் தோய் சவடு
 பொடி கொள் வான் தழுவில் புள்ளிபோல் இரண்டு
 பொங்கு ஒளிதங்கு மார்பினனே
 செடி கொள் வான் பொழில் சூழ் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 அடிகளே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 “அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

5

துப்பனே தூயாய் தூய வெண்ணீறு
 துதைந்து எழு துளங்கு ஒளி வயிரத்து
 ஒப்பனே உன்னை உள்குவார் மனத்தில்
 உறு சுவை அளிக்கும் ஆர் அமுதே
 செப்பமாம் மறை சேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 அப்பனே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 “அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

6

மெய்யனே விகிர்தா மேருவே வில்லா
 மேவலர் புரங்கள் மூன்று எரித்த
 கையனே காலால் காலனைக் காய்ந்த
 கடும் தழல் பிழம்பு அன்ன மேனிச்

செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 ஐயனே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 “அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

7

முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா
 மொட்டு அறா மலர் பறித்து இறைஞ்சி
 பத்தியாய் நினைந்து பரவ்வார் - தமக்குப்
 பரகதி கொடுத்து அருள் செய்யும்
 சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 அத்தனே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 “அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

8

மருளளேன் மனத்தை மயக்க அற நோக்கி
 மறுமையோடு இம்மையும் கெடுத்த
 பொருளனே புனிதா பொங்குவாள் அரவம்
 கங்கை நீர் தங்கு செஞ் சடையாய்
 தெருளும் நான் மறை சேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 அருளனே அடியேன் ஆதரித்து அழைத்தால்
 “அதெந்துவே!” என்று அருளாயே!

9

திருந்து வார் பொழில் சூழ் திருப்பெருந்துறையில்
 செழு மலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர்
 இருந்தவாறு எண்ணி ஏசறா நினைந்திட்டு
 என்னுடைய எம் பிரான் என்று என்று
 அருந்தவா நினைந்து ஆதரித்து அழைத்தால்
 அலை கடல் அதனுளே நின்று
 “பொருந்தவா கயிலை புகு நெறி இது காண்
 போதராய்! என்று அருளாயே!

10

திருச்செழுவாய்

150

30. திருக் கழுக்குன்றப் பதிகம்

(சற்குரு தரிசனம் - உயிர்க் குணம் அற்ற இடம் - இறைவன் அருட்கோலம் காதலொடுங் காட்டியதைக் கண்டு களி கூர்தல்)

திருக்கழுக்குன்றத்தில் அருளியது

(எழுசீர் விருத்தம்)

திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்

பிணக்கு இலாத பெருந்துறைப் பெருமான்
உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு
இணக்கு இலாதது ஓர் இன்பமேவரும்
துன்பமேதுடைத்து எம்பிரான்
உனக்கு இலாதது ஓர் விந்து மேல்
விளையாமல் என் வினை ஒத்த பின்
கணக்கு இலாத் திருக்கோலம் நீ வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே!

1

பிட்டு நேர்பட மண் சுமந்த
பெருந்துறைப் பெரும் பித்தனே
சட்ட நேர்பட வந்திலாத
வழுக்கனென் உனைச் சார்ந்திலென்
சிட்டனே சிவலோகனே சிறு
நாயினும் கடை ஆய வெம்
கட்டனேனையும் ஆட்கொள்வான் வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே!

2

மலங்கினென் கண்ணின் நீரை மாற்றி
மலம் கெடுத்த பெருந்துறை
விலங்கினென் வினைக் கேடனென் இனி
மேல் விளைவது அறிந்திலென்
இலங்குகின்ற நின் சேவடிகள்
இரண்டும் வைப்புஇடம் இன்றியே
கலங்கினென் கலங்காமலே வந்து
காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே!

3

பூண் ஒணாதது ஓர் அன்பு பூண்டு
 பொருந்தி நாள்தொறும் போற்றவும்
 நாண்ஒணாதது ஓர் நாணம் எய்தி
 நடுக் கடலுள் அழுந்தி நான்
 பேண்ஒணாத பெருந்துறைப் பெரும்
 தோணி பற்றி உகைத்தலும்
 காண்ஒணாத் திருக் கோலம் நீ வந்து
 காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே!

4

கோல மேனி வராகமே குணம்
 ஆம் பெருந்துறைக் கொண்டலே
 சீலம் ஏதும் அறிந்திலாத என்
 சிந்தை வைத்த சிகாமணி
 ஞாலமே கரி ஆக நான் உனை
 நச்சி நச்சிட வந்திடும்
 காலமே உனை ஓத நீ வந்து
 காட்டினாய் கழுக்கின்றிலே!

5

பேதம் இல்லது ஓர் கற்பு அளித்த
 பெருந்துறைப் பெரு வெள்ளமே
 ஏதமே பல பேச நீ எனை
 ஏதிலார் முனம் என் செய்தாய்
 சாதல் சாதல் பொல்லாமை அற்ற
 தனிச் சரண் சரண் ஆம் என
 காதலால் உனை ஓத நீ வந்து
 காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே!

6

இயக்கிமார் அறுபத்து நால்வரை
 என் குணம் செய்த ஈசனே
 மயக்கம் ஆயது ஓர் மும் மலப் பழ
 வல் வினைக்குள் அழுந்தவும்
 துயக்கு அறுத்து எனை ஆண்டுகொண்டு நின்
 தூய்மலர்க் கழல் தந்து எனைக்
 கயக்க வைத்து அடியார் முனே வந்து
 காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே!

7

திருச்செழியல்

152

31. கண்ட பத்து

(பரமானந்த நிருத்த தரிசனம் - பொறி புலன்களுடன் கூடிய மாய
வாழ்வினின்று எடுப்பித்துத் தானாக்கும் ஆனந்தம் -
ஆனந்தக் கூத்து கண்டு களித்தல்)

திருத்தில்லையில் அருளியது

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருத்திற்சுபலம்

இந்திரிய வயம் மயங்கி இறப்புதற்கே காரணமாய
அந்தரமே திரிந்துபோய் அரு நரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தை தனைத் தெளிவித்து சிவம் ஆக்கி எனை ஆண்ட
அந்தம் இலா ஆனந்தம் அணிகொள் தில்லைக் கண்டேனே! 1

வினைப் பிறவி என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டு
தனைச் சிறிதும் நினையாதே தளர்வு எய்திக் கிடப்பேனை
எனைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டு என் பிறப்பு அறுத்த இணை இலியை
அனைத்து உலகும் தொழும் தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே! 2

உருத் தெரியாக் காலத்தே உள் புகுந்து என் உளம் மன்னி
கருத்திருத்தி ஊன் புக்கு கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானை தித்திக்கும் சிவ பதத்தை
அருத்தியினால் நாய் அடியேன் அணிகொள் தில்லைக் கண்டேனே! 3

கல்லாத புல் அறிவில் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளனாய் வந்து வனப்பு எய்தி இருக்கும் வண்ணம்
பல்லோரும் காண என் தன் பசு பாசம் அறுத்தானை
எல்லோரும் இறைஞ்சு தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே! 4

சாதி குலம் பிறப்பு என்னும் சுழிபட்டுத் தடுமாறும்
ஆதம் இலிநாயேனை அல்லல் அறுத்து ஆட்கொண்டு
பேதை குணம் பிறர் உருவம் யான் எனது என்று உரை மாய்த்து
கோது இல் அமுது ஆனானை குலாவு தில்லைக் கண்டேனே! 5

பிறவிதனை அற மாற்றிப் பிணி மூப்பு என்ற இவை இரண்டும்
உறவினொடும் ஒழியச் சென்று உலகு உடைய ஒரு முதலை
செறி பொழில் சூழ் தில்லை நகர்த்திருசிற்றம்பலம் மன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிட நான் கண்டேனே! 6

பத்திமையும் பரிசும் இலாப் பசு பாசும் அறுத்தருளி
பித்தன் இவன் என என்னை ஆக்குவித்து பேராடே
சித்தம் எனும் திண் கயிற்றால் திருப் பாதம் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்கு தில்லைக் கண்டேனே! 7

அளவு இலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டு இங்கு அறிவு இன்றி
விளைவு ஒன்றும் அறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்கு
அளவு இலா ஆனந்தம் அளித்து என்னை ஆண்டானைக்
களவு இலா வானவரும் தொழும் தில்லை கண்டேனே! 8

பாங்கினொடு பரிசு ஒன்றும் அறியாத நாயேனை
ஓங்கி உளத்து ஒளி வளர உலப்பு இலா அன்புஅருளி
வாங்கி வினை மலம் அறுத்து வான் கருணை தந்தானை
நான்கு மறை பயில் தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே! 9

பூதங்கள் ஐந்து ஆகி புலன் ஆகி பொறி ஆகி
பேதங்கள் அனைத்தும் ஆய் பேதம்இலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்து ஆண்டகிளர் ஒளியை மரகதத்தை
வேதங்கள் தொழுது ஏத்தும் விளங்கு தில்லைக் கண்டேனே! 10

சுருதிநிபந்தம்.

32. பிரார்த்தனைப் பத்து

(சதா முத்தி உயிர்க்கு உறுதியளித்தல் - நிலையான வீட்டின்பம்
வேண்டி சிந்தை கலந்து உரைத்தல் - இணக்கிலா
இன்பம் இடையீடுபடாமை)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

கலந்து நின் அடியாரோடு

அன்று வாளா களித்து இருந்தேன்

புலர்ந்து போன காலங்கள்

புகுந்து நின்றது இடர் பின் நாள்

உலர்ந்து போனேன் உடையானே

உலவா இன்பச் சுடர் காண்பான்

அலந்து போனேன் அருள் செய்யாய்

ஆர்வம் கூர அடியேற்கே!

1

அடியார் சிலர் உன் அருள் பெற்றார்

ஆர்வங் கூர யான் அவமே

முடை ஆர் பிணத்தின் முடிவு இன்றி

முனிவால் அடியேன் மூக்கின்றேன்

கடியேனுடைய கடு வினையைக்

களைந்து உன் கருணைக் கடல் பொங்க

உடையாய் அடியேன் உள்ளத்தே

ஓவாது உருக அருளாயே!

2

அருள் ஆர் அமுதப் பெரும் கடல் வாய்

அடியார் எல்லாம் புக்கு அமுந்த

இருள் ஆர் ஆக்கை இது பொறுத்தே

எய்த்தேன் கண்டாய் எம்மானே

மருள் ஆர் மனத்து ஓர் உன்மத்தன்
 வருமால் என்று இங்கு எனைக்கண்டார்
 வெருளா வண்ணம் மெய் அன்பை
 உடையாய் பெற நான் வேண்டுமே!

3

வேண்டும் வேண்டும் மெய் அடியார்
 உள்ளே விரும்பி எனை அருளால்
 ஆண்டாய் அடியேன் இடர்களுநீந்த
 அமுதே அரு மா மணி முத்தே
 தூண்டா விளக்கின் சுடர் அனையாய்
 தொண்டனேற்கும் உண்டாங் கொல்
 வேண்டாது ஒன்றும் வேண்டாது
 மிக்க அன்பே மேவுதலே!

4

மேவும் உன் தன் அடியாருள்
 விரும்பி யானும் மெய்மையே
 காவி சேரும் கயல் கண்ணாள்
 பங்கா உன் தன் கருணையினால்
 பாவியேற்கும் உண்டாமோ
 பரம ஆனந்தப் பழம் கடல் சேர்ந்து
 ஆவி யாக்கை யான் எனது என்று
 யாதும் இன்றி அறுதலே!

5

அறவே பெற்றார் நின் அன்பர்
 அந்தம் இன்றி அகம் நெகவும்
 புறமே கிடந்து புலை நாயேன்
 புலம்புகின்றேன் உடையானே
 பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு
 பேரா ஒழியா பிரிவு இல்லா
 மறவா நினையா அளவு இலா
 மாளா இன்ப மா கடலே!

6

கடலே அனைய ஆனந்தம்

கண்டார் எல்லாம் கவர்ந்து உன்னை

இடரே பெருக்கி ஏசற்று இங்கு

இருத்தல் அழகோ அடி நாயேன்

உடையாய் நீயே அருளுதி என்று

உணர்த்தாது ஒழிந்தே கழிந்தொழிந்தேன்

சுடர் ஆர் அருளால் இருள் நீங்க

சோதீ இனித்தான் துணியாயே!

7

துணியா உருகா அருள் பெருகத்

தோன்றும் தொண்டர் இடைப் புகுந்து

திணி ஆர் மூங்கில் சிந்தையேன்

சிவனே நின்று தேய்கின்றேன்

அணி ஆர் அடியார் உனக்கு உள்ள

அன்பும் தாராய் அருள் அளியத்

தணியாது ஒல்லை வந்தருளி

தளிர்ப் பொன் பாதம் தாராயே!

8

தாரா அருள் ஒன்று இன்றியே

தந்தாய் என்று உன் தமர் எல்லாம்

ஆரா நின்றார் அடியேனும்

அயலார் போல அயர்வேனோ

சீர் ஆர் அருளால் சிந்தனையைத்

திருத்தி ஆண்ட சிவலோகா

பேர் ஆனந்தம் பேராமை

வைக்க வேண்டும் பெருமானே!

9

மான் ஓர் பங்கா வந்திப்பார்

மதுகரக் கனியே மனம் நெகா

நான் ஓர் தோளாச் சுரை ஒத்தால்

நம்பி இனித்தான் வாழ்ந்தாயே

157

ஊனே புகுந்த உனை உணர்ந்தே
 உருகிப்பெருகும் உள்ளத்தை
 கோனே அருளும் காலம் தான்
 கொடியேற்கு என்றோ கூடுவதே

10

கூடிக் கூடி உன் அடியார்
 குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாராய்
 வாடி வாடி வழிஅற்றேன்
 வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனோ
 ஊடி ஊடி உடையாயொடு
 கலந்து உள் உருகிப் பெருகி நெக்கு
 ஆடி ஆடி ஆனந்தம்
 அதுவே ஆக அருள் கலந்தே!

11

நெஞ்சுநெஞ்சு

33. குழைத்த பத்து

(ஆத்தம நிவேதனம் - நேயத்தோடு ஒன்றுதல் - பிழை பொறுத்து ஆள்
என இரங்கிக் கூறுதல் - திருவருட் செயலுக்குத்
தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

திருச்செழியல்

குழைத்தால் பண்டைக் கொடு வினை நோய்
காவாய் உடையாய் கொடு வினையேன்
உழைத்தால் உறுதி உண்டோ தான்
உமையாள் கண்கூர் என ஆள்வாய்
பிழைத்தால் பொறுக்க வேண்டாவோ
பிறை சேர் கடையாய் முறையோ என்று
அழைத்தால் அருளாது ஒழிவதே
அம்மானே உன் அடியேற்கே!

1

அடியேன் அல்லல் எல்லாம் முன்
அகல ஆண்டாய் என்று இருந்தேன்
கொடி ஏர் இடையாள் கூறா எம்
கோவே ஆவா என்று அருளி
செடி சேர் உடலைச் சிதையாது
எத்துக்கு எங்கள் சிவலோகா
உடையாய் கூவிப் பணி கொள்ளாது
ஒறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே!

2

ஒன்றும் போதா நாயேனை
உய்யக் கொண்ட நின் கருணை
இன்றே இன்றிப் போய்த்தோ தான்
ஏழை பங்கா எம் கோவே
குன்றே அனைய குற்றங்கள்
குணம்ஆம் என்றே நீ கொண்டால்
என் தான் கெட்டது இரங்கிடாய்
எண் தோள் முக்கண் எம்மானே!

3

மான் நேர் நோக்கி மணவாளா
 மன்னே நின் சீர் மறப்பித்து இவ்
 ஊனே புக என் தனை நூக்கி
 உழலப் பண்ணுவித்திட்டாய்
 ஆனால் அடியேன் அறியாமை
 அறிந்து நீயே அருள் செய்து
 கோனே கூவிக் கொள்ளும் நாள்.
 என்று என்று உன்னைக் கூறுவதே!

4

கூறும் நாவே முதலாகக்
 கூறும் கரணம் எல்லாம் நீ
 தேறும் வகை நீ திகைப்பு நீ
 தீமை நன்மை முழுதும் நீ
 வேறு ஓர் பரிசு இங்கு ஒன்று இல்லை
 மெய்மை உன்னை விரித்து உரைக்கில்
 தேறும் வகை என் சிவலோகா
 திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ!

5

வேண்டத் தக்கது அறிவாய் நீ
 வேண்ட முழுதும் தருவாய் நீ
 வேண்டும் அயன் மாற்கு அரியோய் நீ
 வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
 வேண்டி நீ யாது அருள் செய்தாய்
 யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்
 வேண்டும் பரிசு ஒன்று உண்டு என்னில்
 அதுவும் உன் தன் விருப்பு அன்றே!

6

அன்றே என் தன் ஆவியும்
 உடலும் உடமை எல்லாமும்
 குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்
 கொண்ட போதே கொண்டிலையோ

இன்று ஓர் இடையூறு எனக்கு உண்டோ
எண் தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே!

7

நாயில் கடை ஆம் நாயேனை
நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி உன் வசமே
வைத்திட்டு இருக்கும் அது அன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான்
என்னதோ இங்கு அதிகாரம்
காயத்து இடுவாய் உன்னுடைய
கழல்கீழ் வைப்பாய் கண் நுதலே!

8

கண்ணார் நுதலோய் கீழல் இணைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிகூர
எண்ணாது இரவும் பகிலும் நான்
அவையே எண்ணும் இது அல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடும் ஆறும்
வந்து உன் கழற்கே புகும் ஆறும்
அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ
அடிமை சால அழகு உடைத்தே!

9

அழகே புரிந்திட்டு அடி நாயேன்
அரற்றுகின்றேன் உடையானே
திகழா நின்ற திருமேனி
காட்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதம் எனக்கு
புராண நீ தந்தருளாதே
குழகா கோல மறையோனே
கோனே என்னைக் குழைந்தாயே!

10

திருச்சிற்றம்பலம்

34. உயிர் உண்ணிப் பத்து

(சிவனந்தம் மேலிடுதல் - அரன்பால் நேயம் மிகுந்து வரும்
பேரின்பத்துள் ஓடுங்குதல் - திருவருட் செயலுக்குத் தன்னை
ஒப்புக் கொடுத்தல் - நிறைவைப் பெறுதல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(கலி விருத்தம்)

திருச்சிற்றப்பன்

பைந் நாப்பட அரவு ஏர் அல்குல்
உமை பாகம் அது ஆய் என்
மெய்ந் நாள்தொறும் பிரியா வினைக்கேடா
விடைப் பாகா
செந் நாவலர் பரசும் புகழ்த்
திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
எந் நாள்களித்து எந் நாள்க் இறுமாக்கேன்
இனியானே!

1

நான் ஆர் அடி அணைவான் ஒரு நாய்க்குத்
தவிசு இட்டு இங்கு
ஊன் ஆர் உடல் புகுந்தான் உயிர்
கலந்தான் உளம் பிரியான்
தேனார் சடை முடியான் மன்னு
திருப்பெருந்துறை உறைவான்
வானோர்களும் அறியாதது ஓர் வளம்
ஈந்தனன் எனக்கே!

2

எனை நான் என்பது அறியேன்
பகல் இரவு ஆவதும் அறியேன்
மனவாசகம் கடந்தான் எனை
மத்தஉன்மத்தன் ஆக்கி
சின மால் விடை உடையான் மன்னு
திருப்பெருந்துறை உறையும்
பனவன் எனைச் செய்த படி
அறியேன் பரஞ் சுடரே!

3

வினைக் கேடரும் உளரோ பிறர்
 சொல்லீர் வியன் உலகில்
 எனை தான் புகுந்து ஆண்டான் எனது
 என்பின் புரை உருக்கி
 பினைத் தான்புகுந்து எல்லே பெருந்துறையில்
 உறை பெம்மான்
 மனத்தான் கண்ணின் அகத்தான் மறு
 மாற்றத்து இடையானே!

4

பற்று ஆங்கு அவை அற்றீர் பற்றும்
 பற்று ஆங்கு அதுபற்றி
 நற்று ஆம் கதி அடைவோம் எனின்
 கெடுவீர் ஓடி வம்மின்
 தெற்று ஆர் சடை முடியான் மன்னு
 திருப்பெருந்துறை இறை சீர்
 கற்று ஆங்கு அவன் கூழல்
 பேணின ரொடும் கூடுமின் கலந்தே!

5

கடலின் திரைஅது போல் வரு
 கலக்கம் மலம் அறுத்து என்
 உடனும் எனது உயிரும் புகுந்து
 ஒழியா வண்ணம் நிறைந்தான்
 சுடரும் சுடர் மதிசூடிய
 திருப்பெருந்துறை உறையும்
 படரும் சடை மகுடத்து எங்கள்
 பரன் தான் செய்த படிநே!

6

வேண்டேன் புகழ் வேண்டேன் செல்வம்
 வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்
 வேண்டேன் பிறப்பு இறப்பு சிவம்
 வேண்டார் தமை நாளும்

தீண்டேன் சென்று சேர்ந்தேன் மன்னு
 திருப்பெருந்துறை இறை தாள்
 பூண்டேன் புறம் போகன் இனி
 புறம் போகல் ஓட்டேனே.

7

கோல்தேன் எனக்கு என்கோ குரை
 கடல் வாய் அமுது என்கோ
 ஆற்றேன் எங்கள் அரனே அரு மருந்தே
 எனது அரசே
 சேற்று ஆர் வயல் புடை சூழ் தரு
 திருப்பெருந்துறை உறையும்
 நீற்று ஆர் தரு திரு மேனி நின்மலனே
 உனை யானே!

8

எச்சம் அறிவேன் நான் எனக்கு
 இருக்கின்றதை அறியேன்
 அச்சோ எங்கள் அரனே
 அரு மருந்தே எனது அமுதே
 செச்சை மலர் புரை மேனியன்
 திருப்பெருந்துறை உறைவான்
 நிச்சம் என நெஞ்சில் மன்னி
 யான் ஆகி நின்றானே!

9

வான் பாவிய உலகத்தவர்
 தவமே செய அவமே
 ஊன் பாவிய உடலைச் சுமந்து
 அடவி மரம் ஆனேன்
 தேன் பாய் மலர்க் கொன்றை மன்னு
 திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
 நான் பாவியன் ஆனால் உனை
 நல்காய் எனல் ஆமே!

10

திருச்சிற்றப்பா.

184

35. அச்சப் பத்து

(ஆனந்தம் உறுதல் - நேயத்தில் ஒன்றுபட்டுச் சிக்கென அழுந்துதல்
அரனிடத்து - அன்பு அற்றாரைக் காணவும் அஞ்சுதல்)

திருத்தில்லையில் அருளியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

திருத்திற்சுடல்

புற்றில் வாள் அரவும் அஞ்சேன்
பொய்யார் தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றை வார் சடை எம் அண்ணல்
கண்ணுதில் பாதம் நண்ணி
மற்றும் ஓர் தெய்வம் தன்னை
உண்டு என நினைந்து எம் பெம்மாற்கு
அற்றுகிலாதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

1

வெருவரேன் வேட்கை வந்தால்
வினைக் கடல் கொளினும் அஞ்சேன்
இருவரால் மாறு காணா
எம்பிரான் தம்பிரான் ஆம்
திருவுரு அன்றி மற்று ஓர்
தேவர் எத்தேவர் என்ன
அருவராதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

2

வன் புலால் வேலும் அஞ்சேன்
வளைக் கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்
என்பு எலாம் உருக நோக்கி
அம்பலத்து ஆடுகின்ற
என் பொலா மணியை ஏத்தி
இனிது அருள் பருக மாட்டா
அன்பு இலாதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

3

கிளி அனார் கிளவி அஞ்சேன்
 அவர் கிறி முறுவல் அஞ்சேன்
 வெளிய நீறு ஆடும் மேனி
 வேதியன் பாதம் நண்ணி
 துளி உலாம் கண்ணர் ஆகி
 தொழுது அழுது உள்ளம் நெக்கு இங்கு
 அளி இலாதவரைக் கண்டால்
 அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

4

பிணி எலாம் வரினும் அஞ்சேன்
 பிறப்பினோடு இறப்பும் அஞ்சேன்
 துணி நிலா அணியினான் தன்
 தொழும்புரோடு அழுந்தி அம்மால்
 திணி நிலம் பிளந்தும் காணாச்
 சேவடி பரவி வெண்ணீறு
 அணிகிலாதவரைக் கண்டால்
 அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

5

வாள் உலாம் எரியும் அஞ்சேன்
 வரை புரண்டினும் அஞ்சேன்
 தோள் உலாம் நீற்றன் ஏற்றன்
 சொல்பதம் கடந்த அப்பன்
 தாள தாமரைகள் ஏத்தி
 தட மலர் புனைந்து நையும்
 ஆள் அலாதவரைக் கண்டால்
 அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

6

தகைவு இலாப் பழியும் அஞ்சேன்
 சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்
 புகை முகந்து எரி கை வீசி
 பொலிந்த அம்பலத்துள் ஆடும்

முகை நகைக் கொன்றை மாலை
முன்னவன் பாதம் ஏத்தி
அகம் நெகாதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

7

தறி செறு களிறும் அஞ்சேன்
தழல் விழி உழுவை அஞ்சேன்
வெறி கமழ் சடையன் அப்பன்
விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்
செறிதரு கழல்கள் ஏத்தி
சிறந்து இனிது இருக்க மாட்டா
அறிவு இலாதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

8

மஞ்சு உலாம் உருமும் அஞ்சேன்
மன்னரோடு உறவும் அஞ்சேன்
நஞ்சமே அமுதம் ஆக்கும்
நம்பிரான் எம் பிரானாய்
செஞ்செவே ஆண்டு கொண்டான்
திரு முண்டம் தீட்ட மாட்டாது
அஞ்சுவார் அவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

9

கோண் இலா வாளி அஞ்சேன்
கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்
நீள் நிலா அணியினானை
நினைந்து நைந்து உருகி நெக்கு
வாள் நிலாம் கண்கள் சோர
வாழ்த்தி நின்று ஏத்த மாட்டா
ஆள் அலாதவரைக் கண்டால்
அம்ம நாம் அஞ்சுமாறே!

10

திருச்சிற்றம்பலம்

167

36. திருப்பாண்டிப் பதிகம்

(சிவானந்த விளைவு - சுகமேலீடு - அடியவர்க்கு உறுதியளித்தல் -
பாய்பரியோன் கோலம் - யாவரும் கண்டு போற்றுக - சிவானந்த விளைவு)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(கட்டளைக் கலித்துறை)

திருப்பெருந்துறை

பரு வரை மங்கைதன் பாங்கரை

பாண்டியற்கு ஆர் அமுது ஆம்

ஒருவரை ஒன்றும் இலாதவரை

கழல்போது இறைஞ்சி

தெரிவர நின்று உருக்கிப் பரி

மேற்கொண்ட சேவகனார்

ஒருவரை அன்றி உருவு அறியாது

என்தன் உள்ளம் அதே.

1

சதுரை மறந்து அறி மால் கொள்வர்

சார்ந்தவர் சாற்றிச் சொன்னோம்

கதிரை மறைத்தன்ன சோதி

கழுக்கடை கைப் பிடித்து

குதிரையின்மேல் வந்து கூடிடு மேல்

குடிசேடு கண்டீர்

மதுரையர் மன்னன் மறு பிறப்பு

ஓட மறித்திடுமே.

2

நீர் இன்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்

குளிக்கின்ற நெஞ்சம் கொண்டீர்

பார் இன்ப வெள்ளம் கொளப் பரி

மேற் கொண்ட பாண்டியனார்

ஓர் இன்ப வெள்ளத்து உருக் கொண்டு

தொண்டரை உள்ளம் கொண்டார்

பேர் இன்ப வெள்ளத்துள் பெய் கழுவே

சென்று பேணுமினே.

3

செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர்
 செல்லல்மின் தென்னன் நல் நாட்டு
 இறைவன் கிளர்கின்ற காலம் இக்
 காலம் என் காலத்துள்ளும்
 அறிவு ஒண் கதிர் வாள் உறை கழித்து
 ஆனந்த மாக் கடவி
 எறியும் பிறப்பை எதிர்ந்தார்
 புரள இரு நிலத்தே.

4

காலம் உண்டாகவே காதல் செய்து
 உய்ம்மின் கருது அரிய
 ஞாலம் உண்டானொடு நான்முகன்
 வானவர் நண்ணரிய
 ஆலம் உண்டான் எங்கள் பாண்டிப்
 பிரான் தன் அடியவர்க்கு
 மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான்
 வந்து முந்துமினே.

5

பாண்டிய மாய இருள் கெட
 எப் பொருளும் விளங்க
 தூண்டிய சோதியை மீனவனும்
 சொல்ல வல்லன் அல்லன்
 வேண்டிய போதே விலக்கு இலை
 வாய்தல் விரும்புமின் தாள்
 பாண்டியனார் அருள் செய்கின்ற
 முத்திப் பரிசு இதுவே.

6

மாயவன் அப் பரி மேல்கொண்டு
 மற்று அவர் கைக்கொள்ளும்
 போய் அறும் இப் பிறப்பு என்னும்
 பகைகள் புகுந்தவருக்கு

ஆய அரும் பெரும் சீருடைத்
தன் அருளே அருளும்
சேய நெடும் கொடைத் தென்னவன்
சேவடி சேர்மின்களே.

7

அழிவு இன்றி நின்றது ஓர் ஆனந்த
வெள்ளத்திடை அழுத்தி
கழிவு இல் கருணையைக் காட்டி
கடிய வினை அகற்றி
பழு மலம் பற்று அறுத்து ஆண்டவன்
பாண்டிப் பெரும் புதமே
முழுது உலகும் தருவான் கொடையே
சென்று முந்துமினே.

8

விரவிய தீவினை மேலைப்
பிறப்பு முந்நீர் கடக்கப்
பரவிய அன்பரை என்பு உருக்கும்
பரம் பாண்டியனார்
புரவியின் மேல்வர புந்தி
கொளப்பட்ட பூங்கொடியார்
மர இயல் மேல்கொண்டு தம்மையும்
தாம் அறியார் மறந்தே.

9

கூற்றைவென்று ஆங்கு ஐவர் கோக்களையும்
வென்று இருந்து அழகால்
வீற்றிருந்தான் பெரும் தேவியும்
தானும் ஓர் மீனவன்பால்
ஏற்று வந்து ஆர் உயிர் உண்ட
திறல் ஒற்றைச் சேவகனே
தேற்றம் இலாதவர் சேவடி
சிக்கெனச் சேர்மின்களே.

10

திருச்சிற்றப்பலம்.

37. பிடித்த பத்து

(முத்திக் கலப்பு உரைத்தல் - பிறவிச்சிக்கெலாம் அறச் சிவனைச்
சிக்கெனப் பிடித்தது உரைத்தல் - முத்தி இன்பினைப் பிறர்க்கெடுத்து
உரைத்தல் - ஏனையவெல்லாம் விடுத்துத் திருவருளையே பற்றி நின்றல்)

திருத்தோணியுரத்தில் அருளியது

(எழுசீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

உம்பர்கட்கு அரசே ஒழிவு அற நிறைந்த
யோககே ஊத்தையேன் தனக்கு
வம்பு எனப் பழுத்து என் குடி முழுது ஆண்டு
வாழ்வு அற வாழ்வித்த மருந்தே
செம் பொருள் துணிவேசீர் உடைக் கழுவே
செல்வமே சிவபெருமானே
எம்பொருட்டு உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே.

1

விடை விடாது உகந்த விண்ணவர் கோவே
வினையனேனுடைய மெய்ப் பொருளே
முடை விடாது அடியேன் மூத்து அற மண் ஆய்
முழுப் புழுக் குரம்பையில் கிடந்து
கடைபடா வண்ணம் காத்து எனை ஆண்ட
கடவுளே கருணை மா கடலே
இடைவிடாது உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

2

அம்மையே அப்பா ஒப்பு இலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆர் அமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கி பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்கு
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

3

அருள் உடைச் சுடரே அளிந்தது ஓர் கனியே
 பெரும் திறல் அரும் தவர்க்கு அரகே
 பொருள் உடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
 போகமே யோகத்தின் பொலிவே
 தெருள் இடத்து அடியார் சிந்தையுள் புகுந்த
 செல்வமே சிவபெருமானே
 இருள் இடத்து உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

4

ஒப்பு உனக்கு இல்லா ஒருவனே அடியேன்
 உள்ளத்துள் ஒளிக்கின்ற ஒளியே
 மெய்ப் பதம் அறியா வீறு இலியேற்கு
 விழுமியது அளித்தது ஓர் அன்பே
 செப்புதற்கு அரிய செழும் சுடர் மூர்த்தீ
 செல்வமே சிவபெருமானே
 எய்ப்பு இடத்து உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

5

அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டு ஆண்டு
 அளவு இலா ஆனந்தம் அருளி
 பிறவி வேர் அறுத்து என் குடி முழுது ஆண்ட
 பிஞ்ஞகா பெரிய எம் பொருளே
 திறவிலே கண்ட காட்சியே அடியேன்
 செல்வமே சிவபெருமானே
 இறவிலே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

6

பாச வேர் அறுக்கும் பழம் பொருள் தன்னைப்
 பற்றும் ஆறு அடியனேற்கு அருளி
 பூசனை உகந்து என் சிந்தையுள் புகுந்து
 பூங் கழல் காட்டிய பொருளே

தேச உடை விளக்கே செழுஞ் சுடர் மூர்த்தி
 செல்வமே சிவபெருமானே
 ஈசனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

7

அத்தனே அண்டர் அண்டம் ஆய் நின்ற
 ஆதியே யாதும் ஈறு இல்லாச்
 சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
 செல்வமே சிவபெருமானே
 பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்து
 பிழைத்து அவை அலையை ஆய் நிற்கும்
 எத்தனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

8

பால் நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்
 பரிந்து நீ பாடியேனுடைய
 ஊனினை உருக்கி உள் ஒளி பெருக்கி
 உலப்பு இலா ஆனந்தம் ஆய
 தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறம் திரிந்த
 செல்வமே சிவபெருமானே
 யான் உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

9

புன் புலால் யாக்கை புரை புரை கனியப்
 பொன் நெடும் கோயிலாப் புகுந்து என்
 என்பு எலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட
 ஈசனே மாசு இலா மணியே
 துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்கு ஆம்
 தொடக்கு எலாம் அறுத்த நல் சோதீ
 இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கு எழுந்தருளுவது இனியே!

10

திருச்சிற்றப்பா

173

38. திரு ஏசறவு

(சுட்டறிவு ஒழித்தல் - தன் பணி நீத்தல் - நரி பரியாக்கிய திறத்தை
என்பாலும் நிகழ்வித்து நின் தாளின்கீழ் வைத்தனை - வலியவந்தாண்டு
அருளினமை எண்ணி மனம் நெகிழ்தல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(கொச்சகக் கலிப்பா)

திருச்செந்தூர்

இரும்பு தரு மனத்தேனை ஈர்த்து ஈர்த்து என் என்பு உருக்கி
கரும்பு தரு சுவை எனக்குக் காட்டினை உன் கழல் இணைகள்
ஒருங்கு திரை உலவு சடை உடையானே நரிகள் எல்லாம்
பெரும் குதிரை ஆக்கிய ஆறு அன்றே உன் பேர் அருளே!

1

பண் ஆர்ந்த மொழி மங்கை பங்கா நின் ஆள் ஆனார்க்கு
உண்ணார்ந்த ஆர் அமுதே உடையானே அடியேனை
மண்ணார்ந்த பிறப்பு அறுத்திட்டு ஆள்வாய் நீ வா என்ன
கண்ணார உய்ந்த ஆறு அன்றே உன் கழல் கண்டே!

2

ஆதம் இலி யான் பிறப்பு இறப்பு என்னும் அரு நரகில்
ஆர் தமரும் இன்றியே அமுந்துவேற்கு "ஆ! ஆ!" என்று
ஓதம் மலி நஞ்சு உண்ட உடையானே அடியேற்கு உன்
பாத மலர் காட்டிய ஆறு அன்றே எம் பரம் பரனே!

3

பச்சைத் தாள் அரவு ஆட்டி படர் சடையாய் பாத மலர்
உச்சத்தார் பெருமானே அடியேனை உய்யக்கொண்டு
எச்சத்தார் சிறு தெய்வம் ஏத்தாதே அச்சோ என்
சித்தத்து ஆறு உய்ந்தவாறு அன்றே உன் திறம் நினைந்தே!

4

கற்று அறியேன் கலை ஞானம் கசிந்துஉருகேன் ஆயிடினும்
மற்று அறியேன் பிற தெய்வம் வாக்கு இயலால் வார் கழல் வந்து
உற்று இறுமாந்து இருந்தேன் எம்பெருமானே அடியேற்கு
பொன் தவிசு நாய்க்கு இடும் ஆறு அன்றே நின் பொன் அருளே. 5

பஞ்ச ஆய அடி மடவார் கடைக் கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நஞ்ச ஆய துயர் கூர நடுங்குவேன் நின் அருளால்
உய்ஞ்சேன் எம்பெருமானே உடையானே அடியேனை
அஞ்சேல் என்று ஆண்ட ஆறு அன்றே அம்பலத்து அமுதே. 6

என்பாலைப் பிறப்பு அறுத்து இங்கு இமையவர்க்கும் அறிய ஒண்ணா
தென் பாலைத் திருப்பெருந்துறை உறையும் சிவபெருமான்
அன்பால் நீ அகம் நெகவே புகுந்தருளி ஆட் கொண்டது
என்பாலே நோக்கிய ஆறு அன்றே எம்பெருமானே! 7

மூத்தானே மூவாத முதலானே முடிவு இல்லா
ஓத்தானே பொருளானே உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்ப்
பூத்தானே புகுந்து இங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
பேர்த்தே நீ ஆண்டஆறு அன்றே எம்பெருமானே! 8

மருவு இனிய மலர்ப் பாதம் மனத்தில் வளர்ந்து உள் உருக
தெருவு தொறும் மிக அலறி சிவபெருமான் என்று ஏத்தி
பருகிய நின் பரங் கருணைத் தடம் கடலில் படிவு ஆம் ஆறு
அருள் எனக்கு இங்கு இடைமருதே இடம் கொண்ட அம்மானே! 9

நானேயோ தவம் செய்தேன் சிவாய நம எனப் பெற்றேன்
தேன் ஆய் அமுதமும் ஆய் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
நானே வந்து எனது உள்ளம் புகுந்து அடியேற்கு அருள் செய்தான்
ஊன் ஆரும் உயிர் வாழ்க்கை ஒறுத்து அன்றே வெறுத்திடவே. 10

சீருத்திரப்பாடல்.

39. திருப்புலம்பல்

(சிவானந்த முதிர்வு - கரைந்துருகும் பேரன்பு - கழலிணைக்கே
இடையீடின்றி ஒரு தன்மைத்து ஆதல் - திருவடியையே
பற்றி இரங்கி அழுதல்)

திருவானூரில் அருளியது

(கொச்சகச் சுலிப்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

பூங்கமலத்து அயனொடு மால் அநியாத நெறியானே
கோங்கு அலர் சேர் குவிமுலையாள் கூறா வெண்ணீறு ஆட
ஓங்கு எயில் கூழ் திருவாநூர் உடையானே அடியேன் நின்
பூங் கழல்கள் அவை அல்லாது எவை யாதும் புகழேனே! 1

சடையானே தழல் ஆட தயங்கு மூஇலைச் சூலப்
படையானே பரஞ்சோதீ பசுபதி மழ வெள்ளை
விடையனே விரி பொழில் கூழ் பெருந்துறையாய் அடியேன் நான்
உடையானே உனை அல்லாது உறு துணை மற்று அறியேனே! 2

உற்றாரை யான் வேண்டேன் ஊர் வேண்டேன் பேர் வேண்டேன்
கற்றாரை யான் வேண்டேன் கற்பனவும் இனி அமையும்
குற்றாலத்து அமர்ந்து உறையும் கூத்தா உன் குரை கழற்கே
கற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்து உருக வேண்டுவனே. 3

திருச்சிற்றம்பலம்.

40. குலாப் பத்து

(அநுபவம் இடையீடுபடாமை - இடையீடு இன்றி ஒரு தன்மைத்து
ஆதல் - தில்லைப் பெருமான் இன்பினையே
கொண்டாடி மனம்மிக மகிழ்தல்)

திருத்திலையில அருளியது

(கொச்சகக் கலிப்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓடும் கவந்தியுமே உறவு என்றிட்டு உள் கசிந்து
தேடும் பொருளும் சிவன் கழலே எனத் தெளிந்து
கூடும் உயிரும் குமண்டையிடக் குனித்து அடியேன்
ஆடும் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

1

துடி ஏர் இடுகு இடைத் தூய் மொழியார் தோள் நசையால்
செடி ஏறு தீமைகள் எத்தனையும் செய்திடினும்
முடியேன் பிறவேன் எனைத் தன தாள் முயங்குவித்த
அடியேன் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

2

என்புஉள் உருக்கி இரு வினையை ஈடு அழித்து
துன்பம் களைந்து துவந்துவாங்கள் தூய்மை செய்து
முன்பு உள்ளவற்றை முழுது அழிய உள் புகுந்த
அன்பின் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

3

குறியும் நெறியும் குணமும் இலார் குழாங்கள் தமைப்
பிறியும் மனத்தார் பிறிவு அரிய பெற்றியனை
செறியும் கருத்தில் உருத்து அமுது ஆம் சிவபதத்தை
அறியும் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

4

பேரும் குணமும் பிணிப்பு உறும் இப் பிறவிதனைத்
 தூரும் பரிசு துரிசு அறுத்து தொண்டர் எல்லாம்
 சேரும் வகையால் சிவன் கருணைத்தேன் பருகி
 ஆரும் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 5

கொம்பில் அரும்பு ஆய் குவி மலர் ஆய் காய் ஆகி
 வம்பு பழுத்து உடலம் மாண்டு இங்ஙன் போகாமே
 நம்பும் என் சிந்தை நனுகும் வண்ணம் நான் அனுகும்
 அம் பொன் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 6

மதிக்கும் திறல் உடைய வல் அரக்கன் தோள் நெரிய
 மிதிக்கும் திருவடி என் தலை மேல் வீற்றிருப்ப
 கதிக்கும் பசு பாசம் ஒன்றும் இலோம் எனக் களித்து இங்கு
 அதிர்க்கும் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 7

இடக்கும் கரு முருட்டு ஏனப் பின் கானகத்தே
 நடக்கும் திருவடி என் தலைமேல் நட்டமையால்
 கடக்கும் திறல் ஐவர் கண்டகர்தம் வல் அரட்டை
 அடக்கும் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 8

பாழ்ச் செய் விளாவி பயன் இலியாய்க் கிடப்பேற்கு
 கீழ்ச் செய் தவத்தால் கிளியீடு நேர் பட்டுத்
 தாள் செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கு என் புன் தலையால்
 ஆட்செய் குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 9

கொம்மை வரி முலைக் கொம்பு அனையாள் கூறனுக்குச்
 செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்வேனுக்கு
 இம்மை தரும் பயன் இத்தனையும் ஈங்கு ஒழிக்கும்
 அம்மை குலாத் தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 10

திருச்செந்தமிழ்

41. அற்புதப் பத்து

(அருபவம் ஆற்றாமை - ஆயும் அறிவளித்து ஆண்ட அற்புதம்
சொல்லினைக் கடந்தது - திருவருள் கூடினமைக்கு வியத்தல்)

திருவ்ருந்துறையில் அருளியது

(அறுசீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றப்பல்

மையலாய் இந்த மண்ணிடை வீழ்வு எனும்

ஆழியுள் அகப்பட்டு

தையலார் எனும் சுழித் தலைப்பட்டு நான்

தலை தடுமாறாமே

பொய் எலாம் விடத் திருவீருள் தந்து தன்

பொன் அடி இணை காட்டி

மெய்யன் ஆய் வெளி காட்டி முன் நின்றது ஓர்

அற்புதம் விளம்பனே!

1

ஏய்ந்த மா மலர் இட்டு முட்டாதது ஓர்

இயல்பொடும் வணங்காதே

சாந்தமார் முலைத் தையல் நல்லாரொடும்

தலை தடுமாறு ஆகி

போந்து யான் துயர் புகா வணம் அருள் செய்து

பொன் கழல் இணை காட்டி

வேந்தனாய் வெளியே என் முன் நின்றது ஓர்

அற்புதம் விளம்பனே!

2

நடித்து மண்ணிடை பொய்யினைப் பல செய்து

நான் எனது எனும் மாயம்

கடித்த வாயிலே நின்று முன் வினை மிகக்

கழறியே திரிவேனை

பிடித்த முன் நின்று அப் பெரு மறை தேடிய
 அரும் பொருள் அடியேனை
 அடித்து அடித்து அக்காரம் முன்
 தீற்றிய அற்புதம் அறியேனே!

3

பொருந்தும் இப் பிறப்பு இறப்பு இவை நினையாது
 பொய்களே புகன்று போய்
 கருங் குழலினார் கண்களால் ஏறுண்டு
 கலங்கியே கிடப்பேனை
 திருந்து சேவடிச் சிலம்பு அவை சிலம்பிடச்
 திருவொடும் அகலாது
 அருந் துணைவன் ஆய் ஆண்டுகொண்டு அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே!

4

மாடும் சுற்றமும் மற்று உள போகமும்
 மங்கையர் தம்மோடும்
 கூடி அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு
 குலாவியே திரிவேனை
 வீடு தந்து என் தன் வெந் தொழில் வீட்டிட
 மென் மலர்க் கழல் காட்டி
 ஆடுவித்து எனது அகம் புகுந்து ஆண்டது ஓர்
 அற்புதம் அறியேனே!

5

வணங்கும் இப் பிறப்பு இறப்பு இவை நினையாது
 மங்கையர் தம்மோடும்
 பிணைந்து வாய் இதழ்ப் பெரு வெள்ளத்து அமுந்தி நான்
 பித்தனாய்த் திரிவேனை

குணங்களும் குறிகளும் இலாக் குணக் கடல்
 கோமளத்தொடும் கூடி
 அணைந்து வந்து எனை ஆண்டுகொண்டு அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே!

6

இப் பிறப்பினில் இணை மலர் கொய்து நான்
 இயல்பொடு அஞ்சு எழுத்து ஓதி
 தப்புஇலாது பொன் கழல்களுக்கு இடாது நான்
 தட முலையார் தங்கள்
 மைப்புலாம் கண்ணால் ஏறுண்டு கிடப்பேனை
 மலர் அடி இணை காட்டி
 அப்பன் என்னை வந்து ஆண்டுகொண்டு அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே!

7

ஊசல் ஆட்டும் இவ் உடல் உயிர் ஆயின
 இரு வினை அறுத்து என்னை
 ஓசையால் உணர்வார்க்கு உணர்வு அரியவன்
 உணர்வு தந்து ஒளி ஆக்கி
 பாசம் ஆனவை பற்று அறுத்து உயர்ந்த தன்
 பரம் பெருங் கருணையால்
 ஆசை தீர்த்து அடியார் அடிக் கூட்டிய
 அற்புதம் அறியேனே!

8

பொச்சை ஆன இப் பிறவியில் கிடந்து நான்
 புழுத்து அலை நாய்போல
 இச்சை ஆயின ஏழையார்க்கே செய்து அங்கு
 இணங்கியே திரிவேனை

இச்சகத்து அரி அயனும் எட்டாத தன்
 விரை மலர்க் கழல் காட்டி
 அச்சன் என்னையும் ஆண்டுகொண்டு அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே!

9

செறியும் இப் பிறப்பு இறப்பு இவை நினையாது
 செறி குழலார் செய்யும்
 கிறியும் கீழ்மையும் கெண்டை அம் கண்களும்
 உன்னியே கிடப்பேனை
 இறைவன் எம்பிரான் எல்லை இல்லாத தன்
 இணை மலர்க் கழல் காட்டி
 அறிவு தந்து எனை ஆண்டு கொண்டு அருளிய
 அற்புதம் அறியேனே!

10

செருக்கொழியல்

42. சென்னிப் பத்து

(சிவ விளைவு - சிவனுக்கு உறுதியாதல் - குருமணி திருவடி தம்
சென்னியில் விளங்குவதால் பெறும் பேரின்பம் அறிவித்து
அன்பு பெருகுதல்)

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(எழுசீர் விருத்தம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவ தேவன் மெய்ச் சேவகன்
தென் பெருந்துறை நாயகன்
மூவராலும் அறிஒணா முதல்
ஆய ஆனந்த மூர்த்தியான்
யாவராயினும் அன்பர் அன்றி
அறி ஒணா மூலர்ச் சோதியான்
தூய மா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
சென்னி மன்னிச் சுடருமே!

1

அட்ட மூர்த்தி அழகன் இன் அமுது
ஆய ஆனந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன் மெய்ச் சிவலோக நாயகன்
தென் பெருந்துறைச் சேவகன்
மட்டு வார் குழல் மங்கையாளை ஓர்
பாகம் வைத்த அழகன்தன்
வட்டமா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
சென்னி மன்னி மலருமே!

2

நங்கைமீர் எனை நோக்குமின் நங்கள்
நாதன் நம் பணி கொண்டவன்
தொங்கு சோலைகள் கீழ் பெருந்துறை
மேய சேவகன் நாயகன்
மங்கைமார் கையில் வளையும் கொண்டு எம்
உயிரும் கொண்டு எம் பணி கொள்வான்
பொங்கு மா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
சென்னி மன்னிப் பொலியுமே!

3

பத்தர் சூழ பரா பரன்
 பாரில் வந்து பார்ப்பான் என
 சித்தர் சூழ சிவபிரான்
 தில்லை மூதூர் நடம் செய்வான்
 எத்தன் ஆகி வந்து இல் புகுந்து எமை
 ஆளுங் கொண்டு எம் பணி கொள்வான்
 வைத்த மா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னி மலருமே!

4

மாய வாழ்க்கையை மெய் என்று எண்ணி
 மதித்திடா வகை நல்கினான்
 வேய தோள் உமை பங்கன் எங்கள்
 திருப்பெருந்துறை மேவினான்
 காயத்துள் அமுது ஊற ஊற நீ
 கண்டு கொள் என்று காட்டிய
 சேய மா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னித் திகழமே!

5

சித்தமே புகுந்து எம்மை ஆட்கொண்டு
 தீவினை கெடுத்து உய்யல் ஆம்
 பத்தி தந்து தன் பொன் கழற்கணை
 பன் மலர் கொய்து சேர்த்தலும்
 முத்தி தந்து இந்த மூஉலகுக்கும்
 அப்புறத்து எமை வைத்திடும்
 அத்தன் மா மலர்ச் சேவடிக்கண் நம்
 சென்னி மன்னி மலருமே!

6

பிறவி என்னும் இக் கடலை நீந்த தன்
 பேர் அருள் தந்து அருளினான்
 அறவை என்று அடியார்கள் தங்கள்
 அருள் குழாம் புகவிட்டு நல்

திருவாசகர் சிறப்பு

வெருகும் வையை தனை அழைப் பிக்குமே
பிரம்படிக்கும் பிரான்மேனி கன்றுமே
நரியெ லாம்பரி யாக நடத்துமே
நாடிழகை தனன்பேசு விக்குமே
பரிவிற் பிட்டுக்கு மண்குமப் பிக்குமே
பரமனே டெழுதக் கோவை பாடுமே
வருகும் புத்தரை வாதினில் வெல்லுமே
வாதவூரர் வழங்கிய பாடலே.